14
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2005
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΕΡΑΜΑ:
σήμα κινδύνου



της σύνταξης...

Ένας χρόνος Βαβυλωνία

Η "Β" ενηλικιώθηκε. Ένα χρόνο μετά την τακτική μηνιαία έκδοσή της, η εκδοτική προσπάθεια συνεχίζεται σταθερά, υπερβαίνοντας τις δυσκολίες.

Θέματα που συγκλονίζουν όλους μας κυριάρχησαν στις σελίδες της και προσπάθησαν άλλοτε να δώσουν απαντήσεις κι άλλοτε ν' ανοίξουν συζητήσεις: η διεθνής κατασταλτική πολιτική της παγκόσμιας τρομοκρατίας, η εισβολή στο Ιράκ και η διαρκώς καιομένη βάτος της Παλαιστίνης, τα Βαλκάνια και οι εθνικισμοί. Αλλά και οι μετανάστες, κι ο διογκούμενος ρατσισμός, και οι πολιτικοί κρατούμενοι, κι η οικολογική καταστροφή, κι η απροσχημάτιστη αναγωγή της εκπαίδευσης σε εργοστασιακή προετοιμασία. Η επιστροφή στο μεσαίωνα όσον αφορά συνολικά τα ανθρώπινα δικαιώματα, η κυριαρχία του νεοσυντηρητισμού σε όλους τους τομείς και με πολλά πρόσωπα, η εμπορευματοποίηση του συνόλου της ανθρώπινης ζωής, οι γοργές και δραματικές εξελίξεις στον τομέα της εργασίας, η ανεργία και η εκρηκτική κατάσταση του απανταχού πρεκαριάτου (των εργαζόμενων με επισφαλείς - ανασφαλείς συνθήκες).

Αλλά και οι κινήσεις και οι φωνές αντίστασης σε όλο τον κόσμο, δεν έλειψαν από τις σελίδες της "Β".

Ο καπιταλισμός είναι αυτοκαταστροφικός. Καταστρέφει ό,τι αγγίζει και δημιουργεί τις εφιαλτικότερες προϋποθέσεις για το μέλλον των ανθρώπων και το δικό του.

Στο Πέραμα, η "ναυτιλιακή κρίση" δημιούργησε πρόβλημα ανεργίας και υποαπασχόλησης με αποτέλεσμα να επέλθει ο μαρασμός και η ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη να βρίσκεται στα όρια της έκρηξης.

Οι αντιεθνικιστικές και αντιρατσιστικές φωνές ενάντια στις παρελάσεις και τη μεγαλοϊδεατική υστερία του "είμαστε οι πρώτοι και οι καλύτεροι" μπορεί να είναι λίγες αυτή τη στιγμή, όμως το μέλλον είναι εδώ και θα μας χρειαστεί.

Τέρμα τα προσχήματα της συνολικής και ανθρωπιστικής παιδείας. "Μοντέρνοι καιροί για την εκπαίδευση όλων των βαθμίδων και κυρίως για τα πανεπιστήμια. Η αμερικανοποίησή τους και η άμεση εξάρτηση από πολυεθνικές και χορηγούς είναι εδώ. Το κεφάλαιο δεν θα άφηνε να του ξεφύγει η γνώση, η κινητήρια δύναμη της αμφισβήτησης.

Η ορατή πραγματικότητα μοιάζει αδιαμφισβήτητη και ισχυρή κι όμως ένα "αόρατο θέατρο" μπορεί πολύ απλά να δημιουργήσει ρωγμές στο περίβλημά της. Με μια κίνηση, μια μικρή αναπαράσταση της μη βιωμένης ακόμα από όλους αλλά ορατής πραγματικότητας. Και να γεννήσει ελπίδες.

'Οπως και η εργατική πρωτομαγιά των ευρωπαίων πρεκάριων. Ο αγώνας συνεχίζεται...

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εκδίδεται από την πανελλαδική συντακτική ομάδα της Βαβυλωνίας

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Κ. Παλαιολόγου 18, τ.κ. 546 35 - ΤΗΛ.: 2310-261.290
ΑΘΗΝΑ: Σπυρίδωνος Τρικούπη 21 - ΤΗΛ.: 210-3829179
ΞΑΝΘΗ: Αυτόνομο Στέκι "Κύκνος", Αγ. Γεωργίου 2 - ΤΗΛ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: ΤΗΛ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: ΤΗΛ.: 6937.720.024
ΑΓΡΙΝΙΟ: ΤΗΛ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: ΤΗΛ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 - ΤΗΛ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

ΝΑΥΠΗΓΟΕΠΙΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΖΩΝΗ

στο ΠΕΡΑσΜΑ

της εργασιακής ανασφάλειας και της ανεργίας

Η κοινή λογική θεωρεί πια δικές της ορισμένες προφάσεις όπως: "άνοιξαν αλλού αγορές", "είναι μικρότερο το εργατικό κόστος στην Ανατολική Ευρώπη και Ασία", "το κράτος δεν μπορεί να αγνοήσει τον ελεύθερο ανταγωνισμό" λες και θέλει, "το κίνητρο του κεφαλαίου είναι η μεγιστοποίηση του κέρδους" και άλλα τέτοια παρόμοια. Είναι αλήθεια πως η συνήθεια ακρωτηριάζει τόσο καλά τον άνθρωπο που τον κάνει να τα πιστεύει σαν φυσικούς νόμους και να καλείται να επιλύσει τα προβλήματα άλλων (στην προκειμένη περίπτωση των αφεντικών) και όχι τα δικά του.

Σύμφωνα με τα επίσημα χείλη η "ναυτιλιακή κρίση" δημιούργησε πρόβλημα ανεργίας και υποαπασχόλησης με αποτέλεσμα να επέλθει ο μαρασμός στην Ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη ειδικά και στο Πέραμα γενικότερα. Κάποτε, σε περιόδους άνθησης, εργαζόταν στη ζώνη 8-10.000 άτομα ενώ άλλοι 25-30.000 εργάζονταν σε επιχειρήσεις γύρω από αυτή. Σήμερα 2-3.000 το πολύ εργάζονται (στη ζώνη) με αποτέλεσμα το γεγονός αυτό να έχει επιπτώσεις κοινωνικές και οικονομικές πέρα από το Πέραμα και στη Δραπετσώνα, το Κερατσίνι, τη Νίκαια, τη Σαλαμίνα αλλά και την ευρύτερη περιοχή του Πειραιά.

Τι είναι όμως αυτή η περίφημη "ναυτιλιακή κρίση"; Για το εφοπλιστικό κεφάλαιο και τους κρατικούς υπηρέτες του, "ναυτιλιακή κρίση" θεωρείται το άνοιγμα άλλων αγορών, πιο ανταγωνιστικών, με μικρότερο κόστος κατασκευής, άσχετα φυσικά με την ποιότητα. Ο οικονομικός τους νόμος "το μικρότερο δυνατό κόστος για μεγαλύτερο δυνατό κέρδος" άφησε το Πέραμα και τη ζώνη στο περιθώριο της επιβίωσης. Στο βαθμό που η ΚΕΡΔΟΦΟΡΙΑ ως αξία επικρατεί από τους κυρίαρχους, η απασχόληση και η επιβίωση έρχονται σε δεύτερη μοίρα. Και όταν λέμε ΚΕΡΔΟΦΟΡΙΑ εννοούμε το μέγιστο δυνατό κέρδος. Το οποίο φυσικά είναι απροσδιόριστο και ακόρεστο. Το όριό του είναι στο άπειρο γιατί δεν είναι δυνατό να οριστεί από κανένα νόμο (οικονομικό ή μη) για τον απλούστατο λόγο ότι όλοι οι νόμοι υπηρετούν απλά αυτή τη σχέση ανισότητας και ταξικής διαφοροποίησης. Ας μην ξεχνάμε το μεγαλύτερο έξοδο για τον καπιταλισμό θεωρείται το εργατικό κόστος.

Ως αποτέλεσμα αυτής της "διαρκούς κρίσης στην ναυτιλία", που συνεχίζεται ως τις μέρες μας, μειώθηκαν οι μισθοί, τα μεροκάματα, και αυξήθηκε η "μαύρη" -δηλαδή ανασφάλιστη- εργασία. Η ανεργία στη Ζώνη Περάματος φτάνει το 80%, ενώ η υπάρχουσα εργασία (στη ζώνη) έχει κυρίως ευκαιριακό χαρακτήρα. Ένας μικρός αριθμός μόνιμου προσωπικού υπάρχει και από κει και πέρα οι περισσότεροι δουλεύουν με συμβάσεις ορισμένου χρόνου ή έργου. Ενώ για τους περισσότερους εργαζομένους στην ζώνη η παρατεταμένη ανεργία τους οδηγεί πρακτικά εκτός αγοράς εργασίας.

Η αγορά εργασίας ως κυρίαρχος θεσμός διαχείρισης της εργατικής δύναμης στις καπιταλιστικές κοινωνίες, εξυπηρετεί δυο βασικές λειτουργίες. Πρώτον προσφέρει στο σύστημα παραγωγής την



Το εφοπλιστικό κεφάλαιο και οι κρατικοί υπηρέτες του, "ναυτιλιακή κρίση" εννοούν το άνοιγμα άλλων αγορών, πιο ανταγωνιστικών, με μικρότερο κόστος κατασκευής, άσχετα φυσικά με την ποιότητα. Ο οικονομικός τους νόμος "το μικρότερο δυνατό κόστος για μεγαλύτερο δυνατό κέρδος" άφησε το Πέραμα και τη ζώνη στο περιθώριο της επιβίωσης.

απαιτούμενη ποσότητα εργατικής δύναμης (κατανεμητική λειτουργία) και δεύτερον διαθέτει τα υλικά και κοινωνικά μέσα για την συντήρηση και αναπαραγωγή των φορέων της εργατικής δύναμης (αναπαραγωγική λειτουργία). Η βασική όμως ύπαρξη της αγοράς εργασίας είναι, να επιβάλλει τον εξοστρακισμό από τα όριά της, μεγάλου μέρους του εν δυνάμει εργατικού δυναμικού. Διότι διαφορετικά, η δυνατότητα πλήρους απασχόλησης για όλο το διαθέσιμο εργατικό δυναμικό, θα αναιρούσε το πλεονέκτημα ισχύος που κατέχει η πλευρά της ζήτησης (εργοδοσία) έναντι της προσφοράς (εργαζόμενοι), θα αφαιρούσε δηλ. την ανασφάλεια που προκαλεί το ενδεχόμενο απώλειας της εργασίας, κάτι που εξαναγκάζει τους εργαζόμενους να πωλούν την εργατική τους δύναμη.

Επιπλέον ενδεχόμενη αφαίρεση της αβεβαιότητας και ανασφάλειας, θα αφαιρούσε από την εργασία τον χαρακτήρα του εμπορεύματος και θα εισήγαγε τα στοιχεία της υπονόμευσης όλου συστήματος του καπιταλισμού. Αυτός είναι και ο λόγος που καθιστά αδύνατη την θεσμική κατοχύρωση του δικαιώματος στην εργασία και που εξουδετερώνει όλες τις δημόσιες πολιτικές απασχόλησης.

Η ύπαρξη ως εκ τούτου των ανέργων, αυτού του νέου εφεδρικού στρατού - οι οποίοι αυξομειώνονται ανάλογα με τις απαιτήσεις των καπιταλιστικών αναγκών, αλλά ουδέποτε απορροφούνται ολοκληρωτικά, είναι η απαραίτητη προϋπόθεση λειτουργίας της αγοράς εργασίας, όχι τόσο γιατί υπάρχει ανά πάσα στιγμή διαθέσιμη εργατική δύναμη, αλλά γιατί επιτρέπει να διατηρείται η θεμελιακή ανασφάλεια της απασχόλησης και να διασφαλίζεται η εργασιακή πειθαρχία. Ο αποκλεισμός όμως από την παραγωγική διαδικασία της πλεονάζουσας εργατικής δύναμης και η διατήρησή της σαν μέσο πίεσης, προϋποθέτει και την αναπαραγωγή της η οποία είναι φυσικά δυνατή μόνο μέσα από θεσμούς εκτός αγοράς (κοινωνικούς).

Το κράτος, ως θεμελιώδης θεσμός, θα περίμενε κανείς να παρεμβαίνει στην αναπαραγωγική αυτή διαδικασία, μέσα από το σύνολο των νόμων και μέτρων που εμφανίζονται είτε με τη μορφή παροχής μέσων βιοπορισμού (επιδότηση εργασίας) είτε με τη μορφή απαγόρευσης των απολύσεων. Στην τρέχουσα όμως φάση η καπιταλιστικές ανάγκες του απελευθερωμένου ανταγωνισμού επιβάλλουν τη συρρίκνωση του κράτους απαγορεύοντας οποιεσδήποτε κοινωνικές πολιτικές απασχόλησης. Κάτω από αυτό το πρίσμα, ο φόβος της ανεργίας αποτελεί ένα πολύ δυνατό ιδεολογικό μηχανισμό τρόμου και βίας. Διαχρονικά, η διάφοροι εραστές της εξουσίας, κυβέρνηση, αντιπολίτευση, κοινοβουλευτική αριστερά, φιλόδοξοι συνδικαλιστές και αφιλοκερδή εργατικά συνδικάτα, όλοι έχουν χρησιμοποιήσει το γενικευμένο κοινωνικά και οικονομικά φόβο της ανεργίας πάνω στις πλάτες των εργαζόμενων. Οι μαθητευόμενοι μάγοι της εκάστοτε ηγεσίας του κόμματος, του συνδικάτου, της αντιπολίτευσης, κ.λ.π. διεκδίκησαν για τα μάτια του κόσμου προσωρινές λύσεις χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα που σε βάθος χρόνου επανέφερε τους εργαζομένους όχι μόνο στην ίδια αλλά και χειρότερη θέση από πριν, αποδυναμωμένους από τις οποιαδήποτε συνδικαλιστικές διεκδικήσεις. Σε αυτό το σκηνικό, το Πέραμα και γενικότερα η ναυτιλία, δυστυχώς, δεν αποτελούν εξαίρεση.

Αυτό όμως που πρέπει να γίνει κατανοητό από κάθε εργαζόμενο είναι, ότι εφόσον η μισθωτή εργασία από τη φύση της είναι ο ετεροκαθορισμός και η αλλοτρίωση του ανθρώπου, τότε η ανεργία είναι ο μηχανισμός βίαιης επιβολής της. Η ανεργία είναι ένα καθεστώς ιδιότυπης καταστολής του ανθρώπου, μιας και τον εμποδίζει να αυτενεργήσει σε κοινωνικό, πολιτικό και συναισθηματικό επίπεδο λόγω της ολικής επίδρασης που έχει στη ζωή του.

Αυτό που μένει στο τέλος της ημέρας είναι ότι κανένας εργαζόμενος δεν είναι περιττός. Η αλληλεγγύη είναι το δυνατότερο και ίσως το μόνο όπλο που έχει απομείνει στη κοινωνία σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς. Είμαστε εδώ όλοι για όλους, κανένα ζήτημα δεν πρέπει να θεωρείται ξένο μιας και η εργασιακή ανασφάλεια μας αφορά όλους, άσχετα αν δεν μας έχει χτυπήσει ακόμα την πόρτα. Το κάθε λογής Πέραμα είναι μέρος του ίδιου προβλήματος και διαρκώς κοντά μας. Μας ενδιαφέρει, πολεμάμε, ώστε στις αντικοινωνικές επιλογές της εξουσίας να δημιουργηθεί ένας χώρος κοινωνικής ρήξης που θα εμποδίζει την κυριαρχία να εκφράζεται μονόδρομα ταυτίζοντας και εξισώνοντας την αγορά με την κοινωνία.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Ό,τι δηλώσεις...

Τετάρτη 16 Μάρτη: ο γνωστός - από δηλώσεις/ εμφανίσεις του- αντιρατσιστής νομάρχης Π. Ψωμιάδης, κι ο θερμός δημοκράτης μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Άνθιμος, εγκαινιάζουν τα γραφεία του Δικτύου Μεταναστών (Κομνηνών 17) στη Θεσσαλονίκη! Εντελώς τυχαία στα εγκαίνια βρίσκεται και ο πρόξενος των ΗΠΑ. Την επομένη ακριβώς (17/3) το "παιδί του λαού" ανακαλεί με απόφασή του 282 άδειες πλανόδιων λιανοπωλητών (κυρίως κινέζων και νιγηριανών) με το αιτιολογικό ότι 4.000 επιχειρήσεις μεταφέρθηκαν από τη Β. Ελλάδα στα υπόλοιπα Βαλκάνια! Το καλύτερο; Σύμφωνα με την απόφαση, οι νέες άδειες διετούς ισχύος θα δίνονται μόνο σε ημεδαπούς κι ομογενείς!

...δεν είσαι!

Ημέρα εξάλειψης φυλετικών διακρίσεων (sic) η 21η Μάρτη και νομάρχης με δήμαρχο Θεσσαλονίκης βάλθηκαν να το αποδείξουν,



σπάζοντας ομοίωμα "τείχους του ρατσισμού" από φελιζόλ στην πλατεία Αριστοτέλους! Όπου Ψωμιάδης, βλέπε καμένα βιβλία, εκδηλώσεις γενεθλίων Αλεξάνδρου, παρουσίες σε γλέντια βασιλοχουντικών κλπ., κι όπου Παπαγεωργόπουλος, βλέπε κυνήγι - ξυλοδαρμούς πλανόδιων λιανεμπόρων από δημοτόμπατσους, παρεμπόδιση λειτουργίας γραφείου ΟΚΑΝΑ, καταστροφές παραπηγμάτων αστέγων κ.ά. Από το "αντιρατσιστικό" τσίρκο δεν έλειψε φυσικά και η βουλευτής ΣΥ.ΡΙΖ.Α. Ασημίνα Ξηροτύρη!

Σάκης Κηπουρός

Η θρησκεία ήταν, είναι και θα είναι το όπιο του λαού

Οι "αποκαλύψεις" (λες και ήταν άγνωστα όσα δημοσιοποιήθηκαν...) για την εκκλησία, την καθιστούν άξιο συνεχιστή της παράδοσης που της κληροδότησε, ο βουτηγμένος στις ίντριγκες βυζαντινός προκάτοχός της. Εμπορία ναρ-



κωτικών, άσκηση πίεσης για αποφυλάκιση εμπόρου ναρκωτικών, σωματεμπορία, παιδεραστία, δωροδοκία δικαστή, αρχαιοκαπηλία, ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας με αντάλλαγμα την εύνοια κράτους (του Ισραήλ), (ομαδική) ομοφυλοφιλία ("κουσούρι" κατά Χριστόδουλον) κ.ά.

Παράλληλα, το παπαδαριό ασκεί επιχειρηματική δραστηριότητα με εξέχουσα θέση στα ακίνητα (real estate), απολαμβάνοντας φορολογική ασυλία.

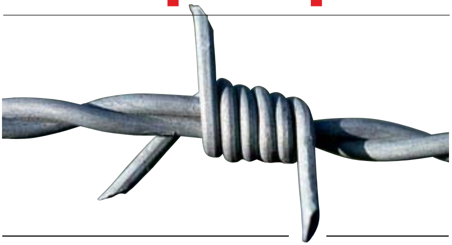
Τίποτα το καινούργιο, διότι ουδέποτε υπήρξε ιερατείο που να μην επιδόθηκε σε κάτι από τα παραπάνω. Όμως, είναι δυνατόν μετά από όλα αυτά να συνεχίζουν ορισμένοι να προσκυνάνε το παπαδαριό; Σε τι επίπεδο έφτασε πια η αποβλάκωση; Όντως, η θρησκεία μόνο με όπιο μπορεί να παρομοιαστεί: όπως ο εξαρτημένος -αν και γνωρίζει τη βλαβερότητά τους- προσκολλάται στα ναρκωτικά, έτσι και ο θρησκόληπτος προσκολλάται στο ιερατείο, αν και γνωρίζει το ρόλο του τελευταίου.

Α.Φ.



Ευρωσύνταγμα

Διάταγμα προς επικύρωση



Η μάχη ενάντια στο Ευρωσύνταγμα, είναι βαθιά κοινωνική μάχη αντιπαράθεσης στην κυρίαρχη εξουσιαστική λογική της απόλυτης σιωπής, και όχι φυσικά μάχη προάσπισης του κράτους και των θεσμών του

Οι ευρωεκλογές του 2004 ανέδειξαν μια αποστοίχιση, μια έλλειψη αφομοιωτικής πολιτικής. Η αποχή από το δημοψήφισμα του Ευρωσυντάγματος στην Ισπανία φέτος ήρθε να επικυρώσει αυτή την εκτίμηση. Παράλληλα, η κυριαρχία έχει δημιουργήσει τους όρους μιας ταύτισης στο πλαίσιο του ιδεολογήματος της ασφάλειας. Ένα ιδεολόγημα που προσδένει τη μεσαία τάξη στα κελεύσματα της εξουσίας με όρους όχι καθαρά οικονομικούς.

Είχαμε γράψει ότι το τέλος του Διαφωτισμού έχει διώξει κάθε ανάγκη της εξουσίας να συνάπτει κοινωνικά συμβόλαια, αντίθετα κάθε συμβόλαιο θα είναι πλέον ατομικό. Αυτό επιβεβαιώθηκε από τον τρόπο ανάδειξης του συντάγματος της Ευρώπης. Πολύ μακριά από την αντίληψη του Ρουσσώ ότι η συναίνεση των ατόμων νομιμοποιεί την κυβέρνηση, χωρίς κανένα ίχνος σύνθεσης ούτε καν στο επίπεδο των ελίτ, η "γενική βούληση" έχει προ πολλού γίνει αντικείμενο απλής ιστορικής μελέτης. Στην ουσία η εξουσία ζητά την επικύρωση ενός διατάγματος. Με την γαλλική επανάσταση το κράτος είχε καταστεί το κέντρο όλων των συγκρούσεων. Σήμερα η πολιτική απαξίωση του έθνους-κράτους οδηγεί την κυριαρχία στην επαναδιατύπωση του νοήματος. Το κενό αυτής της συσχέτισης ήρθε να το καλύψει μια συστημική απάντηση: η αγορά. Δεν είναι μόνο η κρίση σε όλους τους μηχανισμούς ενσωμάτωσης-εκπροσώπησης, τα μαζικά κόμματα που διαγνώνουν την αποδόμηση του ρόλου τους ακόμα και ως φορείς διαλόγου εξουσίας κοινωνίας. Είναι κυρίως η αλλαγή του παραδείγματος. Αναδιατάσσοντας το δίκαιο κατά το δοκούν η κυριαρχία εξοβελίζει τη σύγκρουση από το κοινωνικό πεδίο στη σφαίρα της παραβατικότητας. Η δημοκρατία είχε πάντα ως κινητήριο μοχλό τον αποκλεισμό και την εξαίρεση, και οι δύο έννοιες καθίστανται καθολικές. Το Ευρωσύνταγμα επικυρώνει μέσα από τις αντιφάσεις όλες τις κυρίαρχες επιλογές στην αναδιαμόρφωση του κοινωνικού ιστού. Διευρυμένη καταστολή, αντιμετανάστευση, δυνατότητα προληπτικών πολέμων, δικαστική ενοποίηση, αντιτρομοκρατικοι νόμοι, θέσπιση της απαξίωσης της εργασίας ως πολιτικής δύναμης, διάλυση του κράτους πρόνοιας-δικαίου. Η άνοδος της κοινωνικής δεξιάς εκφράζει κοινωνικές εντάσεις στρωμάτων που ενσωματώνουν τις αλλαγές, που ζητούν για την δική τους ευημερία τον ενταφιασμό των άλλων. Η κοινωνία κατ' εικόνα των επιχειρήσεων. Για αυτό επανήλθε ως ιδέα πολιτικής έκφρασης ο φασισμός των δημοψηφισμάτων, όπου η μειοψηφία χάνει πλέον κάθε επαφή με μια έτσι κι αλλιώς εχθρική κοινωνία. Η προτεινόμενη αντίθεση ιδιωτικής ζωής και ζωής στην επιχείρηση είναι μια αντίθεση που επικυρώνει την παθητικότητα. Η πολιτική εξουσία γίνεται μακρινή και ανέγγιχτη. Ο κοινωνικός κατακερματισμός ενισχύει την ενότητα του κράτους που εμφανίζεται ως η μεταφυσική εγγύηση της ίδιας της ύπαρξης. Είτε η κοινωνία υποτάσσει το άτομο είτε το άτομο υφίσταται την αδιαφορία της κοινωνίας δημιουργείται ένας ολοκληρωτικός ορίζοντας. Η ταύτιση που μας ζητάν δεν θα έρθει ποτέ. Οφείλουμε να διευρύνουμε την μη συναίνεση. Η μάχη ενάντια στο Ευρωσύνταγμα είναι βαθιά κοινωνική μάχη αντιπαράθεσης στην κυρίαρχη εξουσιαστική λογική της απόλυτης σιωπής, και όχι φυσικά μάχη προάσπισης του κράτους και των θεσμών του. Ζητάμε το τέλος της καταπίεσης, το απόλυτα εφικτό, το τέλος του καπιταλισμού. Να επαναφέρουμε την σύγκρουση στο κέντρο της κοινωνίας.

Φ.Π.



ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ ΣΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ & ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Φαντάρος κάθε μέρα

Περίπου 100 άτομα ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης (Θεσ/νίκης) και συγκεντρώθηκαν στις 9.30 το πρωί απέναντι από το ξενοδοχείο "Μακεδονία Παλλάς". Μόλις άρχισε η παρέλαση οι συγκεντρωμένοι σήκωσαν πανό με το σύνθημα "Πίσω από τις σημαίες και τις παρελάσεις, κρύβονται τα εγκλήματα του έθνους - κράτους". Η παρουσία της αστυνομίας ήταν διακριτική. Οι συγκεντρωμένοι παρέμειναν στο σημείο σχεδόν μέχρι το τέλος της παρέλασης πετώντας τρικάκια και φωνάζοντας συνθήματα όπως: "Φαντάρος στο σχολείο, φαντάρος στο στρατό, φαντάρος κάθε μέρα για το αφεντικό", "Προσοχή, ανάπαυση και βηματισμός, μέσα στην παρέλαση γεννιέται ο φασισμός" κ.α. Στην συνέχεια οι συγκεντρωμένοι αποχώρησαν με πορεία από την οδό Βασ. Όλγας και κατέληξαν στην ΧΑΝΘ με συνοδεία ισχυρής αστυνομικής δύναμης.

Παρέμβαση ενάντια στις παρελάσεις πραγματοποιήθηκε το μεσημέρι της 25ης Μάρτη και στα Γιάννενα, στα πλαίσια της πανελλαδικής καμπάνιας της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης ενάντια στις παρελάσεις. Περίπου 15 άτομα συγκεντρώθηκαν μετά από κάλεσμα της Χειρονομίας - Αντιεξουσιαστικής Κίνησης, ανάρτησαν πανό στην κεντρική πλατεία μπροστά από τον παλιό Τσοκάνη (απέναντι από την Όαση) και φώναξαν αντιμιλιταριστικά - αντικρατικά - αντιρατσιστικά συνθήματα. Το πανό με την υπογραφή Χειρονομία - ΑΚ έγραφε "Να καταργήσουμε τις παρελάσεις, Αντίσταση σε εθνικισμό - ρατσισμό" και η παρέμβαση διήρκεσε περίπου δύο ώρες έως το πέρας της παρέλασης. Συνθήματα που ακούστηκαν: "Κανένας φαντάρος ποτέ και πουθενά εμείς δεν πολεμάμε για τ' αφεντικά", "Οι παρελάσεις είναι φασιστικές, τις έφτιαξαν οι χούντες και οι βασανιστές", "Εμπρός για νέες επαναστάσεις, κάτω το κράτος και οι παρελάσεις", "Σε Ελλάδα, Τουρκία, Αλβανία ο εχθρός είναι στις τράπεζες και στα υπουργεία". Οι αντιδράσεις του κόσμου ήταν οι συνήθεις αντιδραστικές, αλλά γενικά σε ήπιο βαθμό. Επίσης πετάχτηκαν τρικάκια ενάντια στις παρελάσεις ενώ μοιράστηκαν το κείμενο της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Πάτρας και το κείμενο της Ομοσπονδίας Αναρχικών Δυτικής Ελλάδας με αντίστοιχο περιεχόμενο ενάντια στις παρελάσεις.

Να σημειωθεί ακόμη ότι πανό αναρτήθηκε στον ίδιο χώρο σε απόσταση περίπου τριάντα μέτρων και από μέλη της Επιτροπής Αγώνα Πολιτών που αντιτίθενται στην ιδιωτικοποίηση του ξενοδοχείου "Ξενία", την κατασκευή γκαράζ στην κεντρική πλατεία και εν γένει το ξεπούλημα των ελεύθερων χώρων των Ιωαννίνων.

Σ.Κ.

ΠΕΡΑΜΑ - ΝΑΥΠΗΓΟΕΠΙΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΖΩΝΗ

Ανεργία: το διαρκές έγκλημα του κέρδους

Εκδήλωση - Συζήτηση την **Τρίτη 12 Απρίλη, στις 7μ.μ. στο καφέ Κοσμογωνιά - Σολωμού 16, Πέραμα**, η **Αντιεξουσιαστική Κίνηση** οργανώνει **εκδήλωση - συζήτηση. Ομιλητές** θα είναι οι: **Πέτρος Λυνάρδος Ρυλμόν** (οικονομολόγος ερευνητής), **Μιχάλης Μυτακίδης** (Active Member), **Θοδωρής Θεοδωρόπουλος** και **Εργαζόμενοι στη Ζώνη.**



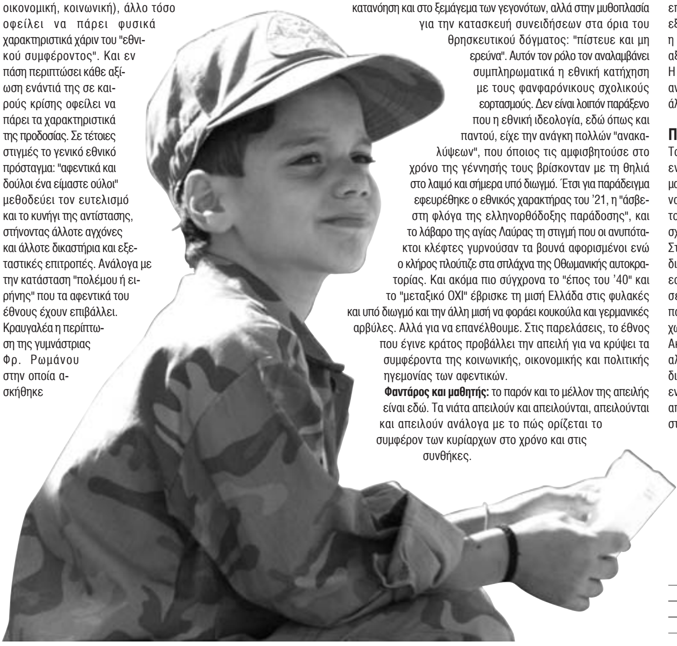
ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΗΜΑΙΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ ΚΡΥΒΟΝΤΑΙ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΜΥΘΟΠΛΑΣΙΑ του ΕΘΝΟΥΣ-ΚΡΑΤΟΥΣ

Να καταργήσουμε τις παρελάσεις

Η ιδέα των παρελάσεων, "ανακάλυψη" του Φρειδερίκου της Πρωσίας που μέσα στο χρόνο εκτός από στρατιώτες επιβλήθηκε και στους μαθητές, ήταν ανύπαρκτη πριν τη δημιουργία των εθνικών κρατών. Η επιβολή της κρατικής κυριαρχίας, ντυμένη με το μανδύα της εθνικής ιδεολογίας και προπαγάνδας, έφερε στο προσκήνιο σημαίες και παρελάσεις προκειμένου να εμπεδωθεί η μονοδιάστατη επιβολή της εθνικής συνείδησης.

Ο πολεμικός χαρακτήρας των εθνικών εορτασμών έμελλε στο εξής να συμβολίζει, και συνεχίζει να το κάνει, τον καθαγιασμό των ανθρώπινων σφαγείων. Προβάλλοντας στο παρόν και στο μέλλον τον προορισμό των υπηκόων κι όχι των ελεύθερων ανθρώπων, προς το βωμό του εθνικού θυσιαστηρίου παίρνοντας τα χαρακτηριστικά του καθήκοντος με όλες τις κυρώσεις που επιβάλλει η αμφισβήτηση ή η άρνησή του.

Η σιδηρά πειθαρχία, η ομοιομορφία στις κινήσεις και στην εμφάνιση, προσδίδουν στη μορφή των παρελάσεων τους επιτελικούς στόχους του έθνους. Την προβολή δηλαδή της "ενότητας" με εμφάνιση και κίνηση, προκειμένου να συγκαλυφθεί η ωμή πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα στην οποία όσο πιο έντονη είναι η γενικευμένη ανισότητα που προκαλεί (πολιτική, οικονομική, κοινωνική), άλλο τόσο οφείλει να πάρει φυσικά χαρακτηριστικά χάριν του "εθνικού συμφέροντος". Και εν πάση περιπτώσει κάθε αξίωση ενάντιά της σε καιρούς κρίσης οφείλει να πάρει τα χαρακτηριστικά της προδοσίας. Σε τέτοιες στιγμές το γενικό εθνικό πρόσταγμα: "αφεντικά και δούλοι ένα είμαστε ούλοι" μεθοδεύει τον ευτελισμό και το κυνήγι της αντίστασης, στήνοντας άλλοτε αγχόνες και άλλοτε δικαστήρια και εξεταστικές επιτροπές. Ανάλογα με την κατάσταση "πολέμου ή ειρήνης" που τα αφεντικά του έθνους έχουν επιβάλλει. Κραυγαλέα η περίπτωση της γυμνάστριας Φρ. Ρωμάνου στην οποία ασκήθηκε πειθαρχική δίωξη επειδή αρνήθηκε να συνοδεύσει στην παρέλαση τους μαθητές της.



Στην Ελλάδα οι παρελάσεις εφευρέθηκαν και επιβλήθηκαν κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του Μεταξά, τον οποίο είχε συνεπάρει η πειθαρχία και η ομοιομορφία της χιτλερικής νεολαίας. Η δημιουργία της ΕΟΝ (μεταξική νεολαία) και η ιδεολογική καρικατούρα του 3ου ελληνικού πολιτισμού, έκαναν τις παρελάσεις μαζί με τις γυμναστικές επιδείξεις εθνικό πρόταγμα. Όλα αυτά φυσικά με το αζημίωτο για όποιον μαθητή ή φαντάρο τολμούσε να βγάλει κιχ!! Έκτοτε και μέχρι σήμερα η επιβολή των παρελάσεων παραμένει εν ενεργεία λιβανίζοντας το παρελθόν με όλους τους παλιούς μύθους, διατηρώντας ταυτόχρονα στο παρόν το ίδιο απειλητικό πρόσωπο, ανοιχτά ή συγκαλυμμένα, για όποιον αρνείται για οποιουσδήποτε λόγους (θρησκευτικούς, πολιτικούς κλπ) να μπει στον βηματισμό τους. Κάποτε ήταν οι κουρεμένοι σβέρκοι, η φυλακή και ο χωροφύλακας. Σήμερα αυτό το "προνόμιο" παραμένει αναλλοίωτο για τους φαντάρους, ενώ για τους μαθητές καραδοκεί το απουσιολόγιο, η απειλή της αποβολής και ο στιγματισμός.

Ο θεσμός των παρελάσεων δεν είναι απλά αναχρονιστικός είναι επικίνδυνος. Η τελετουργία τους δεν παραπέμπει στη ιστορία, στην κατανόηση και στο ξεμάγεμα των γεγονότων, αλλά στην μυθοπλασία για την κατασκευή συνειδήσεων στα όρια του θρησκευτικού δόγματος: "πίστευε και μη ερεύνα". Αυτόν τον ρόλο τον αναλαμβάνει συμπληρωματικά η εθνική κατήχηση με τους φανφαρόνικους σχολικούς εορτασμούς. Δεν είναι λοιπόν παράξενο που η εθνική ιδεολογία, εδώ όπως και παντού, είχε την ανάγκη πολλών "ανακαλύψεων", που όποιος τις αμφισβητούσε στο χρόνο της γέννησής τους βρίσκονταν με τη θηλιά στο λαιμό και σήμερα υπό διωγμό. Έτσι για παράδειγμα εφευρέθηκε ο εθνικός χαρακτήρας του '21, η "άσβεστη φλόγα της ελληνορθόδοξης παράδοσης", και το λάβαρο της αγίας Λαύρας τη στιγμή που οι ανυπότακτοι κλέφτες γυρνούσαν τα βουνά αφορισμένοι ενώ ο κλήρος πλούτιζε στα σπλάχνα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Και ακόμα πιο σύγχρονα το "έπος του '40" και το "μεταξικό ΟΧΙ" έβρισκε τη μισή Ελλάδα στις φυλακές και υπό διωγμό και την άλλη μισή να φοράει κουκούλα και γερμανικές αρβύλες. Αλλά για να επανέλθουμε. Στις παρελάσεις, το έθνος που έγινε κράτος προβάλλει την απειλή για να κρύψει τα συμφέροντα της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής ηγεμονίας των αφεντικών.

Φαντάρος και μαθητής: το παρόν και το μέλλον της απειλής είναι εδώ. Τα νιάτα απειλούν και απειλούνται, απειλούνται και απειλούν ανάλογα με το πώς ορίζεται το συμφέρον των κυρίαρχων στο χρόνο και στις συνθήκες.

Φαντάρος- μαθητής: Ο φαντάρος που οφείλει να είναι μαθητής του πολέμου τους σε καιρό "ειρήνης".

Μαθητής - φαντάρος: Ο μαθητής που οφείλει να είναι φαντάρος στον καιρό του πολέμου τους.

ΣΧΟΛΕΙΟ: όργανο κοινωνικού ελέγχου

Η πολιτική εξουσία δεν ασκείται μόνο από τους άμεσους κατασταλτικούς θεσμούς (νόμοι, αστυνομία κτλ.) αλλά και από μια σειρά έμμεσων, που μοιάζουν να είναι ανεξάρτητοι από την πολιτική εξουσία, αλλά στην ουσία είναι αυτοί που τη στηρίζουν περισσότερο. Ένας τέτοιος θεσμός είναι η εκπαίδευση.

Το σχολείο λοιπόν αποτελεί μία μονάδα κοινωνικού ελέγχου ως προς το χώρο (κλειστές από το περιβάλλον σχολικές μονάδες), το χρόνο (έλλειψη ελεύθερου χρόνου, χρονική διάταξη των μεταδιδόμενων γνώσεων) και το κυριότερο ως προς τη γνώση.

Η γνώση, δεν είναι ελεγχόμενη μόνο ως προς το περιεχόμενό της, αλλά και στους τρόπους αφομοίωσης και εξέτασής της. Η εξουσιαστική μορφή της αφομοίωσης είναι εμφανής μέσω των κοινωνικών ρόλων που παράγει. Οι μαθητές είναι υποχρεωμένοι να δεχτούν την αυθεντία του δασκάλου, που μεταδίδει μονόπλευρα τη γνώση ενώ συγχρόνως επιβάλλεται στην τάξη μέσω του φόβου (π.χ. αποβολές). Μέσω των εξετάσεων η γνώση μεταμορφώνεται σε ποσότητα, ενώ προωθείται η εξατομίκευση και το σπάσιμο της συλλογικής δράσης αφού η αξιολόγηση είναι ατομική και ανταγωνιστική.

Η σχολική εκπαίδευση λοιπόν έχει διπλό χαρακτήρα. Από τη μία την αναπαραγωγή και όξυνση των κοινωνικών ανισοτήτων και από την άλλη τη μετάδοση της κυρίαρχης ιδεολογίας.

Πώς και γιατί επιβάλλεται η εθνική συνείδηση;

Το σχολείο παράγει ανθρώπους πειθαρχημένους και υπάκουους, ενώ καλλιεργώντας τον εθνικισμό και τη μισαλλοδοξία, ωθεί το μαθητή (αποπροσανατολίζοντάς τον από τα πραγματικά του προβλήματα) να βλέπει ως εχθρούς άλλους λαούς και όχι τα αφεντικά, που θα τον εκμεταλλεύονται και θα τον καταπιέζουν στο μέλλον. Έτσι το σχολείο εξυπηρετεί τα συμφέροντα του κράτους και του κεφαλαίου. Στο σχολείο οι μαθητές υποβάλλονται σε εθνικιστικές λογικές μέσω διαφόρων μεθόδων όπως η υποχρεωτική συμμετοχή σε εθνικούς εορτασμούς και παρελάσεις, η επιβολή της προσευχής, η υποταγή σε εθνικά σύμβολα καθώς και μέσω της ίδιας της γνώσης που παρέχει (π.χ. εκμάθηση της εθνικής ιστορίας διαστρεβλωμένης και χωρίς κανένα περιθώριο αμφισβήτησης από την πλευρά των μαθητών). Ακόμα, μία άλλη λειτουργία του σχολείου είναι και η αφομοίωση των αλλοεθνών, που πραγματοποιείται χωρίς κανένα σεβασμό στις διαφορετικές κουλτούρες, συνθήκες ζωής κτλ. Οι ξένοι μαθητές ενσωματώνονται θεωρούμενοι υποδεέστεροι από τους έλληνες, με αποτέλεσμα ο ρατσισμός και η ξενοφοβία να βιώνονται συχνά μέσα στα σχολεία. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν οι περιπτώσεις αντιδράσεων, όταν κάποιος αλλοδαπός τυχαίνει να προορίζεται ως σημαιοφόρος παρέλασης (π.χ. η πρόσφατη κατάληψη ενός γυμνασίου στη Λάπα Αχαΐας από μαθητές και γονείς, προκειμένου να μη σηκώσει την ελληνική σημαία μία μαθήτρια από την Αλβανία). Το ζήτημα λοιπόν δεν είναι αν θα σηκώσει τη σημαία έλληνας ή ξένος, αλλά να συνειδητοποιήσουμε ότι οι εθνικές σημαίες αποτελούν σύμβολα διαχωρισμού των λαών.

Αποσπάσματα από κείμενα των Α. Κ. Θεσσαλονίκης και Πάτρας που μοιράστηκαν πανελλαδικά πριν και μετά τις παρελάσεις της 25ης Μαρτίου

Όχι στα σύνορα.

Ευχή ή μάχη;

Σήμερα μια σειρά από δομικές αλλαγές επαναορίζει την ταυτότητα επανασυνθέτοντας την εικόνα του δυτικού ανθρώπου κυρίως στη βάση ενός νέου φοβικού συνδρόμου

Από τις αγροτικές περιοχές στις αστικές, από έναν οικονομικό κλάδο σε έναν άλλο, από τις φτωχές χώρες στις πλούσιες, από μια καταστραμμένη χώρα λόγω πολέμου πείνας σε άλλη, οι μορφές που παίρνει η μετανάστευση είναι πολλές. Ο καπιταλισμός, που γεννήθηκε στην κοίτη της δουλοπαροικίας και ανδρώθηκε στη λαίλαπα της αποικιοκρατίας, επανεισάγει και τις δύο αυτές περιόδους μαζί. Η πίστη στην υπεροχή του δυτικού πολιτισμού και η βίαιη προσπάθεια ομογενοποίησης του κόσμου με τον όρο "εκδημοκρατισμός παντού" μαζί με την πλήρη αδιαφορία για την καταστροφή των φυσικών πόρων οδηγεί στην διάλυση ολόκληρων εκτάσεων κρατών ακόμα και ηπείρων. Δημιουργείται έτσι ένα τεράστιο ανθρώπινο πλεόνασμα χωρίς ελπίδα επιβίωσης που μετακινείται δυτικά.

Απέναντι σε αυτή την κίνηση τα κράτη υποδοχής απαντούν με πολεμικές κραυγές, στρατικοποίηση των δυτικών κοινωνιών, άντληση των νομοθετικών ρυθμίσεων από το απόθεμα ακροδεξιών ρατσιστικών λογικών (όπως η πρόταση για στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων στην Β. Αφρική) ή από το δόγμα της αποτελεσματικότητας (όπως ο νόμος του Σρέντερ που μοιάζει με αγγελία σε τοπική εφημερίδα αναζήτησης εξειδικευμένου προσωπικού). Έχουμε ενίσχυση του ιδεολογικού μηχανισμού που καθιστά το διαφορετικό εξ' ορισμού ένοχο. Αντιτρομοκρατικοί και αντιμεταναστευτικοί νόμοι βγαίνουν από την ίδια μήτρα καταστολής και ομογενοποίησης. Στεγανοποιούνται οι διάφορες κοινότητες. Την εποχή που όλα έχουν την γονιδιακή τους εξήγηση ο αποκλεισμός του ξένου καθίσταται αναπόφευκτος.

Κατά τους δύο προηγούμενους αιώνες η πρόοδος και η επιστημονικότητα πλέον της ιστορίας επέβαλαν ως φυσικό νόμο τη δημιουργία των εθνικών συνειδήσεων που είχαν ως στόχο την ομογενοποίηση του χώρου μέσα στον οποίο κάθε κράτος επέβαλε την πρωταρχική του συσσώρευση. Είναι σαφές ότι, απέναντι σε αυτό, οφείλαμε να αναδείξουμε τον μη αυθύπαρκτο χαρακτήρα των εθνών. Να δείξουμε ότι το έθνος είναι δημιούργημα ιδιαίτερων κοινωνικών συνθηκών, αλλαγών στον τρόπο παραγωγής, συγκρούσεων. Είναι μια καθ' όλα ενεργή ταυτότητα αλλά όχι ένας φυσικός νόμος. Η ύπαρξη εθνικής ταυτότητας για μια κοινωνία δεν είναι ούτε αυτονόητη ούτε σύμφυτη με την φύση του κόσμου. Όμως, καθώς τα ιδεολογήματα της προόδου και της αποτελεσματικότητας κατέστησαν έρμαια την αριστερά, όλα τα παραπάνω έμειναν κενό γράμμα. Σήμερα μια σειρά από δομικές αλλαγές επαναορίζει την ταυτότητα επανασυνθέτοντας την εικόνα του δυτικού ανθρώπου κυρίως στη βάση ενός νέου φοβικού συνδρόμου. Πρέπει να τονίσουμε ότι η ταυτότητα αυτή δεν είναι μέρος μιας εξελικτικής πορείας αλλά μια δυναμική σχέση με το περιβάλλον και την κοινωνία, μια σχέση επιβολής. Ο δρόμος προς τον σημερινό ολοκληρωτικό ρατσισμό ήταν ήδη στρωμένος από μια τεράστια εκστρατεία αφομοίωσης, καθορισμού και απαξίωσης των άλλων πολιτισμών. Η πίστη στην υπεροχή του πολιτισμού της Δύσης στηρίζεται στην απίστευτη πειθαρχία με την οποία η κουλτούρα αυτή κατόρθωσε να χειραγωγήσει, να μετατρέψει σε αντικείμενο μελέτης και καμιά φορά να παράγει την Ανατολή. Το υποκείμενο του Ισλάμ έχει ήδη παραχθεί. Άλλωστε η αντικατάσταση του δημόσιου χώρου από τα Μ.Μ.Ε. έχει καταστήσει την ιδεολογική αναπαράσταση του κόσμου μια αδιαμφισβήτητη αλήθεια. Ο κόσμος καθίσταται ένα σενάριο. Αλλά ως σκηνικό αφομοιώνει πλήρως τον άνθρωπο. Ο μετανάστης, ο πρόσφυγας δεν είναι φορέας πολιτισμού ή κουλτούρας, αυτά τα έχουμε ήδη καταναλώσει. Δεν μπορεί να ειδωθεί ως ισότιμος, αλλά ως φορέας αρρωστιών ή ως απόδειξη του παιδαγωγικού ρόλου που οφείλει να παίξει ο αυτοκρατορικός καπιταλισμός στον κόσμο. Ο άνθρωπος αγορά δεν μπορεί με σαφήνεια να προσδιορίσει την ύπαρξή του, του διαφεύγει ένα συνεκτικό νόημα. Έτσι ορμάει στην τόσο ευεργετική δύναμη της σύγκρισης. Μια κοινωνία ανασφαλής σε όλες της τις εκφάνσεις αναζητά άλλοθι, και γίνεται η στέρεη βάση της κοινωνικής ακροδεξιάς. Ο καπιταλισμός δεν δημιουργεί πλέον ιστορία αλλά ιστορίες. Η μετανάστευση συνδέεται άμεσα με την ενοχή. Η εκτροπή από τον νομικά κατοχυρωμένο μέσο όρο δεν έχει να κάνει με την συμπεριφορά αλλά με την ίδια την ύπαρξη και είναι κακουργηματική πράξη. Ο μετανάστης είναι στην ουσία μια μη ύπαρξη που η στατιστική τοποθετεί στη σφαίρα της απειλής. Σήμερα σε δυο πεδία αναδιατάσσεται η ισχύς της κυριαρχίας. Το ένα είναι η προσπάθεια ελέγχου της πολυπλοκότητας της ζωής, που διεξάγεται κυρίως στην αρένα των μητροπόλεων, και το άλλο είναι ο διαρκής επανακαθορισμός του δικαίου που νοηματοδοτείται από την απάλειψη του όρου σύγκρουση από τις κοινωνικές διεργασίες. Έχουμε ένα σύνθετο ζοφερό σκηνικό όπου ο μετανάστης παίζει ήδη καθοριστικό ρόλο. Η διάλυση των μηχανισμών ενσωμάτωσης-αφομοίωσης και η προσπάθεια αντικατάστασής τους από έναν διαρκώς αυξανόμενο αριθμό Μ.Κ.Ο. διευρύνει τα όρια της συναίνεσης, θέτει όμως και την αντίσταση σε ένα νέο πλαίσιο. Οι πολιτικές τής ευαισθησίας παίρνουν θέση δίπλα στον ρεαλισμό του κυβερνητισμού. Στόχος πρέπει να είναι η συγκρότηση κινήσεων κινηματικών με τους μετανάστες και όχι για τους μετανάστες, στον δρόμο για τα σύνορα όπου η εξουσία οπλίζει τον διαχωρισμό. Κανείς δεν μπορεί να εκφράζεται αυτάρεσκα με παραταξιακές λογικές ιδεολογικής υφής. Το κοινό νήμα που συνδέει τους μετανάστες με εμάς είναι όχι κάποια ταξική ενότητα αλλά η στέρηση της ελευθερίας, η εξουσία η ίδια. Απέναντι στη λογική των στρατοπέδων συγκέντρωσης μια υπόκωφη οργή παίρνει διαστάσεις πολιτικής έκφρασης. Να πάμε πέρα από το εφικτό και τις αλήθειες του. Κάθε κόκκινη ζώνη της κυριαρχίας είναι στόχος, δεν θα συναινέσουμε στην επαναδιατύπωση της σκλαβιάς.

Φιλήμονας Πατσάκης

Η ύπαρξη εθνικής ταυτότητας για μια κοινωνία δεν είναι ούτε αυτονόητη ούτε σύμφυτη με την φύση του κόσμου.

Ο δρόμος προς τον σημερινό ολοκληρωτικό ρατσισμό ήταν ήδη στρωμένος από μια τεράστια εκστρατεία αφομοίωσης, καθορισμού και απαξίωσης των άλλων πολιτισμών.



Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη Περάματος

Ένα σύγχρονο κολαστήρι μέσα στην καρδιά του Πειραιά

Ένας καπιταλιστικός "παράδεισος", ποτισμένος με ιδρώτα και αίμα χιλιάδων εργατών-θυμάτων της πιο βάρβαρης καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Το καράβι είναι η υπέρτατη αρχή, η απόλυτη εξουσία. Όλα στο Πέραμα είναι για να το υπηρετούν. Κράτος, εργοδοσία, συνδικάτα, εργάτες, όλα στην υπηρεσία αυτής της απόλυτης εξουσίας, δηλαδή στο "ιερό" κέρδος του εφοπλιστικού κεφάλαιου. Σε αυτό που πολύ γλαφυρά έχουν ονομάσει "ανάγκη πλοίου"! Ανάγκες των ανθρώπων δεν υπάρχουν, ή καλύτερα τις έχουν υποτάξει στις ανάγκες των πλοίων.

Με το που θα μπει το καράβι στο λιμάνι πρέπει το συνεργείο να είναι έτοιμο. Πρέπει δηλαδή να το περιμένουν άνεργοι και εξαθλιωμένοι εργάτες, αποφασισμένοι να κάνουν τα πάντα έτσι ώστε το καράβι να τελειώσει την επισκευή στον συγκεκριμένο χρόνο και να προλάβει το ναύλο. Γιατί ο χρόνος είναι χρήμα και σε αυτό το χρήμα υποτάσσεται η ανθρώπινη ζωή.

Τα χαρτιά γράφουν για 35ωρο και πενθήμερη εργασία και τα Συνδικάτα καμαρώνουν που τα υπέγραψαν, όμως στην πράξη τα πράγματα είναι διαφορετικά.

Όταν πας το πρωί για δουλειά κανένας δεν ξέρει πότε θα γυρίσεις σπίτι σου.

Όλες οι ανθρώπινες ανάγκες υποτάσσονται στο χρόνο του καραβιού.

Το 7ωρο θα γίνει 10ωρο, 16ωρο, ξενύχτι, ξενύχτια, κανείς δεν σε ρωτάει, ούτε επιτρέπεται να ρωτήσεις γιατί αυτό σημαίνει "απείθεια" και αποτελεί λόγο απόλυσης!

Το Πενθήμερο γίνεται εξαήμερο, επταήμερο, δεκαήμερο χωρίς διακοπή.

Ένας εργάτης, ένας οποιοσδήποτε εργαζόμενος μετά από μερικά χρόνια δουλειάς σε μια επιχείρηση δουλεύει με όλο και λιγότερους ρυθμούς έντασης. Και αυτό είναι λογικό γιατί τα χρόνια περνούν και οι δυνάμεις λιγοστεύουν.

Στο Πέραμα δεν υπάρχει αυτή η λογική. Από την πρώτη μέρα που θα μπεις στη δουλειά μέχρι την παραμονή της σύνταξης οι ρυθμοί έντασης όχι μόνο είναι ίδιοι αλλά και συνεχώς ανεβαίνουν γιατί αυτό απαιτεί η παραγωγή και ο κίνδυνος της απόλυσης.

Αν μάλιστα σκεφτεί κανείς πως ο μέσος όρος ζωής των εργατών σήμερα στη Ζώνη είναι πάνω κάτω 45 χρονών, τότε εύκολα καταλαβαίνεις τι σημαίνει μεροκάματο στη Ζώνη.

Αν ο χρόνος και η εντατικοποίηση είναι το ένα βασικό πρόβλημα το άλλο είναι οι συνθήκες εργασίας.

Αν τους εργάτες τους στείλουν μετά θάνατο στην κόλαση, οι εργάτες του Περάματος δεν θα έχουν πρόβλημα γιατί θα είναι καλά εκπαιδευμένοι στη ζωή! Έχουν συνηθίσει στις φωτιές, στην μαύρη κάπνα και στα ντουμάνια, στις τρύπες

Το καράβι είναι η υπέρτατη αρχή, η απόλυτη εξουσία. Όλα στο Πέραμα είναι για να το υπηρετούν. Κράτος, εργοδοσία, συνδικάτα, εργάτες, όλα στην υπηρεσία αυτής της απόλυτης εξουσίας, δηλαδή στο "ιερό" κέρδος του εφοπλιστικού κεφάλαιου. Σε αυτό που πολύ γλαφυρά έχουν ονομάσει "ανάγκη πλοίου"! Ανάγκες των ανθρώπων δεν υπάρχουν, ή καλύτερα τις έχουν υποτάξει στις ανάγκες των πλοίων.

και στα σκοτεινά λαγούμια, στις σκαλωσιές και στις ακροβασίες, στη ζέστη και στον παγωμένο βοριά της θάλασσας.

Το καράβι είναι μερικοί χιλιάδες τόνοι σίδερο, που η ναυπηγική τους έχει κάνει να επιπλέουν. Τα σίδερα όμως σκουριάζουν, η σκουριά τα τρώει και πρέπει να αλλάζουν.

Αυτή είναι η δουλειά των εργατών του Περάματος. Όπου φθαρεί η λαμαρίνα να αλλάξει. Όπου και να είναι. Από τον πάτο του καραβιού μέχρι το πιο ψηλό άλμπουρο. Εκεί πρέπει να πάς, είτε σαν το φίδι μέσα από τις τρύπες, είτε σαν τον αίλουρο μέσα από τις σκαλωσιές, να κόψεις με τα οξυγόνα τα παλιά ελάσματα και να μοντάρεις και να κολλήσεις τα καινούργια.

Εκεί θα βρεις σκουριές, τοξικά χρώματα, επικίνδυνα αέρια, λάσπες, νερά και κάθε είδους διαόλους.

Τα χαρτιά βέβαια γράφουν για εξαερώσεις, για ελέγχους και καθαρισμούς αερίων, για ασφαλείς σκαλωσιές και άλλα πολλά ενδιαφέροντα για την "υγιεινή και την ασφάλεια των εργαζομένων" και μάλιστα κάποιοι φιλεργάτες από τα κρατικά συνδικάτα κάνουν και σεμινάρια για να μάθουν τους εργάτες ...να αγαπούν τη ζωή τους!

Όμως η ζωή και η πράξη είναι διαφορετική. Όλα αυτά που γράφουν στα χαρτιά τους και διδάσκουν στα σεμινάρια, έχουν κόστος και σε χρόνο και σε χρήμα για τους εφοπλιστές και τους εργολάβους. Σήμερα υπάρχουν οι τεχνικές μέθοδοι που μπορούν, με τη σωστή οργάνωση της παραγωγής, να κάνουν το καράβι "σαλόνι". Όμως είπαμε όμως, αυτά κοστίζουν και μάλιστα περισσότερο από την ανθρώπινη ζωή. Γι' αυτό λέμε πως δεν υπάρχουν εργατικά ατυχήματα στο Πέραμα, γι' αυτό λέμε πως η λέξη "ατύχημα", όσο αγγελική και να είναι δεν μπορεί να κρύψει την αλήθεια. Πως τους εργάτες δηλαδή στο Πέραμα τους δολοφονεί με τον πιο ωμό τρόπο το ασύδοτο καπιταλιστικό κέρδος.

Δεκάδες εργάτες πλήρωσαν με το αίμα τους και τη ζωή τους τα καράβια τους, άφησαν την τελευταία τους πνοή και τις σάρκες τους πάνω στις σκουριασμένες λαμαρίνες τους. Εκατοντάδες εργάτες, άφησαν πάνω στα καράβια τους σαπισμένα πνευμόνια, τρύπια στομάχια κομμένα πόδια και χέρια, σπασμένα κεφάλια και σπασμένα νεύρα.

Το εισιτήριο γι' αυτή τη κόλαση είναι το μεροκάματο, είναι το αντίτιμο δηλαδή για να ...ζήσεις. Και αυτό όμως όλο και δεν υπάρχει. Η λέξη είναι κοινή και στην κοινωνία μας αρκετά αποδεχτή, Ανεργία την λένε!

Τα καράβια λένε είναι στη θάλασσα, έχουν προπέλα και φεύγουν. Τι να κάνουμε. Πάνε λένε σε άλλες χώρες τις Ανατολής που εκεί είναι πιο φτηνά και το χειρότερο πάνε στους …προαιώνιους εχθρούς μας, στη Τουρκία!

Έτσι λέει η δικιά τους πολιτική οικονομία και ο άκρατος σωβινισμός τους.

Δεν λένε όμως για τους εργάτες που μένουν, για τους εργάτες που τη βγάζουν με λιγότερα από 100 μεροκάματα τον χρόνο, για τους εργάτες που εξαθλιώνονται, γιατί έτσι τους θέλουν.

Γιατί ο εργάτης του Περάματος πρέπει να κάθεται στο καφενείο για βδομάδες και μήνες και να περιμένει άνεργος και εξαθλιωμένος τα καράβια τους, για να παρακαλάει να μπει στην κόλασή τους. Μόνο έτσι μπορεί να γίνει έρμαιο στα χέρια κάθε συμμορίας για να βρει δουλειά. Και τέτοιες συμμορίες υπάρχουν αρκετές στο Πέραμα. Εργοδοτικές, κρατικές, κυβερνητικές, κομματικές και συνδικαλιστικές. Ένα έχουν κοινό μεταξύ τους. Δεν πρέπει να μιλάς και να λες ναι σε ότι σου λένε. Να σκύβεις το κεφάλι στη δουλειά, να μην ζητάς τα λεφτά σου, να μην ζητάς μέτρα ασφάλειας, να είσαι πάντα στην υπηρεσία τους και όχι μόνο στη δουλειά , αλλά και έξω από αυτή. Να είσαι στο κόμμα τους, να κολλάς τις αφίσες τους και αν χρειαστεί να είσαι στις ομάδες των τραμπούκων τους.

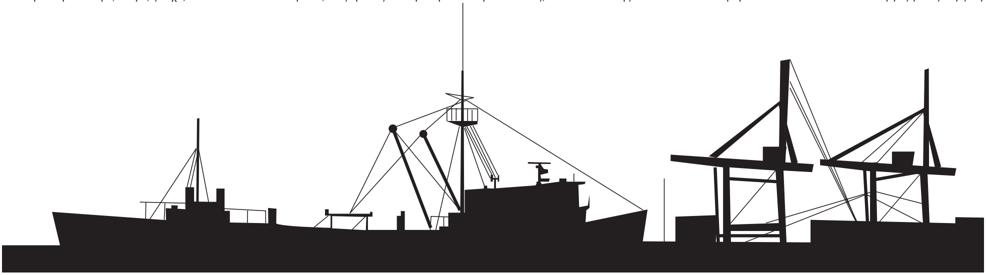
Αν σε άλλες δουλειές ο κάθε εργάτης είναι αναγκασμένος να πιάσει κάποιον για να βρει δουλειά, αυτό θα το κάνει μια-δυο φορές στη ζωή του. Στο Πέραμα ο εργάτης είναι αναγκασμένος να το κάνει συνέχεια, κάθε βδομάδα, κάθε 10μέρες και για όλη του τη ζωή.

Γιατί τόσο κρατάνε οι δουλειές και είναι υποχρεωμένος να προσλαμβάνεται και να απολύεται συνεχώς. Έτσι λοιπόν, ιδιαίτερα σε περιόδους ανεργίας σαν τη σημερινή, γίνεται αντικείμενο της πιο άγριας εκμετάλλευσης από κάθε λαθρέμπορο της συνείδησης των ανέργων.

Και όμως σε αυτό το κολαστήρι, υπάρχει αντίσταση, υπάρχει δηλαδή ζωή.

Το συσσωρευμένο ταξικό μίσος, διαμορφώνει εργατικές συνειδήσεις, οδηγεί στην οργανωμένη συλλογική δράση για την αλλαγή των πολιτικο-συνδικαλιστικών συσχετισμών, μέσα από τον ανοιχτό εργατικό αγώνα και δίνει ελπίδα στους χιλιάδες εργάτες στη Ζώνη.

Εργαζόμενος στη ζώνη



Αγροτική πολιτική - ΚΑΠ & ΓΚΑΤΤ



Χειραφέτηση των μικροαγροτών

Ενάντια στους μεγαλοαγρότες-επιχειρηματίες και τους κρατικούς-κυβερνητικούς-κομματικούς αγροτοπατέρες

Η κυβερνητική πολιτική της Ν.Δ. συνεχίζει την παράδοση του ΠΑΣΟΚ στην αγροτική πολιτική των ποσοστώσεων και των προστίμων, μειώνοντας το εισόδημα των αυτοαπασχολούμενων μικροαγροτών κυρίως και ερημώνοντας την ύπαιθρο. Άλλωστε γι' αυτό κινητοποιήθηκαν οι αγρότες. Διεκδικώντας τη στήριξη των αδιάθετων παραγόμενων ποσοτήτων, οι οποίες δεν έχουν ενταχθεί και δεν θα ενταχθούν στο ελεγχόμενο κοινοτικό πλαίσιο καλλιέργειας.

Η πολιτική των επιδοτήσεων της ΚΑΠ (Κοινή Αγροτική Πολιτική) συγκαλύπτει και αποκρύπτει το ξεκλήρισμα των αυτοαπασχολούμενων μικροαγροτών κυρίως, την ερημοποίηση της υπαίθρου και ενισχύει στην ουσία μόνο τους μεγαλοαγρότες-επιχειρηματίες, δεδομένου ότι πάνω από το ένα τρίτο του αγροτικού πληθυσμού δεν δικαιούται επιδοτήσεις. Το αποτέλεσμα είναι η μαζική μετακίνησή τους προς τα επιβαρημένα με αυξανόμενη ανεργία αστικά κέντρα. Να αναφέρουμε ότι η Ε.Ε. με το καθεστώς της ΚΑΠ (βλ Κοινή Αγροτική Πολιτική) θέλοντας να αναρριχηθεί στην ιεραρχία της παγκόσμιας εκμεταλλευτικής ελίτ, συνυπεύθυνη για τη διεθνοποίηση της αγοράς και του ανταγωνισμού (βλ. Συμφωνία για την Γεωργία του Γύρου της Ουραγουάης/ GATT, ΠΟΕ) στα πλαίσια του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, κινήθηκε στο δίπολο εντατικοποίηση/παραγωγικότητα-ερημοποίηση. Ενθάρρυνε την χρησιμοποίηση αγροχημικών στην παραγωγή, με αποτέλεσμα να υπάρχει υπερπαραγωγή και αδυναμία απορρόφησης των προϊόντων, αλλά και βιασμός της φύσης, μόλυνση του περιβάλλοντος και το χειρότερο, μόλυνση του κυκλώματος διατροφής.

Οι αναθεωρήσεις της ΚΑΠ (Καν. 2078/92) μαζί με τη συμφωνία της GATT (1995) ενίσχυσαν τη συγκεντροποίηση της ελληνικής παραγωγής στα χέρια λίγων μεγαλοαγροτών-επιχειρηματιών (10%) με μέγεθος πάνω από 100 στρέμματα, που εκμεταλλεύονται το 44% της γεωργικής γης, είτε με τη μορφή της ιδιοκτησίας είτε με τη μορφή της ενοικίασης, με σοβαρές αρνητικές συνέπειες για τους μικροαγρότες (αποτελούν το 44% των αγροτών , που εκμεταλλεύονται το 9% της γεωργικής γης, με μέγεθος κάτω από τα 20 στρέμματα ο καθένας) και, που μετατρέπονται σε μισθωτούς εργάτες γης ή σε ανέργους και τους μικρομεσαίους αγρότες (αποτελούν το 46% των αγροτών, που εκμεταλλεύονται το 47% της γεωργικής γης, με μέγεθος κάτω από τα 100 στρέμματα ο καθένας). Είναι ενδεικτικό ότι η μισθωτή εργασία την περίοδο 1991-2000 αυξήθηκε κατά 41%, από 15.315.259 ημερομίσθια σε 21.597.342 ημερομίσθια (εθνική απογραφή 1991, 1999-2000). Έτσι το 1999-2000 η μισθωτή εργασία (μονίμων, εποχιακών, αμειβόμενων κατά αποκοπή) αποτελούσε το 12,6% της συνολικής αγροτικής απασχόλησης και το 1991 το 7,6%. Ο αριθμός των μόνιμων μισθωτών εργατών γης αντίστοιχα ήταν 10.607 και 6.189. Οι εποχιακοί εργαζόμενοι στην απογραφή του 1999-2000 ήταν 1.352.073 άτομα. Στην συντριπτική τους πλειοψηφία είναι αλλοδαποί διαφόρων εθνοτήτων, με χαμηλά ημερομίσθια και χωρίς ασφαλιστικά και εργασιακά δικαιώματα.

Οι ποσοστώσεις, τα πρόστιμα συνυπευθυνότητας, η πρόωρη συνταξιοδότηση των αγροτών (Καν. 2079/92) τα κίνητρα ξεριζώματος καλλιεργειών, οι υποχρεωτικές αγραναπαύσεις, οι δασώσεις καλλιεργούμενων εκτάσεων (Καν. 2080/92) είχαν και έχουν σαν στόχο να προσαρμόσουν τη γεωργία στις ανάγκες της αγοράς και όχι στις ανάγκες των ανθρώπων σε υγιεινά τρόφιμα.

Οι νέες πολιτικές της κυβέρνησης -Ε.Ε. περιορίζουν την αγροτική παραγωγή με τη μείωση της προστασίας επιδιώκοντας την επίτευξη διεθνώς ανταγωνιστικών τιμών στα αγροτικά προϊόντα. Στα μέτρα αυτά διακρίνεται η κορύφωση της παρεμβατικής πολιτικής της κεντρικής εξουσίας, με άλλο, βέβαια, για τη συγκυρία αυτή στόχο και προσανατολισμό. Η ακραία αυτή κανονιστική-ρυθμιστική πολιτική της Ε.Ε., κατά την οποία ο πάλαι ποτέ ελεύθερος αγρότης οφείλει να παράγει ό,τι και όσο και εν πολλοίς και όπως του επιτρέπεται και σε προαποφασισμένη τιμή, θυμίζει την παραγωγή κατ' ανάθεση της φεουδαρχικής περιόδου ή τη σύγχρονη συμβολαιϊκή ή την παραγωγή φασόν.

Η κατάργηση, ο εκφυλισμός, η μείωση και το πάγωμα των θεσμικών τιμών που διασφάλιζαν ένα ελάχιστο αγροτικό εισόδημα, τις περισσότερες φορές μη ικανοποιητικό για τους αυτοαπασχολούμενους μικροαγρότες κυρίως, οδήγησαν στη μερική αντικατάσταση μέρους των τιμών με επιδοτήσεις με τη δικαιολογία να εξισωθούν οι κοινοτικές τιμές με τις διεθνείς. Οι αλλαγές αυτές που έγιναν με την ΚΑΠ στη δεκαετία του 1990 είχαν στόχο το άνοιγμα της κοινοτικής γεωργικής αγοράς στο διεθνή ανταγωνισμό. Με τη συμφωνία της GATT προωθήθηκε η μείωση των εξαγωγικών επιδοτήσεων και των δασμών στις εισαγωγές αγροτικών προϊόντων, με αποτέλεσμα να δυσκολέψει η διάθεση των εγχώριων αγροτικών προϊόντων αφού η αγορά κατακλύστηκε από εισαγόμενα προϊόντα και συμπιέστηκαν οι τιμές των ντόπιων αγροτικών προϊόντων. Αν ληφθεί υπόψη ότι το καθαρό γεωργικό εισόδημα διαφοροποιείται ανάλογα με το μέγεθος της αγροτικής εκμετάλλευσης, τότε για τους αυτοαπασχολούμενους μικροαγρότες η εξέλιξη του καθαρού αγροτικού εισοδήματος ήταν μικρότερη του 0,45% και τις περισσότερες φορές αρνητική και στα όρια της φτώχειας, ενώ για τους μεγαλοαγρότες-επιχειρηματίες ήταν πολλαπλάσιο του 0,45% (στοιχεία υπουργείου γεωργίας).

Η εξέλιξη του αγροτικού εισοδήματος αποδεικνύει ότι οι κοινοτικές αγροτικές επιδοτήσεις, δεν απέτρεψαν τη μείωση του εισοδήματος των αυτοαπασχολούμενων μικροαγροτών και, κατά συνέπεια το ξεκλήρισμά τους και τη μαζική τους χρεωκοπία. Την περίοδο 1980-2000 182.000 μικροαγρότες ξεκληρίστηκαν και άλλοι 70.000 είναι υπερχρεωμένοι στην ΑΤΕ, η οποία έχει ξεκινήσει διαδικασίες κατάσχεσης των περιουσιακών τους στοιχείων.

Οι επιδοτήσεις λειτουργούν πυροσβεστικά και καθορίζουν το ρυθμό ξεκληρίσματος των αυτοαπασχολούμενων μικροαγροτών, έτσι ώστε να αποσβένονται ανεπιθύμητες κοινωνικές αντιδράσεις οργής και αγανάκτησης. Η αντικατάσταση μέρους των τιμών με επιδοτήσεις δίνει τη δυνατότητα στους εμποροβιομήχανους, στα σούπερ μάρκετ και στους μεσάζοντες να κερδοσκοπούν σε βάρος των παραγωγών και των καταναλωτών, επειδή τους εξασφαλίζουν φθηνά αγροτικά προϊόντα.

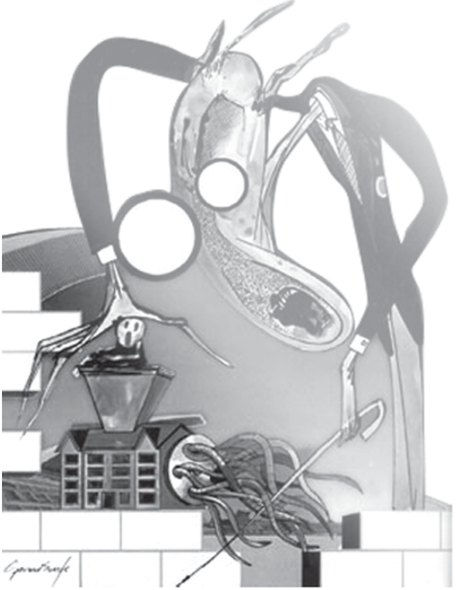
Συμπερασματικά θα λέγαμε ότι η κρατική πολιτική για τον αγροτικό τομέα ακολούθησε το κλασικό μοντέλο της συμβολής του στην ανάπτυξη της "εθνικής" οικονομίας, σε βαθμό που να θεωρηθεί ως "εσωτερική αποικία", συρρικνώθηκε πληθυσμιακά, σημειώθηκε συγκεντροποίηση γης και κεφαλαίου στα χέρια λίγων, εξειδικεύτηκε σημαντικά η παραγωγή (μονοκαλλιέργεια) και εμπορευματοποιήθηκε. Συνυπεύθυνες-συνένοχες για αυτή την κατάσταση είναι και οι τριτοβάθμιες κρατικοσυνδικαλιστικές οργανώσεις των ΠΑΣΕΓΕΣ-ΣΥΔΑΣΕ-ΓΕΣΑΣΕ γιατί εκφράζοντας κυρίως τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των μεγαλοαγροτών-επιχειρηματιών συνταυτίζονται απόλυτα με τις παραπάνω πολιτικές της κυβέρνησης και της Ε.Ε.

Το βασικό όμως ζήτημα είναι οι ίδιοι αυτοαπασχολούμενοι μικροαγρότες να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους ώστε να χειραφετηθούν, ενάντια στα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των μεγαλοαγροτών-επιχειρηματιών και των αγροτοπατέρων κρατικών-κυβερνητικών-κομματικών συνδικαλιστών. Αναπτύσσοντας, παράλληλα, τη σύγκρουση με την πολιτική κράτους - κυβέρνησης-κεφαλαίου - Ε.Ε. και το σαμποτάρισμα των καθορισμένων αγροτικών προϊόντων και ποσοτήτων, με βάση τις νόρμες της ΚΑΠ. Παράγοντας, δηλαδή, άλλα διαφοροποιημένα προϊόντα, που θα καλύπτουν τις ανάγκες του πληθυσμού σε υγιεινότερα και φθηνότερα αγροτικά προϊόντα, ενώ ταυτόχρονα θα παραμερίζουν τις αρπακτικές διαθέσεις των χονδρεμπόρων μεσαζόντων, των εμποροβιομηχάνων και των αλυσίδων σούπερ μάρκετ.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Εργασία και εκπαίδευση σήμερα

Η εκπαίδευση στον καπιταλισμό και κυρίως στις ανώτερες βαθμίδες της, δεν μπορεί να ιδωθεί αποσπασματικά και ξέχωρα από την παραγωγή και την εργασία



Σήμερα περισσότερο από ποτέ, γίνεται φανερή η άμεση σχέση της εκπαίδευσης με την παραγωγική διαδικασία, σε αντίθεση με παλαιότερα όπου αυτή η σχέση κρυβόταν πίσω από τις επαγγελίες ενός "κράτους-εγγυητή" για ίσες ευκαιρίες στην παιδεία και την εργασία.
Το "κοινωνικό κράτος" εξασφάλιζε την αναπαραγωγή του ανθρώπινου κεφαλαίου, δημιουργώντας το κομμάτι εκείνο της εργασίας που έπρεπε λόγω των αναγκών της παραγωγής να αντικαταστήσει τον ανειδίκευτο εργάτη (χωρίς φυσικά αυτός να πάψει να είναι απαραίτητος). Το κράτος υπήρξε εγγυητής για την (ανα)παραγωγή του εργατικού δυναμικού που ήταν απαραίτητο στο κεφάλαιο, επωμιζόμενο το κόστος της "δημόσιας" εκπαίδευσης. Την αναγκαιότητά του αυτή την έντυσε με το ιδεολόγημα των ίσων ευκαιριών και της εκπαίδευσης για όλους. Φυσικά όλη αυτή η διαδικασία εξελισσόταν και σε σχέση με τις διεκδικήσεις του χειραφετικού κινήματος στην εργασία, στην εκπαίδευση καθώς και σε σωρεία άλλων μερικών ζητημάτων (π.χ. φεμινισμός, αντιφασισμός κτλ.).
Η εξέλιξη των μέσων παραγωγής και των νέων τεχνολογιών, σε συνδυασμό με το ακριβό κόστος της εργασίας στην καπιταλιστική Δύση και την ανάγκη για δημιουργία νέων αγορών οδήγησαν στην ελεύθερη αγορά. Η μεταφορά μεγάλου μέρους της βιομηχανικής παραγωγής σε τριτοκοσμικά κράτη-παρίες με άφθονη και φθηνή εργατική δύναμη οδήγησε στην μερική αποβιομηχάνιση της Δύσης και στην διεύρυνση του τομέα των υπηρεσιών. Η διαδικασίας αυτή και παράλληλα η ανάγκη της διατήρησης της κατανάλωσης σε υψηλά επίπεδα στις εσωτερικές αγορές της Δύσης, οδήγησε στην εμφάνιση της εργασιακής ανασφάλειας και της εξαφάνισης των εργασιακών δικαιωμάτων. Δηλαδή, ενώ η εργασιακή ανασφάλεια και η κατανάλωση λειτουργούν ανταγωνιστικά, η υπερεντατικοποίηση της εργασίας εξασφαλίζει την αναγκαία ροή του χρήματος για την διατήρηση των επιπέδων κατανάλωσης.

Στην ελληνική πραγματικότητα, συγκεκριμένες συνθήκες και αγώνες δεν έχουν επιτρέψει να θεσπιστεί στο σύνολό της η νέα κατάσταση όπως στις προηγμένες καπιταλιστικές χώρες (ΗΠΑ, Βρετανία κ.ά.). Αυτό όμως δε σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι ο νεοφιλελευθερισμός δεν είναι και στην Ελλάδα μια βιωμένη πραγματικότητα. Απλώς δεν έχει ολοκληρωθεί η θέσμιση των νεοφιλελεύθερων αλλαγών.
Λόγω του ότι η μορφή της εργασίας δε μπορεί να αλλάξει αυτόνομα από το μηχανισμό που την τροφοδοτεί, αλλάζει και η μορφή της εκπαίδευσης. Αν η μισθωτή εργασία είναι ένας βασικός πυλώνας του καπιταλιστικού συστήματος εκμετάλλευσης, η εκπαίδευση, τόσο ποιοτικά όσο και ποσοτικά, είναι ο τρόπος αναπαραγωγής του μελλοντικού εργαζόμενου και ο ρυθμιστής της δυνατότητάς του να καθορίζει τους όρους πώλησης της εργατικής του δύναμης.
Συγκεκριμένα, μέχρι τώρα στην Ελλάδα (τυπικά τουλάχιστον) η παραγωγή ειδικευμένου εργατικού δυναμικού γίνονταν μέσω της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Η εισαγωγή των αποφοίτων στην παραγωγή γινόταν με σχετικά σαφή και εγγυημένα εργασιακά δικαιώματα καθώς και με οροθετημένες τις προοπτικές για το εργασιακό μέλλον. Είναι πλέον καθοριστικός ο ρόλος του ιδιωτικού κεφαλαίου, το οποίο καταλαμβάνει το κενό που αφήνει η αποχώρηση του κράτους από την εκπαίδευση. Αφενός οι εταιρείες γίνονται ο κύριος χρηματοδότης των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων με αντάλλαγμα φθηνή εργασία, αφετέρου έχοντας τον οικονομικό έλεγχο έχουν την δυνατότητα να επιβάλλουν τις δικές τους κατευθύνσεις και τα κριτήριά τους στην εκπαιδευτική διαδικασία.
Καθώς όμως στην σημερινή συγκυρία το κεφάλαιο δε γνωρίζει σύνορα, η αλλαγή στην εκπαίδευση πρέπει να γίνει στο σύνολο της υπερεθνικής Ε.Ε. με τα ίδια κριτήρια και στοχεύσεις για κάθε μέλος. Η προσπάθεια για τη δημιουργία του Κοινού Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης είναι η έκφραση αυτής ακριβώς της ανάγκης του κεφαλαίου. Η όλη επιβεβλημένη αλλαγή της εκπαίδευσης και της εργασίας δεν αποτελεί επιλογή του συστήματος αλλά αναγκαία συνθήκη για να βγει από την κρίση του. Για το λόγο αυτό ο μετασχηματισμός του κεφαλαίου είναι συνολικός και ριζικός.

Η αντίσταση στον προαναφερθέντα μετασχηματισμό δεν μπορεί να αποτελεί υπεράσπιση ενός μοντέλου εκπαίδευσης ξεπερασμένου ακόμα και από τον δημιουργό του, το "κοινωνικό" μοντέλο εκμετάλλευσης. Η αντίσταση μπορεί να είναι στη βάση της ρήξης με τις αλλαγές και των ριζοσπαστικές διαδικασίες που απορρέουν από αυτήν.
Ο όποιος αγώνας δε μπορεί να είναι ξεκομμένος από το στόχο της κοινωνικής ανατροπής όπως και το υποκείμενο του αγώνα δε μπορεί να το αποτελεί μια κοινωνική ομάδα. Η εκπαίδευση, όπως και η εργασία και όλες οι υπόλοιπες πτυχές της ανθρώπινης δραστηριότητας είναι ζήτημα όλης της κοινωνίας. Η αντίσταση λοιπόν στην αναδιάρθρωση του κεφαλαίου δε μπορεί παρά να είναι ένας αγώνας που ενώνει την κατακερματισμένη κοινωνία απέναντι στο ζήτημα της εκμετάλλευσης συνολικά και όχι στις μερικές εκφάνσεις του.

Ανδρέας Θεοδωρίδης, Νίκος Μαρκετάκης

φάκελος / η παιδεία του μέλλοντος...

Η επιχειρηματικοποίηση της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης

Το ΑΕΙ του μέλλοντος: τριτοβάθμιο κυβερνοσχολείο

Το σύστημα οργάνωσης των πανεπιστημιακών σπουδών που προωθείται στους κόλπους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με τις ευλογίες του κεφαλαίου, υπονομεύει το ισχύον καθεστώς της δημόσιας και δωρεάν παιδείας και οδηγεί μακροπρόθεσμα στην "επιχειρηματικοποίηση" της ανώτατης εκπαίδευσης. Η επιχειρηματικοποίηση της εκπαίδευσης, όπως πολύ σωστά έχει επισημανθεί από πολλούς, διαφέρει από τον όρο "ιδιωτικοποίηση" της εκπαίδευσης (αλλαγή της νομικής μορφής ιδιοκτησίας), καθότι υποδηλώνει την υποταγή του εκπαιδευτικού συστήματος στα συμφέροντα του κεφαλαίου, χωρίς, ωστόσο, να χάνει το δημόσιο χαρακτήρα του, αφού οι αλλαγές συντελούνται μέσω της αναμόρφωσης των διδακτικών και ερευνητικών προγραμμάτων καθώς και μέσω της αναδιοργάνωσης των εργασιακών σχέσεων στο χώρο της εκπαίδευσης. Προκειμένου να εξυπηρετηθεί το ιδιωτικό συμφέρον, τα πανεπιστήμια εστιάζουν το ενδιαφέρον τους πρωτίστως στην εφαρμοσμένη έρευνα, σε βάρος, βέβαια, της βασικής έρευνας που αποτελεί, ως γνωστόν, βασική προϋπόθεση για την ανάπτυξη της επιστημονικής και τεχνικής γνώσης.

Η "εκσυγχρονιστική" πολιτική της Ε.Ε. στο χώρο της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην εγκαθίδρυση εκπαιδευτικού συστήματος πολλών ταχυτήτων, με ιδιαίτερα έντονα τα ταξικά χαρακτηριστικά, ενώ σε βάθος χρόνου ανοίγει το δρόμο για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων (εξέλιξη ξένη προς την εκπαιδευτική παράδοση της ηπειρωτικής Ευρώπης), τα οποία και θα αναλάβουν την εκπαίδευση εξειδικευμένου προσωπικού, απόλυτα προσαρμοσμένου στις ανάγκες αξιοποίησης του πολυεθνικού κεφαλαίου. Αν τελικά τα σχέδια αυτά προχωρήσουν, τότε πολλά από τα πανεπιστήμια θα μετατραπούν από Universitas σε Κέντρα Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΚΕΚ). Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει πως θα παύσουν να υφίστανται ορισμένα πανεπιστήμια υψηλών προδιαγραφών, τα οποία και θα είναι επιφορτισμένα με την εκπαίδευση εκείνων που προορίζονται κάθε φορά για τη στελέχωση των οικονομικών και εξουσιαστικών μηχανισμών του συστήματος.

Φαίνεται, λοιπόν, πως ο τύπος πανεπιστημίου που θα επικρατήσει στο μέλλον, θα είναι το αποκαλούμενο και "ιδεατό" ή "ψηφιακό" πανεπιστήμιο. Πρόκειται για επιλογή που προωθείται συνειδητά από τις πολυεθνικά συγκροτήματα παραγωγής υπολογιστών και λογισμικού, βρίσκει ωστόσο σύμφωνες και τις διαπλεκόμενες πολιτικές ελίτ, στο βαθμό που οι επιχειρηματικές δραστηριότητες αυτού του είδους επηρεάζουν και το δικό τους μέλλον. Η ψηφιοποίηση (digitalisation) της διδασκαλίας στο χώρο της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης στηρίζεται στην εκπαιδευτική "τηλε-αλληλεπίδραση" και με την έννοια αυτή προωθεί την "αποϋλοποίηση των σταθερών δομών παιδείας", ενισχύοντας έτσι την ευελιξία του συστήματος παραγωγής γνώσης, με γνώμονα τη λογική αξιοποίησης του κεφαλαίου. Με άλλα λόγια, το "τριτοβάθμιο κυβερνοσχολείο" αποσκοπεί στον περιορισμό των πόρων για την παιδεία, εξασφαλίζοντας συγχρόνως τη διασύνδεση του πανεπιστημίου με τις επιχειρήσεις, αφού στόχος του κράτους θα είναι η εκχώρηση του ελέγχου της γνώσης στην ιδιωτική πρωτοβουλία, με το επιχείρημα ότι μπορεί και διαχειρίζεται καλύτερα τους οικονομικούς πόρους από ό,τι το Δημόσιο. Η μείωση του κόστους μέσω της ψηφιοποίησης των εκπαιδευτικών προγραμμάτων θα ισχύσει, βέβαια, μόνον για τα πανεπιστήμια της "σειράς", του τύπου των αναβαθμισμένων Ινστιτούτων Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΙΕΚ), τα οποία και θα επιφορτιστούν με την ευέλικτη οργάνωση της εκπαιδευτικής διαδικασίας για την παραγωγή και διάθεση της εκάστοτε εξειδικευμένης γνώσης, όχι όμως και για τα πανεπιστημιακά θερμοκήπια της οικονομικής, κοινωνικής, πολιτικής και στρατιωτικής ελίτ του συστήματος.

Δεν χρειάζεται, νομίζω, να τονιστεί ιδιαίτερα ότι η επίδραση του κεφαλαίου στη διαμόρφωση της εκπαιδευτικής πολιτικής των επιμέρους χωρών είναι όχι μόνον εμφανής αλλά και επιβλαβής, στο βαθμό που επιμένει στην δήθεν χρηστικότητα της παρεχόμενης γνώσης, αδιαφορώντας για τις αξίες που συνέχουν την κοινωνία. Θύμα πρωτίστως της ψηφιοποίησης της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης θα είναι η σχέση διδασκόντων και διδασκομένων, η οποία και θα εκλείψει βαθμιαία, αφού τη διαμεσολάβησή της θα αναλάβουν τα ψηφιακά διδακτικά προγράμματα με τη βοήθεια του διαδικτύου.

Η πρόθεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης να προχωρήσει στη σύγκλιση των εκπαιδευτικών συστημάτων των χωρών-μελών της ’Ενωσης, προκειμένου οι οικονομίες τους να ανταποκριθούν καλύτερα στον ανταγωνισμό που συνεπάγεται η περιώνυμη "παγκοσμιοποίηση", είχε σαν αποτέλεσμα να ενταθεί ο προβληματισμός στους κόλπους της πανεπιστημιακής κοινότητας στη χώρα μας σχετικά με τη μελλοντική πορεία των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων. Οι ανησυχίες ενισχύθηκαν τελευταία με τη δημοσιοποίηση των προγράμματος "Αναμόρφωσης Προπτυχιακών Προγραμμάτων Σπουδών" (ΠΠΣ) που προωθεί το Υπουργείο Παιδείας με συγχρηματοδότηση 75% από το Ευρωπαϊκό Κοινοτικό Ταμείο (ΕΚΤ) καθώς και με την αξιολόγηση και πιστοποίηση των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, με στόχο, καθώς φαίνεται, την ποιοτική τους ιεράρχηση με βάση κυρίως το κριτήριο της αποτελεσματικότητας. Ακόμη, η μαζική είσοδος του διαδικτύου στο χώρο της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης θα επιφέρει ριζικές αλλαγές στον τρόπο διδασκαλίας, καθώς οι διδάσκοντες θα είναι

Η επιχειρηματικοποίηση των ΑΕΙ τα μετατρέπει από universitas σε ΚΕΚ. Χωρίς δηλ. να ιδιωτικοποιηθούν, εξυπηρετούν το πολυεθνικό κεφάλαιο

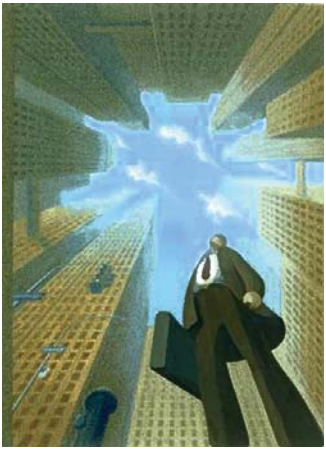
υποχρεωμένοι να προχωρήσουν στην ψηφιακή ανάπτυξη εκπαιδευτικού υλικού, η χρήση του οποίου από τους σπουδαστές θα είναι δυνατή μόνον έμμεσα μέσω του υπολογιστή. Τελικός στόχος αυτού του εγχειρήματος είναι η πλήρης ανάπτυξη της διδακτικής και εξεταστικής διαδικασίας σε ηλεκτρονική μορφή.

Η μετατόπιση του κέντρου βάρους της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης από την έννοια της παιδείας σε αυτήν της εξειδικευμένης εκπαίδευσης συνεπάγεται αναγκαστικά και την υποβάθμιση του status του διδακτικού προσωπικού και ειδικότερα των καθηγητών, υπονομεύοντας έτσι το κύρος των ακαδημαϊκών δασκάλων, στο μέτρο, βέβαια, που δεν το έχουν πράξει ήδη οι ίδιοι, μετατρεπόμενοι σε θεραπαινίδες της εξουσίας.

Η επιχειρούμενη και στη χώρα μας εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, με στόχο την αναγόρευση του τεχνολογικού και επιστημονικού επαγγελματισμού σε βασικό στοιχείο του εκπαιδευτικού συστήματος, εγκυμονεί, μακροπρόθεσμα, τον κίνδυνο, αν βέβαια δεν ληφθούν τα απαραίτητα μέτρα, οστρακισμού των ανθρωπιστικών μαθημάτων από τα προγράμματα σπουδών στη Μέση Εκπαίδευση. Η μείωση των διδακτικών ωρών στα ανθρωπιστικά μαθήματα του διδακτικού προγράμματος του Ενιαίου Λυκείου π.χ., όχι μόνον αφυδατώνει πνευματικά το εκπαιδευτικό μας σύστημα αλλά και περιορίζει αισθητά τις προοπτικές απασχόλησης των νέων που επέλεξαν να σπουδάσουν ανθρωπιστικές επιστήμες.

Η συνθετότητα και πολυπλοκότητα των κοινωνιών μας καθιστούν απαραίτητη την αναβίωση της έννοιας της παιδείας με την κλασική σημασία του όρου. Η ανθρωπιστική παιδεία, όπως αυτή αναδείχθηκε

φάκελος / η παιδεία του μέλλοντος...



μέσα από το έργο των αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων και παιδαγωγών, στο πνεύμα της οποίας γαλουχήθηκε ολόκληρος ο δυτικός κόσμος, όσο και αν ορισμένοι δήθεν Ευρωπαίοι θέλουν να το αμφισβητούν, θα πρέπει να αποτελέσει τη βάση πάνω στην οποία οφείλουμε να στηρίξουμε το εκπαιδευτικό μας σύστημα, αν θέλουμε να αποφύγουμε τον κίνδυνο λοβοτομής του λαού μας. Η ύπαρξη ανθρωπιστικής παιδείας όχι μόνον δεν περιορίζει τις δυνατότητες των ανθρώπων για εξειδίκευση, όπως διατείνονται οι παντός είδους τεχνοκράτες, αλλά, αντίθετα, ενισχύει την ικανότητα ευέλικτης προσαρμογής στις προκλήσεις της εποχής μας. Η ευρύτητα γνώσεων αποτελεί τη βάση, πάνω στην οποία μπορεί να δομηθεί τόσο η ευελιξία όσο και η δυνατότητα συνεχούς ανανέωσης και επικαιροποίησης της γνώσης. Η γνώση οφείλει να διατηρήσει ένα σεβαστό κομμάτι αυτονομίας, για να μπορεί έτσι να αναστοχάζεται γύρω από τον εαυτό της.

Στη χώρα μας, γνωστού όντως ότι η πανεπιστημιακή μόρφωση αποτελεί τον κύριο μοχλό κοινωνικής ανέλιξης, οι συνέπειες μιας άκρως χρησιμοθηρικής αντιμετώπισης της γνώσης, θα μπορούσε να δυναμιτίσει με τον καιρό όχι μόνον την πολιτιστική μας ταυτότητα αλλά και τον ίδιο τον κοινωνικό ιστό. Είναι αλήθεια ότι το εκπαιδευτικό μας σύστημα είναι από πολλές απόψεις αναχρονιστικό και ξεπερασμένο και με την έννοια αυτή είναι αναπόφευκτη η προσαρμογή του στα νέα οικονομικά, τεχνολογικά, κοινωνικά, πολιτικά και πολιτιστικά δεδομένα, όμως η οποία μεταρρύθμιση θα πρέπει να γίνει προσεκτικά και με μέτρο καθώς και με γνώμονα τις ανάγκες του κοινωνικού συνόλου και όχι των κυρίαρχων οικονομικών συμφερόντων, τα οποία, έτσι κι αλλιώς, αδιαφορούν για το πολιτιστικό μέλλον του λαού μας, όσο και αν διατείνονται ότι το υπηρετούν με τις πράξεις τους. Η αντίσταση στην ιδιωτικοποίηση της παιδείας δεν είναι θέμα ιδεολογίας ή εξυπηρέτησης των συμφερόντων των εκπαιδευτικών, αλλά κοινωνική επιταγή, προκειμένου να εξασφαλιστούν για όλους τους Έλληνες πολίτες οι καλύτερες προϋποθέσεις πρόσβασης στην γνώση και συνακόλουθα στη ζωή.

Ζήσης Δ. Παπαδημητρίου

Η ιδεολογία στο σχολείο

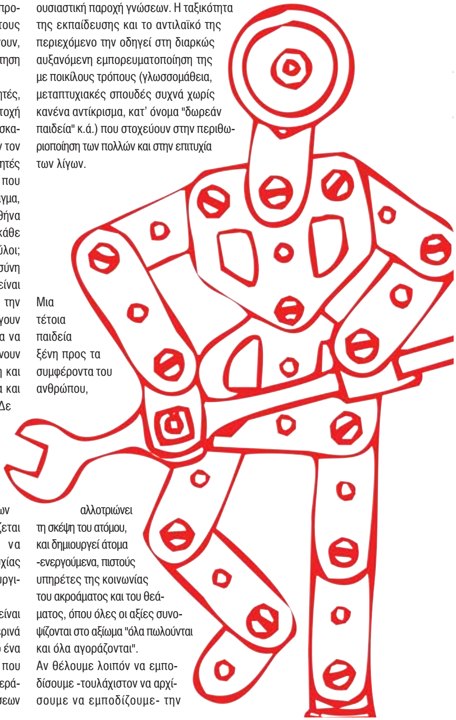
Ως εκπαίδευση νοείται η κατασκευή συνείδησης και αφομοίωσης της κρατούσας ιδεολογίας

Η εκπαίδευση είναι ένας κρατικός θεσμός και οι αρχές και οι στόχοι της εναρμονίζονται με τη διαιώνιση της κυρίαρχης ιδεολογίας, την παραγωγή και τη μεγιστοποίηση του κέρδους. Από τον 19ο αιώνα οι Άγγλοι καπιταλιστές διαπίστωσαν ότι τους συνέφερε περισσότερο να έχουν εργάτες με κάποια εκπαίδευση καθώς το απαιτούσε η ίδια η τελειοποίηση των μεθόδων παραγωγής. Από τότε, όλο και πιο αποτελεσματικά, τα προγράμματα διδασκαλίας κατευθύνουν τους ανθρώπους να εργάζονται και να παράγουν, με μοναδική τους απασχόληση την απόκτηση εμπορευμάτων.

Οι φορείς της εκπαίδευσης (γονείς, μαθητές, εκπαιδευτικοί) δεν έχουν καμία συμμετοχή στην κατάρτιση των προγραμμάτων διδασκαλίας. Κι αυτό σημαίνει ότι άλλοι ορίζουν τον τρόπο ζωής μας. Πιο συγκεκριμένα οι μαθητές συνηθίζουν να θεωρούν αληθινό κάτι που δεν μπορεί να είναι αληθινό. Για παράδειγμα, ποια ήταν η δημοκρατία στην αρχαία Αθήνα όπου υπήρχαν 365.000 δούλοι και σε κάθε Αθηναίο πολίτη αντιστοιχούσαν 18 δούλοι; Ασκούνται στην πίστη και στην εμπιστοσύνη με το μάθημα των θρησκευτικών ενώ είναι γνωστό ότι η ανθρωπιά κάνει περιττή την εμπιστοσύνη και την πίστη, που καταλήγουν να είναι τα εργαλεία των ισχυρών για να προωθούν τα συμφέροντα τους. Μαθαίνουν να θεωρούν την αδικία ως δικαιοσύνη και να θυσιάζουν για μια μειοψηφία ακόμα και την υγεία και την ίδια τους την ζωή. Δε μαθαίνουν ότι η οικονομία ενός λαού διαμορφώνει την ποίηση, τη μουσική τους, τα σπίτια, τις πόλεις, την καθημερινή ζωή τους. Στο σχολείο επομένως κατασκευάζονται άνθρωποι και η διαδικασία της κατασκευής ανθρώπων ονομάζεται εκπαίδευση. Έτσι ευνουχίζεται η σκέψη των μαθητών χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι το κυνήγι της επιτυχίας καταστρέφει τη φαντασία και τη δημιουργικότητά τους.

Ένα άλλο όπλο της ποδηγέτησης τους είναι η εντατικοποίηση των σπουδών: καθημερινά υποβάλλονται σε αξιολόγηση μέσα από ένα ανελέητο εξετασιοκεντρικό σύστημα που τους αναγκάζει να αποστηθίσουν έναν τεράστιο, και περιττό κατά κανόνα, όγκο γνώσεων που παραλύει την κρίση τους και κάθε διάθεση για να αμφισβητήσουν την επιβολή των προδιαγεγραμμένων στόχων της κρατικής εξουσίας και έτσι μεταβάλλονται σε εξαρτήματα της παραγωγικής μηχανής είτε σε στρατιές ανέργων.

Δεν είναι τυχαίο γιατί χρόνια τώρα όλες οι αλλαγές στο χώρο της παιδείας επικεντρώνονται στο εξεταστικό σύστημα και όχι στην ουσιαστική παροχή γνώσεων. Η ταξικότητα της εκπαίδευσης και το αντιλαϊκό της περιεχόμενο την οδηγεί στη διαρκώς αυξανόμενη εμπορευματοποίηση της με ποικίλους τρόπους (γλωσσομάθεια, μεταπτυχιακές σπουδές συχνά χωρίς κανένα αντίκρισμα, κατ' όνομα "δωρεάν παιδεία" κ.ά.) που στοχεύουν στην περιθωριοποίηση των πολλών και στην επιτυχία των λίγων.



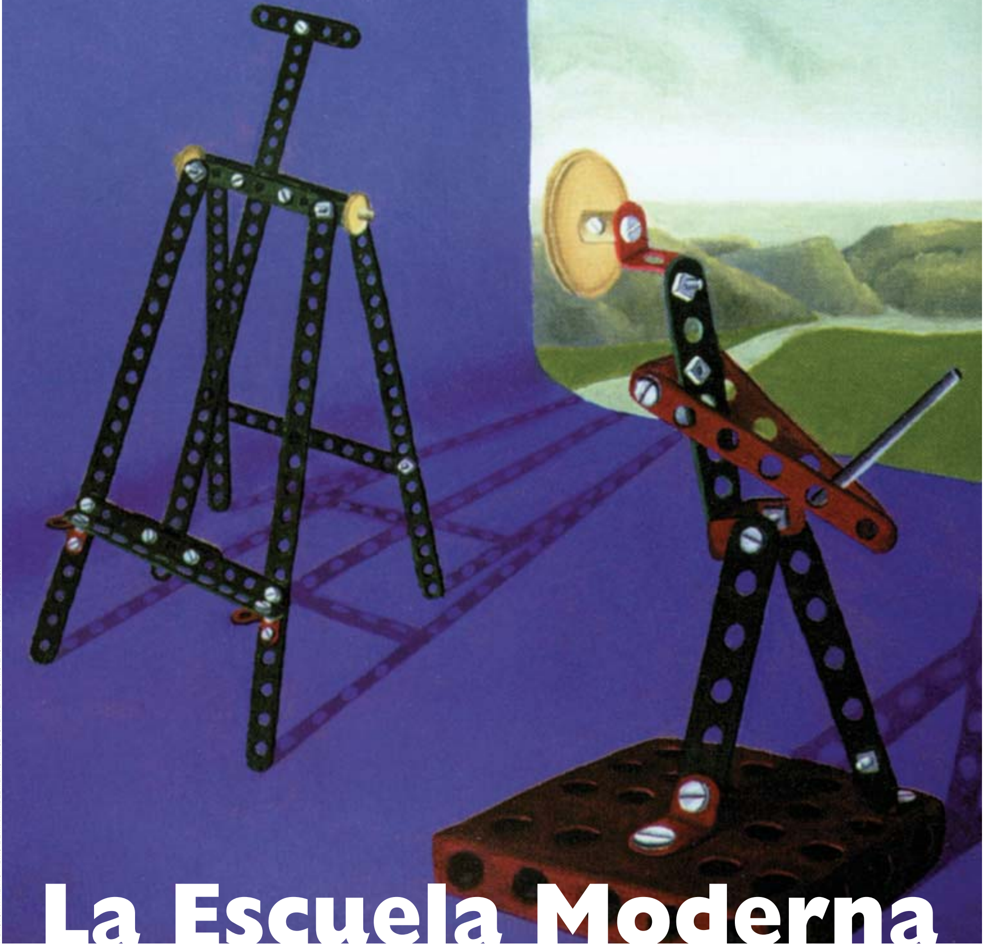
Μια τέτοια παιδεία ξένη προς τα συμφέροντα του ανθρώπου, αλλοτριώνει τη σκέψη του ατόμου, και δημιουργεί άτομα -ενεργούμενα, πιστούς υπηρέτες της κοινωνίας του ακροάματος και του θεάματος, όπου όλες οι αξίες συνοψίζονται στο αξίωμα "όλα πωλούνται και όλα αγοράζονται".

Αν θέλουμε λοιπόν να εμποδίσουμε -τουλάχιστον να αρχίσουμε να εμποδίζουμε- την εξουσία να μας κάνει να ζήσουμε με το διεστραμμένο και ηλίθιο τρόπο που επιβάλλει η εμπορευματοποίηση των πάντων, πρέπει να αντισταθούμε στο πνεύμα ενός τέτοιου σχολείου. Αλλιώς οι σκέψεις μας θα εξακολουθούν να είναι οι εχθροί μας!

Γιώργος Πεγιούδης

φάκελος / η παιδεία του μέλλοντος...

Η λειτουργία του "Μοντέρνου Σχολείου" ήταν ένα απ' τα μεγαλύτερα ριζοσπαστικά εκπαιδευτικά πειράματα του αιώνα μας. Ενταγμένο στο επαναστατικό και εργατικό κίνημα της εποχής του, πολεμήθηκε λυσσαλέα από την πολιτική εξουσία και την εκκλησία, γιατί αποσκοπούσε στην κοινωνική απελευθέρωση και χειραφέτηση μέσω της παιδαγωγικής της ελευθερίας.



La Escuela Moderna

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΣΤΗΡΙΧΤΗΚΕ ΣΕ ΜΕΓΑΛΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΟΣ **MECANO**

Το σημερινό κρατικό σχολείο διαμορφώνει - αλλοτριώνει - εκμαυλίζει συνειδήσεις, αναπαράγει τις ταξικές ανισότητες και κατανέμει ρόλους εξουσίας. Όμως, η υλοποίηση των αντιεκπαιδευτικών πολιτικών επιλογών των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ., που εναρμονίζονται με τις αποφάσεις της Μπολόνιας, της Πράγας και του Βερολίνου, θα οξύνουν την ταξικότητα του σχολείου - φυλακή, επειδή το ίδιο θα λειτουργεί ως επιχείρηση, υπηρετώντας τις ανάγκες του κεφαλαίου για κέρδος, και θα είναι φτηνό και ευέλικτο ως προς το κόστος του.
Το ΥΠΕΠΘ, ως γνήσιος εκφραστής της ελληνικής κυβέρνησης, θέτει ως σημεία των στρατηγικών του επιλογών την αποτελεσματικότητα (βλ. προσαρμογή στις ανάγκες της αγοράς), την οικονομική αυτοτέλεια (βλ. επιχειρηματικότητα), τη μετρησιμότητα των επιχειρούμενων επιλογών του (βλ. αξιολόγηση σχολικών - πανεπιστημιακών μονάδων), τη συμμόρφωση - πειθάρχηση (βλ. καθηκοντολόγια, κανονισμοί λειτουργίας σχολείων, ΔΥΚ), την αποκέντρωση (βλ. εκχώρηση στους δήμους με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια λειτουργίας), τη διαρκή πιστοποίηση ικανοτήτων (βλ. απαξίωση των πτυχίων και των εργασιακών δικαιωμάτων που απορρέουν από αυτά).
Το κυριότερο είναι ότι η εκπαίδευση θα διαμορφώνει τους όρους και τις προϋποθέσεις για τον ιδεολογικοπολιτικό ασφυκτικό έλεγχο και την κυριαρχία του καθεστώτος στη γνώση, στην επιστήμη, στον πολιτισμό, μέσω της εσωτερίκευσης των αξιακών του ιδεολογημάτων (βλ ανταγωνισμός, αξιολόγηση, ιεραρχία, έλεγχος - πειθάρχηση - συμμόρφωση), ώστε να ενισχυθεί ακόμα περισσότερο η νομιμοποίηση των νέων, αναδιαρθρωμένων εκμεταλλευτικών και καταπιεστικών σχέσεων.
Σήμερα που η νεοφιλελεύθερη - νεοσυντηρητική εκδοχή του καπιταλιστικού συστήματος αντιμετωπίζει την εκπαίδευση ως καταναλωτικό αγαθό, το εκπαιδευτικό σύστημα ως εμπορική επιχείρηση και τους μαθητές/φοιτητές πελάτες - καταναλωτές του εμπορεύματος γνώση, θεωρούμε πως μελετώντας το έργο του Φρανσίσκο Φερρέρ ("Μοντέρνο Σχολείο"), που οραματίζονταν ένα άλλο σχολείο σε μια άλλη κοινωνία, ίσως μπορέσουμε να αναζητήσουμε νέους δρόμους στο κρίσιμο ερώτημα: ποιο είναι το δικό μας όραμα για το σχολείο, τη γνώση, την επιστήμη, τον πολιτισμό και την κοινωνία;

Ελευθεριακά σχολεία

Το σχολείο των ρήξεων και των ανατροπών ή αλλιώς γνώση σημαίνει ελευθερία

Χωρίς να αγνοούμε άλλους πειραματισμούς (σχολεία του δρόμου, αυτοδιαχειριζόμενες σχολικές κοινότητες, ενεργό βιομηχανικό σχολείο του P. Blonskij, σχολείο του P. Freire, αντιαυταρχικό σχολείο του Σάμερχιλ, σχολείο της οδού Βιτρύβ, σχολείο της Τσιάπας κλπ), θα σταθούμε σε ορισμένα χαρακτηριστικά του "Μοντέρνου Σχολείου" του Φρ. Φερρέρ, που αντανακλούν την έννοια της ορθολογικής ελευθεριακής εκπαίδευσης. Ο Φερρέρ, ζώντας το κλίμα της εποχής του και αφουγκραζόμενος τις ανάγκες της κοινωνίας, απέρριπτε τη λογική της μη-προσανατολισμένης εκπαίδευσης.
Πίστευε πως η καινούρια κοινωνία δεν μπορεί να γεννηθεί από την άρνηση, ούτε θα κατέβει από τον ουρανό. Για τούτο ήταν πεπεισμένος ότι μεγαλώνοντας τα παιδιά σ' ένα περιβάλλον παιδαγωγικής ελευθερίας και εμπνεόμενα από τον ορθολογισμό, θα γίνονταν ανεξάρτητοι και χειραφετημένοι ενήλικες, ικανοί από μόνοι τους να δημιουργήσουν μια αυτοοργανωμένη αντιεξουσιαστική κοινωνία.
Για να αποφύγει την απορρόφηση των ιδεών του απ' το κράτος, για να μην αφομοιωθεί και καταλήξει το σχολείο του μια γραφική όαση ελευθερίας μέσα στα κρατικά συστήματα εκπαίδευσης, προσπάθησε να δημιουργήσει ένα διεθνές δίκτυο ριζοσπαστικών παιδαγωγών και πειραματικών σχολείων, που θα λειτουργούσαν έξω από τα κρατικά συστήματα.
Τα "Μοντέρνα σχολεία" ήταν μικρά αποκεντρωμένα σχολεία σε λαϊκές, φτωχικές εργατικές ή αγροτικές περιοχές που οργανώνονταν, στηρίζονταν και χρηματοδοτούνταν από τις τοπικές κοινωνίες, αγροτικές ή εργατικές κολεκτίβες - ενώσεις, από τα συνδικαλιστικά σωματεία και οργανώσεις της CNT-FAI. Το σχολείο ήταν απόλυτα ενσωματωμένο στη ζωή και στις δραστηριότητες της τοπικής κοινωνίας. Η κάθε τάξη είχε το πολύ μέχρι 15 παιδιά. Τα μαθήματα γίνονταν στο σχολείο αλλά και σε εργοστάσια και αγρούς. Στο Φερρέρ, η πρακτική της ορθολογικής παιδείας μεταφράζεται με την ολική διδασκαλία, που σημαίνει μια πολυτεχνική μάθηση ως ανάπτυξη των διάφορων δυνατοτήτων παρά σαν προετοιμασία για μια εξειδικευμένη εργασία. Δάσκαλοι και μαθητές έπαιρναν μέρος στις αγροτικές εργασίες ή μάθαιναν τη λειτουργία και τον τρόπο δουλειάς στο εργοστάσιο, συμμετείχαν στις διαδηλώσεις , στις απεργίες, στις κινητοποιήσεις, στις τοπικές γιορτές και εκδηλώσεις. Ο Φερρέρ πίστευε στην ενότητα της θεωρίας με την πράξη, της γνώσης με την εργασία. Πίστευε πως τα παιδιά χρειάζεται να γνωρίσουν τον κόπο, τον πόνο και τις θυσίες που χρειάστηκαν για να υπάρξουν όλα αυτά που υπάρχουν στο γύρω κόσμο. Γι' αυτό οι βασικές αρχές της Κοινωνιολογίας και της Ιστορίας του Ανθρώπινου πολιτισμού και εξέλιξης, απαλλαγμένες από ρατσιστικές και εθνικιστικές ιδέες δίνονταν στα παιδιά μέσα σ' ένα διεθνιστικό πλαίσιο. Τα μαθηματικά και οι φυσικές επιστήμες διδάσκονταν συνδεδεμένες με τις ανάγκες και τα προβλήματα της κολεκτίβας. Ο Φερρέρ πίστευε πως τα παιδιά μπορούν να μυηθούν στις αρχές της πολιτικής οικονομίας. Η φύση και η μελέτη της είχε τη δική της θέση στο "Μοντέρνο Σχολείο". Ονομαστές ήταν οι εκδρομές που ο Φερρέρ οργάνωνε κάθε Πάσχα για να σκανδαλίσει και να ερεθίσει την καθολική εκκλησία. Ήταν υπέρ μιας εκπαίδευσης αθεϊστικής κατεύθυνσης. Μαθήματα υγιεινής διατροφής, σεξουαλικής αγωγής μαζί με πολιτικές συζητήσεις ήταν το συμπλήρωμα των μαθημάτων. Η Διδακτική Μεθοδολογία του συνδεόταν με τον Επιστημονικό Ορθολογισμό γιατί ο Φερρέρ πίστευε πως ο μαθητής πρέπει να μάθει να βρίσκει μονάχος την αλήθεια. Έλεγε: "...Θα διδάξω μόνο την αλήθεια. Δε θα βάλω ένα δόγμα στα κεφάλια των μαθητών. Δε θα αποκρύψω το παραμικρό. Δε θα τους διδάξω τι να σκέπτονται, αλλά να σκέπτονται...". Για να μην παγιδευτεί στο δογματικό θετικισμό που καταλήγει στην επιστημονική δεισιδαιμονία, ο Φερρέρ χρησιμοποιούσε την ελευθερία και την πείρα απ' το αναρχικό κίνημα της εποχής του. Στο "Μοντέρνο Σχολείο" υπήρχε μια αυστηρή, συνειδητή πειθαρχία αφού οι κανόνες και η λειτουργία του σχολείου αποφασίζονταν απ' τις ομάδες των παιδιών και τις συνελεύσεις τους. Φυσικά δεν υπήρχαν ποινές, τιμωρίες και βαθμοί. Το "Μοντέρνο Σχολείο" ήταν ανοιχτό σ' όλη την κοινωνία. Διαλέξεις, συζητήσεις, προβολές, μαθήματα για τους νέους τρόπους καλλιέργειας και εργασίας ήταν στην ημερήσια διάταξη. Το τυπογραφείο, οι εφημερίδες, η βιβλιοθήκη ήταν στην υπηρεσία οποιουδήποτε τα χρειαζόταν. Ο Φερρέρ πίστευε πως έτσι θα διαχυθεί η γνώση σ' όλη την κοινωνία.

"....οι κυβερνήσεις θέλουν τα σχολεία, όχι επειδή ελπίζουν στην ανανέωση της κοινωνίας διαμέσου της εκπαίδευσης αλλά επειδή χρειάζονται άτομα, εργάτες, ανθρώπους - τελειοποιημένα εργαλεία εργασίας, για να κάνουν κερδοφόρες τις βιομηχανικές τους επιχειρήσεις και το κεφάλαιο που έχουν επενδύσει σ' αυτές..."

Η λειτουργία του "Μοντέρνου Σχολείου" ήταν ένα απ' τα μεγαλύτερα ριζοσπαστικά εκπαιδευτικά πειράματα του αιώνα μας. Ενταγμένο στο επαναστατικό και εργατικό κίνημα της εποχής του, πολεμήθηκε λυσσαλέα από την πολιτική εξουσία και την εκκλησία, γιατί αποσκοπούσε στην κοινωνική απελευθέρωση και χειραφέτηση μέσω της παιδαγωγικής της ελευθερίας.
Γι' αυτό αγκαλιάστηκε απ' τους φτωχούς και αγράμματους προλετάριους εργάτες και αγρότες. Από όλους αυτούς που αγωνίστηκαν για μια άλλη πιο δίκαιη και ανθρώπινη κοινωνία, για την απελευθέρωση του ανθρώπου, για ΓΗ και ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Είναι σίγουρο ότι ο προβληματισμός για το άλλο σχολείο δεν είναι υπόθεση λίγων ανθρώπων αλλά είναι υπόθεση όλων αυτών που αγωνιούν, μάχονται και αγωνίζονται για μια καλύτερη κοινωνία, για μια καλύτερη ζωή, για μια καλύτερη παιδεία. Αυτό σημαίνει ότι ο αγώνας για το άλλο σχολείο πρέπει να συνυπάρχει, να ξεκινά και να καταλήγει στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση και χειραφέτηση από σήμερα. Πρέπει δηλαδή να αποτελεί το αντίπαλο δέος, μέσα και έξω από την κρατική εκπαίδευση, που θα δίνει τις μικρές και τις μεγάλες μάχες στις Γενικές Συνελεύσεις, στις διαδηλώσεις και στις απεργίες με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και λογικές αυτοοργάνωσης. Θεωρώντας ότι η γνώση και η μόρφωση θα πρέπει να βρίσκονται στο επίκεντρο κάθε προσπάθειας για την κοινωνική απελευθέρωση και χειραφέτηση, ο αγώνας συνεχίζεται...

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

"Ρωγμές Εν Τάξει", περιοδικό, τεύχος 5, Φθινόπωρο 1999 (βλ. ένθετο)
"Στο Νησί της Αλφαβήτου", περιοδικό, τεύχος 4, Καλοκαίρι 1998
Σπριγκ Τζόελ, " Το Αλφαβητάρι της Ελευθεριακής Εκπαίδευσης", Ελεύθερος Τύπος, Αθήνα, Οκτώβρης 1987
"Ελευθεριακά Ορθολογικά Σχολεία ", μπροσούρα, Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Πανεπιστήμια

φάκελος / η παιδεία του μέλλοντος...

Μια κριτική ματιά στο φοιτητικό συνδικαλισμό



Επιλέγουμε κατά περίπτωση το πώς παρεμβαίνουμε, με βασική αρχή την αμεσοδημοκρατία και την αντι-ιεραρχία.

Μια κριτική των τρόπων οργάνωσης και των μέσων δράσης τόσο των φοιτητών όσο και οποιουδήποτε άλλου κομματιού της κοινωνίας θα χρειαζόταν ολόκληρο τόμο για να αναλυθεί, αλλά ας κάνουμε κάποιες σύντομες επισημάνσεις.

Κατ' αρχάς όταν μιλάμε για τον τρόπο οργάνωσης των φοιτητών (τόσο με γενικές συνελεύσεις όσο και με τα όργανα αντιπροσώπευσής τους), πρέπει πάντα να σκεφτόμαστε ότι η μορφή αυτή θεσμίστηκε από τους ίδιους, σε μια εποχή που αυτοί πίστευαν ότι έτσι εξυπηρετούνταν οι ανάγκες και τα συμφέροντά τους. Αποτελούν δηλαδή κτήμα αγώνων τους (κυρίως κατά τη μεταδικτατορική περίοδο).

Στην αντιπροσώπευση δε θα σταθούμε πολύ γιατί πιστεύουμε ότι, όπως συμβαίνει εν πολλοίς σε θεσμούς με ιεραρχική δομή, τα διοικητικά συμβούλια των συλλόγων (δε θα αναφερθούμε στην ΕΦΕΕ, αφού αυτή έχει κάποια χρόνια που δε λειτουργεί) έχουν γίνει ενσωματωμένα όργανα για εξυπηρέτηση ατομικών ή, στην καλύτερη περίπτωση, παραταξιακών συμφερόντων (πάσης αποχρώσεως). Επιπλέον, λειτουργούν και ως επίφαση συμμετοχής των φοιτητών στη λήψη κεντρικών αποφάσεων.

Αναφερόμενοι στις γενικές συνελεύσεις πρέπει να παρατηρήσουμε πως είναι η μόνη περίπτωση στη χώρα μας που ο συνδικαλισμός ή η παρέμβαση γίνεται μέσω αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών, τουλάχιστον όσον αναφορά στη βάση της ισότιμης συμμετοχής, και της, σε μεγάλο βαθμό, απεμπλοκής από άλλους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς. Παρόλα αυτά, πολύ απέχουν οι διαδικασίες μιας γενικής συνέλευσης από αυτές που εμείς θέτουμε ως ιδανικές. Δηλαδή, δεν υπάρχει ουσιαστική συμμετοχή και συνδιαμόρφωση ανάμεσα σε αλληλέγγυα μεταξύ τους μέλη, αλλά μια αλληλοφαγωμάρα μεταξύ των παρατάξεων που πρόσκεινται στα διάφορα κόμματα.

Αυτά βέβαια σε περιόδους που δεν υπάρχει μεγάλη συμμετοχή από κόσμο ανένταχτο και ανεξάρτητο, δηλαδή από το μεγάλο σώμα των φοιτητών. Σε περιόδους με συμμετοχή, πρωτίστως με φυσική παρουσία και έπειτα με πραγματική συμμετοχή, οι όροι αλλάζουν και όλοι αναγκάζονται να λειτουργήσουν διαφορετικά κάτω από την πίεση των φοιτητών που πηγαίνουν την κατάσταση ένα βήμα παραπέρα, δείχνουν δυσπιστία στους κομματικούς μηχανισμούς και δεν αποδέχονται τη χειραγώγηση θέλοντας να ελέγξουν και να καθορίσουν οι ίδιοι τη διαδικασία. Σε αυτό το σημείο είναι που ο σύλλογος ριζοσπαστικοποιείται και μπορεί να αποφασίσει κινητοποιήσεις (για παράδειγμα καταλήψεις διαρκείας) που ξεφεύγουν από τον έλεγχο των κομματικών μηχανισμών.

Γενικά, ένας σύλλογος αποτελεί ένα σημείο αναφοράς, ένα συγκεκριμένο χώρο, χρόνο και ανθρώπινο δυναμικό στο οποίο μπορεί ένα σχήμα να παρέμβει. Αυτό το γεγονός μπορεί να αποτελεί πλεονέκτημα, αφού γνωρίζουμε σε γενικές γραμμές τι έχουμε να αντιμετωπίσουμε, και αφού αποτελούμε κομμάτι του κόσμου στον οποίο παρεμβαίνουμε. Μπορεί όμως να αποτελεί και μειονέκτημα. Η απομόνωση του συλλόγου και ο συντεχνιασμός αποτελούν κινδύνους. Απομόνωση που μπορεί βέβαια, θεωρητικά, να ξεπεραστεί σε κινηματικές καταστάσεις όπου συντονίζονται πολλοί φοιτητικοί σύλλογοι και γίνεται αντιληπτή η κοινότητα των προβλημάτων και των αναγκών και η ανάγκη κοινής δράσης. Βέβαια, η επαφή των φοιτητικών συλλόγων με άλλα τμήματα της κοινωνίας είναι ένα μεγάλο ζήτημα και οι σύλλογοι δεν έχουν να δείξουν έως τώρα και πολλά πράγματα προς αυτή την κατεύθυνση.

Μια άλλη επισήμανση που πρέπει να γίνει είναι το ότι ενώ βλέπουμε τους φοιτητές να συμμετέχουν, όταν το κάνουν, για ζητήματα που έχουν να κάνουν με τις σπουδές ή το μελλοντικό επάγγελμά τους στις γενικές συνελεύσεις (και μάλιστα τις νομιμοποιούν ως τα μόνα αρμόδια για δράση όργανα, βλέποντας με δυσπιστία ή αδιαφορία τις εξωθεσμικές κινήσεις) δε βλέπουμε να γίνεται κάτι αντίστοιχο για γενικότερα κοινωνικά ζητήματα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι κινητοποιήσεις για τον πόλεμο όπου η συμμετοχή ή η δράση των συλλόγων ήταν μικρή σε σχέση με τον όγκο του κόσμου που κατέβηκε στο δρόμο, είτε αυθορμήτως, είτε οργανώνοντας τη δράση του εξωθεσμικά.

Τελικά, κρίνουμε πως η δράση δεν πρέπει να περιορίζεται ούτε στους έως τώρα υπάρχοντες θεσμούς, αλλά ότι ούτε πρέπει να διακατεχόμαστε από ένα κάποιου είδους φετιχισμό της εξωθεσμικής δράσης. Πρέπει ανάλογα με τις συνθήκες και την περίπτωση να προσαρμόζουμε την τακτική της παρέμβασής μας, κρατώντας πάντα σαν αρχή του τρόπου οργάνωσής μας την αμεσοδημοκρατία και την αντι-ιεραρχία.

El Condor Pasa [αριστερή παρέμβαση πολιτικών μηχανικών Α.Π.Θ.]

Ανασφαλής παιδεία

Οι "φτηνοί" ωρομίσθιοι και αναπληρωτές εκπαιδευτικοί

Στόχος είναι η διαμόρφωση ενός φθηνού και ευέλικτου στρώματος εκπαιδευτικών με μεσαιωνικές σχέσεις εργασίας, όμηρο στις αντεργατικές διαθέσεις της κυβερνητικής πολιτικής που υπό το βάρος της ανεργίας και της εργασιακής ανασφάλειας, θα απασχολείται ευκαιριακά και με τους χειρότερους όρους σε ένα απαξιωμένο σχολείο

Η απαρίθμηση αιτημάτων των ωρομίσθιων και αναπληρωτών εκπαιδευτικών που εργάζονται στην δημόσια εκπαίδευση δεν είναι ανούσια. Ούτε, ακόμα περισσότερο, ανούσια είναι η περιγραφή των εργασιακών συνθηκών μας. Ξεκινώ όμως "ανάποδα", από το τελικό συμπέρασμα, γιατί πιστεύω πως έτσι μπορεί να αναδειχθεί η πολιτική διάσταση του ζητήματος.

Οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων επέλεξαν την επέκταση του θεσμού της ωρομισθίας για να καλυφθούν τα κενά στην εκπαίδευση (πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια) χωρίς να προβούν σε μόνιμους διορισμούς. Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, παρά τις μεγαλοστομίες της ως αντιπολίτευση, προχώρησε στην πρόσληψη περισσότερων ωρομισθίων και αντίστοιχη μείωση των μόνιμων διορισμών από κάθε άλλη χρονιά. Είναι πλέον φανερό, ότι στόχος είναι η διαμόρφωση ενός φθηνού και ευέλικτου στρώματος εκπαιδευτικών με μεσαιωνικές σχέσεις εργασίας, όμηρο στις αντεργατικές διαθέσεις της κυβερνητικής πολιτικής που υπό το βάρος της ανεργίας και της εργασιακής ανασφάλειας, θα απασχολείται ευκαιριακά και με τους χειρότερους όρους σε ένα απαξιωμένο σχολείο "των περικοπών και της κατηγοριοποίησης".

Η μόνιμη και σταθερή δουλειά δέχεται ισχυρά πλήγματα, η μερική και ελαστική απασχόληση θεωρούνται δεδομένα και για το χώρο της δημόσιας εκπαίδευσης, όπως και συνολικά σε κάθε εργασιακό χώρο, ως αντίκτυπο της αλλαγής των εργασιακών σχέσεων σε βάρος των εργαζομένων και της έντασης της εκμετάλλευσής τους.

Επιπλέον οι ωρομίσθιοι και αναπληρωτές (σε συνδυασμό με τη δραστική μείωση των μόνιμων διορισμών) σηματοδοτούν και την εφαρμογή ενός αντιδραστικότερου εργασιακού καθεστώτος και για τους μόνιμα διορισμένους. Παρατηρείται έτσι το φαινόμενο να υπάρχουν πολλών ταχυτήτων και διαφορετικών εργασιακών σχέσεων εργαζόμενοι στο σχολείο.

Αν συνυπολογίσουμε και το γεγονός ότι η ΟΛΜΕ και η ΔΟΕ δεν δέχονται αυτούς τους εργαζόμενους σαν μέλη στα σωματεία τους, τότε δεν μπορούμε να μιλάμε ούτε για από κοινού αγώνα με συνδικαλιστική κάλυψη, ούτε για ενότητα των εκπαιδευτικών για μαζικούς διορισμούς ,για μόνιμη και σταθερή δουλειά και καλύτερες συνθήκες εργασίας. Βέβαια, για να μην "αδικούμε" τις συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΟΛΜΕ και ΔΟΕ, αυτές απέχουν πολύ από το να υπερασπίζονται τα δικαιώματα των μόνιμα διορισμένων εκπαιδευτικών. θα "μπουν στον κόπο" να σταθούν στο πλάι των "ευκαιριακά" συναδέλφων τους; Το αίτημα, λοιπόν, για σταθερή και μόνιμη δουλειά για όλους τους εκπαιδευτικούς θα πρέπει να μας συνενώνει όλους: Κατάργηση του θεσμού του αναπληρωτή-ωρομίσθιου και αντικατάστασή του με μόνιμες θέσεις εργασίας. Μαζικούς διορισμούς εκπαιδευτικών που να καλύπτουν τις ανάγκες και τα κενά στην εκπαίδευση.

Για όσο καιρό παραμένουμε ωρομίσθιοι, διεκδικούμε τη βελτίωση των σχέσεων εργασίας μας και πλήρη εργασιακά δικαιώματα. Απαιτούμε την έγκαιρη και τακτική πληρωμή μας (ενημερωτικά η εξόφληση της προηγούμενης σχολικής χρονιάς έγινε για αρκετούς τον Ιανουάριο του 2005).

Απέναντι στον ψεύτικο διάλογο, στη νομιμοποίηση της επιδείνωσης της θέσης των εκπαιδευτικών και της παιδείας να αντιτάξουμε τον ενωτικό πανεκπαιδευτικό αγώνα. Για το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά που θα μας επιτρέπει να ζούμε από το μισθό μας.

Χριστίνα Παπαδοπούλου

φάκελος / η παιδεία του μέλλοντος...



Τα νέα μέτρα για την ανώτατη εκπαίδευση

ΜΙΑ ΠΕΡΙΗΓΗΣΗ ΣΤΟΝ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Στις 21 Γενάρη ξεκίνησε η συνεδρίαση του ΕΣΥΠ (Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας) στα πλαίσια του εθνικού διαλόγου για την αναβάθμιση και την αξιολόγηση της ποιότητας της Ανώτατης Εκπαίδευσης. Αξίζει να σημειωθεί ότι με την πρόταση για το Εθνικό Σύστημα της Ποιότητας (ΕΣΑΠ) ενεργοποιείται παράλληλα και το ΕΣΥΠ, καταδεικνύοντας έτσι τη στενή αλλά και τη συμπληρωματική λειτουργία μεταξύ των δύο θεσμών. Στο ΕΣΥΠ συμμετέχουν εκτός της κυβέρνησης ο ΣΕΒ (Σύλλογος Ελλήνων Βιομηχάνων), η εκκλησία, τα κόμματα (πλην ΚΚΕ) και άλλοι εργοδοτικοί φορείς. Ιδιαίτερα πρέπει να τονιστεί ακόμα ότι ο διάλογος αυτός εκτυλίσσεται κεκλεισμένων των θυρών, αφού αποκλείεται τόσο η παρουσία των φοιτητών (που λόγω συσχετισμών θα την αποτελούσε η ΠΑΣΠ- ΔΑΠ και ούτως ή άλλως θα ήταν διακοσμητική), όσο και των δημοσιογράφων.

Ο διάλογος θα πραγματοποιηθεί στους ακόλουθους θεματικούς άξονες: Δαπάνες, χρηματοδότηση, ευρωπαϊκά κονδύλια (ΕΠΕΑΕΚ), υποδομές, δημόσιες επενδύσεις στην εκπαίδευση. Δομή και διάρθρωση εκπαίδευσης και θεσμικό πλαίσιο. Άξονας που περιλαμβάνει την υποχρεωτική διετή προσχολική αγωγή, την επέκταση της υποχρεωτικής εκπαίδευσης από 9 σε 12 χρόνια, τη διάρθρωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης (προπτυχιακές - μεταπτυχιακές σπουδές). Αυτονομία Λυκείου - σύστημα πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, νέα τμήματα και σχολές, δια βίου μάθηση. Προγράμματα, βιβλία, πανεπιστημιακά συγγράμματα, συνθήκες λειτουργίας, μέθοδοι διδασκαλίας, εκπαιδευτική έρευνα, αντιμετώπιση ανισοτήτων στην εκπαίδευση. Εκπαίδευση- επιμόρφωση των εκπαιδευτικών και μισθολογική αναβάθμισή τους.

Περί "δια βίου μάθησης"

"Ινστιτούτα Δια Βίου Μάθησης και Δια Βίου Εκπαίδευσης. Ορίζεται κάθε διαδικασία γενικευμένης ή εξειδικευμένης μόρφωσης τόσο στο πλαίσιο διαμόρφωσης μιας ολοκληρωμένης προσωπικότητας, όσο και στο πλαίσιο ανάπτυξης συγκεκριμένης δεξιότητας για την είσοδο στην απασχόληση. Στα έσοδα των ΙΔΒΕ για την παροχή εκπαιδευτικών υπηρεσιών περιλαμβάνεται και η συμμετοχή των εκπαιδευομένων στην κάλυψη των λειτουργικών δαπανών".

Με τον τρόπο αυτό, η εργασία και άρα η ανεργία βιώνεται ατομικά, με όλα όσα αυτό συνεπάγεται. Η ευθύνη της ανεργίας πέφτει στους ώμους του κάθε ανέργου, που σύμφωνα με την κυρίαρχη ιδεολογία "δεν έχει τα κατάλληλα προσόντα για να βρει δουλειά". Ομοίως, ο κάθε φοιτητής, εργαζόμενος, άνεργος, δηλαδή ο κάθε απασχολήσιμος, επωμίζεται την ευθύνη της επανακατάρτισής του, με άλλα λόγια της δια βίου εκπαίδευσής του, και παγιδεύεται σε ένα εξατομικευμένο κυνήγι απόκτησης "μονάδων γνώσης" και συμπλήρωσης της αξίας του πτυχίου του.

Ιδιωτικά Πανεπιστήμια

"Το δικαίωμα ελεύθερης επιλογής ανάμεσα στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα είναι κατοχυρωμένο για όλους" (από το κυβερνητικό πρόγραμμα της ΝΔ για την παιδεία).

Βασικός στόχος του εγχειρήματος αυτού είναι η αύξηση της ανταγωνιστικότητας με όρους αγοράς μεταξύ των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων με αποτέλεσμα τον άμεσο επηρεασμό από τις εταιρείες της παρεχόμενης γνώσης και υποβάθμιση των μη εμπορικά εκμεταλλεύσιμων γνωστικών πεδίων. Θα είναι ουσιαστικά εφικτή μόνο για τους έχοντες την οικονομική δυνατότητα καταβολής διδάκτρων στα ιδιωτικά ιδρύματα, δημιουργώντας νέους ταξικούς φραγμούς στην πρόσβαση σε σπουδές που εξασφαλίζουν το εισιτήριο για μια ευνοϊκότερη προοπτική εργασιακής αποκατάστασης εκτός εθνικών συνόρων. Παράλληλα, δημιουργούνται εξειδικευμένοι εργάτες με συρρικνωμένες εργασιακές δεξιότητες, καθιστώντας τους μη απορροφήσιμους σε περίπτωση που κλείσει η εταιρεία.(π.χ. η ενδεχόμενη λειτουργία σχολής χρηματοδοτούμενης από το Γερμανό).

Αξιολόγηση

"Το κύριο σημείο αξιολόγησης είναι κατά πόσο τα πανεπιστήμια έχουν καταφέρει να διασυνδεθούν με την αγορά εργασίας και κατά πόσο η δράση τους βοηθά τους φοιτητές στον κύριο αυτό στόχο. Ταυτόχρονα, σημαντικό στοιχείο αξιολόγησης αποτελεί το επίπεδο συνεργασίας των πανεπιστημίων με τους ερευνητικούς και τα παραγόμενα αποτελέσματα". Θα είναι το "αντικειμενικό" κριτήριο που θα πιστοποιεί το βαθμό προσαρμογής του κάθε ιδρύματος στην οικονομία της αγοράς με συνέπειες στην χρηματοδότησή του, καθώς και η εξάρτηση της έρευνας και των γνωστικών πεδίων από την αγορά.

Δύο κύκλοι σπουδών

Το σπάσιμο των σπουδών σε δύο κύκλους που ο πρώτος οδηγεί σε διαπίστευση σπουδών χωρίς ουσιαστικό αντίκρυσμα (Bachelor) και ο δεύτερος (για όσους επιτραπεί να περάσουν) στο κανονικό πτυχίο (Master). Μια πρώιμη μορφή τους είναι τα προαπαιτούμενα που ήδη υπάρχουν σε αρκετές σχολές.

Credits

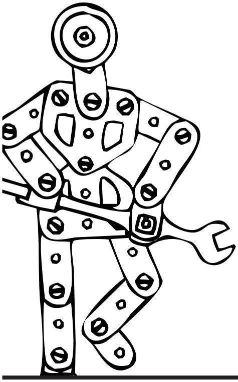
Θα καταγράφουν όλη την πορεία των φοιτητών ΑΕΙ και ΤΕΙ. Πτυχία σε μορφή βιβλιαρίου σχεδιάζουν να δίνουν τα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια από το 2005 και έπειτα. Τα πτυχία δε θα περιλαμβάνουν πλέον μόνο το όνομα της σχολής, του αποφοίτου και το βαθμό, αλλά θα έχουν και ένα συμπλήρωμα στο οποίο θα καταγράφεται όλη η πορεία του φοιτητή. "Ταυτόχρονα, να καταργηθεί το έκτρωμα που αφορά τη δωρεάν παροχή βιβλίων. Οι καφέδες που πίνουν οι φοιτητές απέναντι από το πανεπιστήμιο είναι πιο ακριβοί". Αυτές οι δηλώσεις του Θ. Βερέμη, προέδρου του ΕΣΥΠ προοιωνίζουν τη σταδιακή κατάργηση των δημοσίων παροχών στην Ανώτατη Εκπαίδευση, όπως συγγράμματα, σίτιση, στέγαση (από τις 15/1 τελεί υπό κατάληψη η εστία ΔΕΛΤΑ του ΤΕΙ Θεσσαλονίκης ενάντια στο κλείσιμο της).

Στα πλαίσια αυτής της αναδιάρθρωσης της Ανώτατης Εκπαίδευσης, βάλλεται εξίσου και τι πανεπιστημιακό άσυλο, αφού ήδη σε πολλά πανεπιστημιακά ιδρύματα της χώρας παρατηρείται η παρουσία ιδιωτικών φυλάκων (Security).

Όλες οι παραπάνω αλλαγές που προωθούνται στον χώρο της εκπαίδευσης με τη θεσμοθέτηση του ΕΣΑΠ δεν επιδέχονται καμιά ουσιαστική διαπραγμάτευση, αφού αποτελούν προειλημμένες αποφάσεις, οι οποίες υιοθετήθηκαν στις συνόδους της Μπολώνια, της Πράγας και του Βερολίνου και θα πρέπει να έχουν υλοποιηθεί μέχρι το 2010, με ενδιάμεσο σταθμό το Μάιο του 2005. Στόχος και αποστολή του ΕΣΑΠ είναι η συνεχώς "βελτιωμένη" προσαρμογή του επιτελούμενου έργου και της λειτουργίας των ιδρυμάτων Ανώτατης Εκπαίδευσης στις σύγχρονες διεθνείς απαιτήσεις της αγοράς, διασφαλίζοντας τις προϋποθέσεις για την επίτευξη των στρατηγικών και των επιχειρησιακών σχεδίων τους. Έτσι, η καθιέρωση του ΕΣΑΠ αποβλέπει στη δημιουργία μιας Ενιαίας Ευρωπαϊκής Ανώτατης Εκπαίδευσης καθιστώντας την ανταγωνίσιμη, κυρίως απέναντι στην Αμερική. Ουσιαστικά, θεσμοθετείται ο ρόλος των εταιρειών στα πανεπιστήμια με την καθιέρωση του ΕΣΑΠ., νομιμοποιώντας ένα καθεστώς διαρκούς εξατομίκευσης και επανακατάρτισης τόσο για τους φοιτητές όσο και για τους αποφοίτους.

Δήμητρα Τ., Λένα Τ.

φάκελος / η παιδεία του μέλλοντος...



Διακήρυξη συλλογικότητας φοιτητών του ΑΠΘ, που δημιουργήθηκε με αφορμή τις επερχόμενες αλλαγές στην εκπαίδευση

Να μην υπάρχουν θεατές Παρά μόνον αγώνες!

Το παρακάτω κείμενο και η δράση μας γενικότερα ξεκινάνε από μια βασική οπτική, που πατάει στο τι κάνουμε στις ζωές μας. Ξεκινάμε από το γεγονός ότι είμαστε αναγκασμένοι (και θα είμαστε) να πουλάμε τους εαυτούς μας κάθε μέρα, να χάνουμε διαρκώς τη ζωή από τα χέρια μας. Η συνθήκη αυτή αποτελεί την αφετηρία όσων λέμε και κάνουμε. Μέσα και ενάντια σ' αυτή τη συνθήκη καλούμαστε να αγωνιστούμε, να αρνηθούμε το παρόν και το μέλλον που μας διαφεύγει.

Σ' αυτό το πλαίσιο βρισκόμαστε μπροστά στις επικείμενες μεταρρυθμίσεις στο χώρο της παιδείας και της εργασίας. Νιώθουμε την ανάγκη να δράσουμε συλλογικά για την προάσπιση των κεκτημένων κοινωνικών αγώνων τόσο στο χώρο της εργασίας όσο και της εκπαίδευσης. Οι αλλαγές αυτές προωθούν ακόμα περισσότερο την εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης και την απόλυτη ευθυγράμμισή της με τις εκάστοτε ανάγκες του καπιταλισμού. Έτσι, ο απόφοιτος εργαζόμενος θα σκέφτεται και θα δρα ανταγωνιστικά και εξατομικευμένα σε κάθε πτυχή της ζωής του. Προωθείται ταυτόχρονα η ένταση των ταξικών φραγμών στην πρόσβαση στην ανώτατη εκπαίδευση. Τα παραδείγματα των Η.Π.Α. και της Βρετανίας, όπου είναι απόλυτα αυτονόητα τα δίδακτρα και γενικότερα το εμπόρευμα εξειδικευμένη γνώση, δεν είναι πολύ μακρινά. Τα υπάρχοντα εργασιακά δικαιώματα (αποτελέσματα αγώνων και όχι παραχωρήσεις) κατακερματίζονται και δημιουργείται ένας εργαζόμενος τύπου "λάστιχο" ο οποίος αναγκάζεται σε διαρκή επανακατάρτιση για να συνεχίσει να δουλεύει. Ουσιαστικά επιδιώκεται η δημιουργία ενός αναλώσιμου και ευέλικτου εργατικού δυναμικού, εύκολα προσαρμόσιμου στις ανάγκες του κεφαλαίου. Σε τελική ανάλυση στόχος των μεταρρυθμίσεων είναι η ελαχιστοποίηση της διαπραγματευτικής ικανότητας απέναντι στην εργοδοσία. Καταρχήν, με την υπερεξειδίκευση των γνώσεων και τεχνικών, η οποία έχει ως αποτέλεσμα την ένταση της εργαλειοποίησης του εργαζομένου, που είναι πλέον και θεσμικά, υποχείριο των εταιριών. Γινόμαστε δηλαδή καθημερινά όλο και περισσότερο πράγματα. Είμαστε τα αναλώσιμα (απαραίτητα αναλώσιμα όμως, και αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε) στη μηχανή του κέρδους. Σαν απόρροια των παραπάνω, δημιουργούνται συνθήκες που απαγορεύουν τη συλλογική διεκδίκηση των όρων εργασίας, η οποία μετατίθεται στο ατομικό επίπεδο, σε μια εφαρμογή της πανάρχαιας τακτικής "διαίρει και βασίλευε".

Η παρέμβασή μας στους αγώνες

Επιλέγουμε τη μαζική και συλλογική κινητοποίηση όλων μας, μέσω μη χειραγωγημένων διαδικασιών. Κινούμενες προς την κατεύθυνση αυτή, αυτόνομες συλλογικότητες προωθούν διαδικασίες κοινής δράσης, στη βάση της εναντίωσης στις επερχόμενες αλλαγές. Προτείνουμε και καλούμε σε δημιουργία συνέλευσης, μία κίνηση που δε θα δραστηριοποιείται με βάση την άντληση πολιτικής υπεραξίας (ψήφους, οπαδούς, μικροπολιτικά συμφέροντα κλπ), αλλά την επίτευξη των στόχων της.

Καταρχήν, στόχος μας σαφής και αδιαπραγμάτευτος είναι να μην περάσουν οι επερχόμενες μεταρρυθμίσεις. Από εκεί και πέρα όμως, αναγνωρίζουμε ότι κάθε στιγμή ενός συλλογικού αγώνα που εκκινεί από την άρνηση, κρύβει μέσα της μια εν-δυνάμει ριζοσπαστική προοπτική. Οι διαδικασίες και οι πρακτικές που αναδεικνύονται εκεί, όταν καταφέρνουν να απεμπλακούν από λογικές αντιπροσώπευσης, διαμεσολάβησης και στενών κομματικών σκοπιμοτήτων, μπορούν να αποτελέσουν χειροπιαστές εμπειρίες του "παίρνω τη ζωή μου στα χέρια μου". Και τελικά, όπως και να καταλήξει ο αγώνας, εγγράφονται στη μνήμη των αγωνιζομένων όπως και στους κοινωνικούς θεσμούς.

Η δομή και η λειτουργία της συνέλευσης αυτής, είναι αμεσοδημοκρατική. Ο καθένας εκφράζει ελεύθερα την άποψή του και καμία άποψη δεν βαραίνει περισσότερο από κάποια άλλη. Καθώς το πρόταγμά μας αντανακλάται στον τρόπο που αγωνιζόμαστε και οργανωνόμαστε, η οργανωτική δομή της συνέλευσης προωθεί μια αντι-ιεραρχική και αντισεξιστική πολιτική. Μέσα από διαδικασίες συζήτησης, σύγκρουσης, ζύμωσης, συνδιαμόρφωσης, δεν επιδιώκουμε την πλήρη ιδεολογική ταύτιση, αλλά την ενεργοποίηση στην βάση της ισότιμης συζήτησης και της συλλογικής δράσης απέναντι στα κοινά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε και την εναντίωση στις μεταρρυθμίσεις που προωθούνται.

Η οπτική μας βέβαια αναγνωρίζει ότι τα κοινά προβλήματα δεν αφορούν μόνο το χώρο της εκπαίδευσης. Αυτό που βλέπουμε είναι μια συνολική αναδιάρθρωση του καπιταλισμού. Η εκπαιδευτική και εργασιακή μεταρρύθμιση και το ζήτημα του ασφαλιστικού δεν είναι σκόρπια κομμάτια-χειρισμοί της κυβέρνησης. Είναι η ενότητα της κίνησης του κεφαλαίου. Μ' αυτή την έννοια θέτουμε ως προοπτική τη συνάντηση του αγώνα μας με τους υπόλοιπους κοινωνικούς αγώνες, είτε είναι εν εξελίξει (βλέπε τις μέχρι τώρα κινητοποιήσεις ενάντια στο μετασχηματισμό των ωραρίων των καταστημάτων) είτε είναι μπροστά μας (και όχι πολύ μακριά), όπως το ασφαλιστικό. Είναι αγώνες που μας αφορούν όλους.

Αυτόνομη δράση και γενικές συνελεύσεις

Οι αγώνες μέσα στο πανεπιστήμιο κατά κύριο λόγο γίνονται μέσα από τις γενικές συνελεύσεις. Αυτές , ιστορικά, είναι το αποτέλεσμα της θέσμισης των ίδιων των φοιτητών μέσα από τους αγώνες τους, πάνω στις οργανωτικές ανάγκες που δημιουργήθηκαν κυρίως μετά τη χούντα. Προφανώς, η υποχώρηση του κοινωνικού αγώνα και η ενσωμάτωση των συνελεύσεων στην λειτουργία του πανεπιστημίου σήμαινε ταυτόχρονα και την αλλοίωσή τους. Ωστόσο, αναγνωρίζουμε καταρχήν το ρόλο τους, σε θεωρητικό επίπεδο, σαν αμεσοδημοκρατικά όργανα λήψη αποφάσεων, αλλά παράλληλα, επικεντρώνουμε τη κριτική μας στη σημερινή τους κατάσταση, όπου σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό έχουν μετατραπεί σε συγκρούσεις κομματικών μηχανισμών. Το γεγονός αυτό δεν αποτελεί αιτία για την απόρριψη και απαξίωσή τους από μέρους μας, δεδομένου μάλιστα ότι ακόμα υπάρχουν δυνάμεις που αντιτάσσονται στην κομματικοποίηση των συνελεύσεων. Επιπλέον, ο μόνος τρόπος για να προσδώσουμε στις Γ.Σ. τον πραγματικό τους ρόλο είναι η δραστηριοποίηση του συνόλου των φοιτητών συλλογικά, κάτι που θα αφαιρέσει την εξουσία από τους διάφορους.

Αναγνωρίζοντας την παραπάνω κατάσταση, η δράση της συνέλευσης που προτείνουμε να δημιουργηθεί, αναλύεται σε δυο συνιστώσες: από τη μία όπως αναφέρεται και παραπάνω, θα δίνει την δυνατότητα, σ' αυτούς που δεν την έχουν ή που δεν συμφωνούν με τις θεσμικές διαδικασίες να συμμετέχουν στους κοινωνικούς αγώνες που θεωρούμε ότι είναι αναγκαίοι, απέναντι στις προαναφερθείσες αλλαγές που επηρεάζουν τη ζωή μας. Από την άλλη επιδιώκουμε την αυτόνομη δράση με σκοπό την ενδυνάμωση των κινήσεων εναντίωσης στις μεταρρυθμίσεις και τη συνολική κριτική στο εκπαιδευτικό σύστημα. Δεν επιδιώκουμε τη δημιουργία ενός ξεχωριστού πολιτικού πόλου και γι' αυτό η όποια δράση που θα προκύψει δε θα είναι σε καμία περίπτωση αντιθετική προς τις ενδεχόμενες κινηματικές αποφάσεις των Γ.Σ., αντίθετα επιθυμούμε τη συμμετοχή στα συλλογικά όργανα αποφάσεων, που δημιουργούνται σε κινηματικές διαδικασίες, στη βάση της άμεσης δημοκρατίας.

Αυτόνομη πρωτοβουλία φοιτητών ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση

Για το εργοστάσιο της ΔΕΗ στη Λέσβο

Μια πρόταση που σέβεται τον άνθρωπο, το περιβάλλον, την ίδια τη ζωή

Είναι δεδομένο ότι το εργοστάσιο της ΔΕΗ στο νησί μας είναι ανεπιθύμητο από όλους τους Δήμους και τις Κοινότητες. Ο καθένας μας ξέρει πολύ καλά τι συνεπάγεται η ύπαρξη ενός τέτοιου εργοστασίου:

- άμεσες επιπτώσεις στην υγεία
- ρύπανση της ατμόσφαιρας
- ρύπανση της θάλασσας
- επιπτώσεις στην χλωρίδα και πανίδα, άρα και στην τροφική αλυσίδα
- πυλώνες μέχρι την πόλη
- πιθανότητες ατυχήματος
- μείωση τουρισμού

Ήδη σε κάθε Δήμο γίνονται κινητοποιήσεις και όλες προς την κατεύθυνση να αποδείξουν πως ο τόπος τους είναι ακατάλληλος, ενώ κάποιου άλλου Δήμου είναι καταλληλότερος. Φυσικά και δεν είναι αυτή η λύση…

Μια βιώσιμη λύση είναι η εκμετάλλευση των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, ήπιων προς το περιβάλλον που πλουσιοπάροχα προσφέρει το νησί μας: την αιολική, την ηλιακή και την γεωθερμική ενέργεια. Αυτές είναι:

- μη ρυπογόνες
- αστείρευτες
- έχουν μικρό κόστος συντήρησης
- μας αποδεσμεύουν από το πετρέλαιο

Ας τολμήσουμε και ας ενωθούμε όλοι προς αυτή την κατεύθυνση. Ξέρουμε καλά πως η εξάπλωση τέτοιων μορφών ενέργειας σε όλο τον πλανήτη εμποδίζεται από αυτούς που κινούν τα νήματα της οικονομίας (πετρελαιάδες, μεγαλοεπενδυτές), γιατί θίγονται τα συμφέροντά τους.

Ας κάνουμε τη Λέσβο μας ένα πρότυπο νησί εφαρμογής εναλλακτικών μορφών ενέργειας, όπου όλοι θα έρχονται για να δουν και να θαυμάσουν το νησί που τόλμησε και πέτυχε. Δεν είναι ουτοπία.

Τόλμη χρειάζεται και αποφασιστικότητα.

Ας μη γινόμαστε δέσμιοι πολιτικών και κομματικών σκοπιμοτήτων.

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ
Για την κοινωνική παρέμβαση και τον πολιτισμό
Για επικοινωνία: email: steki_plo@yahoo.gr
Τηλ: 2252092403, 2252033289 & 6979462136

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗ

Ξενία Ιωαννίνων

Σε συμβολική κατάληψη του δημόσιου χώρου μπροστά από το ξενοδοχείο Ξενία που ιδιωτικοποιεί η δημοτική αρχή στα Γιάννενα προχώρησαν το απόγευμα της Δευτέρας 21 Μαρτίου περίπου 150 άτομα ανταποκρινόμενα σε σχετικό κάλεσμα της Επιτροπής Αγώνα Πολιτών της πόλης για την υπεράσπιση των ελεύθερων χώρων των Ιωαννίνων. Η παρέμβαση ξεκίνησε με μικρό θεατρικό σκετς στο οποίο συμμετείχαν μέλη της Χειρονομίας-Αντιεξουσιαστικής Κίνησης στην κεντρική πλατεία, ακολούθησε πορεία προς το κτήριο του Ξενία και κατάληψη του χώρου για τρεις περίπου ώρες. Μετά από γενική συνέλευση των συγκεντρωμένων αποφασίστηκε, λόγω αντικειμενικών δυσκολιών αντί της παραμονής στο χώρο, η αποχώρηση και ακολούθησε πορεία ως το δημαρχείο της πόλης. Τα συνθήματα που κυριάρχησαν ήταν "Τσιμέντο διαρκείας θα μας αφανίσει, μέσα από την TV θα βλέπουμε τη φύση", "Να γίνει το Ξενία φοιτητική εστία και όχι τεκές για τη μπουρζουαζία", "Όαση γιαννιωτών, όχι των ιδιωτών". Η Επιτροπή Αγώνα σχεδιάζει την κλιμάκωση του αγώνα για να σωθεί το ιστορικό κτήριο του Ξενία καθώς και άλλοι ελεύθεροι χώροι της πόλης (Όαση, κεντρική πλατεία, Μάτσικας) ενώ ήδη έχουν συγκεντρωθεί περισσότερες από 500 υπογραφές πολιτών ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του Ξενία και την καταστροφή του πάρκου που το περιβάλλει.

Γ.Π.

ΑΜΙΑΝΤΟΣ ΣΤΑ ΟΡΥΧΕΙΑ ΤΗΣ ΔΕΗ

Σύντομη Μνήμη ή Διαρκής Αναισθησία;



Σχετικά με τον θόρυβο που δημιουργήθηκε από τη δήλωση του υφυπουργού Υγείας(!) για την μεταφορά και ταφή πλακών αμιάντου από το Θριάσιο νοσοκομείο στα ορυχεία της ΔΕΗ. Να ΘΥΜΙΣΟΥΜΕ στους ντόπιους εξουσιαστές (νομάρχη, δημάρχους) αλλά και στους πολίτες της περιοχής μας, τα εξής :

- Την κοινή υπουργική απόφαση (ΥΠΕΧΩΔΕ, Ανάπτυξης, Υγείας με αριθμό απόφασης 124528/7-5-2004) σύμφωνα με την οποία τα ορυχεία τις ΔΕΗ γίνονται και ‘‘επίσημα‘‘ χωματερή βιομηχανικών - τοξικών αποβλήτων για τα επόμενα 30 χρόνια σε χώρο έκτασης 260 στρεμμάτων συνολικής χωρητικότητας 204.900 τόνων (ποιος γνωρίζει τι άλλο έχει θαφτεί στα ορυχεία;).
- Το γεγονός ότι νομάρχης και νομαρχιακό συμβούλιο Κοζάνης καθώς και λοιποί αντιπρόσωποι (βουλευτές, συνδικάτα κ.α.) όχι μόνο δεν προέβαλαν αντιρρήσεις ή τυχόν "παρατηρήσεις", αλλά είτε αδιαφόρησαν, είτε το απέκρυψαν (άλλωστε τα πολιτικά, οικονομικά, "κοινωνικά" αποδοτικά οφέλη από την σχέση εξουσίας και ΔΕΗ είναι πολλά…).
- Την ύπαρξη δύο ακόμη χωματερών αμιάντου στα ορυχεία (με απόφαση του προηγούμενου νομάρχη) καθώς τα ορυχεία της ΔΕΗ θεωρούνται χωματερή ολόκληρης της δυτικής Μακεδονίας (ΔΙ.Α.ΔΥ.Μ.Α).
- Την άδεια χωματερής που υπέγραψε ο νομάρχης στις 4 Ιουνίου του 2004 για χάρη της μίζας, της ντόπας, της καταστολής και του εθνικισμού που ακούει στο όνομα ολυμπιακοί αγώνες.
- Ότι οι ίνες αμιάντου είναι από τα πιο επικίνδυνα υλικά (η πρώτη έρευνα πραγματοποιήθηκε το 1898!) με αποδεδειγμένη καρκινογόνο δράση.

Χωρίς να υπάρχει όριο ασφαλείας από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας, η εισπνοή ινών αμιάντου προκαλεί το μεσοθηλίωμα (καρκίνος του υπεζωκότος), καρκίνο του πνεύμονα, του πεπτικού (μετά από κατάποση), την αμιάντωση (φλεγμονή των πνευμόνων) κ.α.

Η επιλογή της περιοχής για χωματερή βιομηχανικών - επικίνδυνων για την υγεία αποβλήτων όλης της χώρας, έχει να κάνει ακριβώς με το γεγονός ότι είναι ήδη αρκετά επιβαρημένη περιβαλλοντικά και νεκρή από άποψη κοινωνικής αντίστασης καθώς το "μέλλον" της εξαρτάται από την καταστροφή της.

Επειδή ως πολίτες αυτής της πόλης, βιώνουμε καθημερινά την περιβαλλοντική υποβάθμιση από την συγκεντρωτική ενεργειακή δράση της ΔΕΗ, την απαξίωση από τους καρεκλοκένταυρους της εξουσίας οι οποίοι το μόνο που τους νοιάζει είναι η διατήρηση των προνομίων τους, την κοροϊδία που παίζεται πίσω από την πλάτη μας για το καλό μας, την απόκρυψη της αλήθειας για το τι πραγματικά συμβαίνει όσον αφορά την υγεία μας και την ζωή μας, την αδιαφορία για την πόλη, την περιοχή μας αλλά και για ολόκληρο τον κόσμο, δηλώνουμε ότι δεν θα τους επιτρέψουμε να θάψουν το μέλλον μας και το μέλλον των παιδιών μας στα ορυχεία της ΔΕΗ.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ, ΑΣ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑΣ
για την ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ & ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

Η απεργία των εργαζόμενων των πρώην "Βαφείων Κιλκίς"

Σαρώνει η ανεργία στη Βόρεια Ελλάδα

Τον τέταρτο μήνα ανεργίας αλλά και αγώνα διανύουν οι εργαζόμενοι των πρώην "ΒΑΦΕΙΩΝ ΚΙΛΚΙΣ", ιδιοκτησίας Κώστα Ηλιάδη, μετά και την επίσημη επίδοση των απολύσεων τους το περασμένο μήνα.

Όλα άρχισαν τον Μάη του 2004 όταν ο γνωστός επιχειρηματίας Ηλιάδης (πρόεδρος της ποδοσφαιρικής ομάδας ΗΛΤΕΞ Λύκοι) άρχισε να καθυστερεί τους μισθούς δίνοντας έναντι 200-300 ευρώ κι αναγκαστικές θερινές άδειες. Η δικαιολογία γνωστή για

Δυστυχώς, για μια ακόμα φορά οι εργαζόμενοι και στην περίπτωση του Κιλκίς, μόνοι τους δίνουν άνιση μάχη με αφεντικά που διαπλέκονται με τη Δικαιοσύνη αλλά και συνδικαλιστικές ενώσεις που διαρκώς "παίζουν άμυνα"

όλα τα αφεντικά. Αργεί η χρηματοδότηση, στην περίπτωσή μας από την Γενική Τράπεζα, επειδή το 50% δόθηκε σε γάλλους που μπλοκάρανε τις χρηματοδοτήσεις. Μετά το καλοκαίρι οι εργαζόμενοι μένουν για ένα μήνα απλήρωτοι, καταφεύγουν στην Επιθεώρηση Εργασίας όπου και δικαιώνονται, ενώ ο Ηλιάδης καλείται να πληρώσει πρόστιμο. Θα χρειαστούν 3 προσπάθειες, ώσπου τελικά, τον περσινό Νοέμβρη, θα πραγματοποιηθεί τριμερής συνάντηση (Ηλιάδης, Σωματείο Βαφείων, Επιθεώρηση Εργασίας) όπου θα λάβουν την διαβεβαίωση ότι τα "ΒΑΦΕΙΑ ΚΙΛΚΙΣ" δεν θα κλείσουν με κανένα τρόπο (είχε προηγηθεί το κλείσιμο κι οι απολύσεις σε 2 εργοστάσια του Ηλιάδη σε Θεσσαλονίκη - Κατερίνη, επίσης στο κλάδο της κλωστοϋφαντουργίας). Μάλιστα, ο Ηλιάδης υποστήριξε ότι αναζητεί χρηματοδότηση από τις τράπεζες ΑΛΦΑ ή Eurobank και γι αυτό ζητούσε πίστωση χρόνου ενός μήνα από τους εργαζόμενους. Πράγματι, την Κυριακή 12 Δεκέμβρη του 2004 ο Ηλιάδης καλεί το Σωματείο και ανακοινώνει ότι θα πουλήσει το εργοστάσιο ή θα βρει τα χρήματα για να το λειτουργήσει. Προτίθεται μάλιστα να διατηρήσει 70 από τους εργαζόμενους του εργοστασίου. Την επομένη οι 107 εργαζόμενοι πηγαίνοντας στο εργοστάσιο βρίσκουν στην πόρτα χειρόγραφο σημείωμα με την επωνυμία "ΠΛΕΚΤΗΡΙΑ ΠΙΕΡΙΑΣ" και μαθαίνουν τις απολύσεις τους λόγω πτώχευσης των "ΒΑΦΕΙΩΝ ΚΙΛΚΙΣ" που κήρυξε ο Ηλιάδης. Ο τελευταίος θα προσπαθήσει να πάρει έτοιμη παραγγελία προς πώληση από την αποθήκη, την ώρα που στην είσοδο βρίσκεται σε εξέλιξη καθιστική διαμαρτυρία κι αποκλεισμός ύστερα από την επίσχεση εργασίας που προχώρησαν οι εργαζόμενοι. Θα επιστρατεύσει μπράβους και την οικογένεια του για να "σπάσει" το μπλόκο των εργαζομένων με την επίδειξη ακόμη και μαχαιριών και όπλων μπροστά (φυσικά) στα μάτια των αστυνομικών δυνάμεων!

Μετά από την εξέλιξη αυτή οι εργαζόμενοι θα ανακαλύψουν ότι από τις 10 Νοέμβρη ο Ηλιάδης είχε επινοικιάσει το εργοστάσιο στην κόρη του Μαρία με το συμβολικό ποσό των 3.000 ευρώ τον μήνα για 9 χρόνια! Ακόμη θα πληροφορηθούν ότι όχι μόνο έτυχε -στο διάστημα αυτό- κρατικής επιδότησης, αλλά κι ότι χρηματοδοτήθηκε στις 3/11/04 από την Γενική Τράπεζα με το ποσό των 4.000.000 ευρώ μόνο για τα "ΒΑΦΕΙΑ ΚΙΛΚΙΣ"!

Η αίτηση πτώχευσης γίνεται επίσημα στις 16/12/04 κι οι εργαζόμενοι προχωρούν σε συντηρητική κατάσχεση κινητής κι ακίνητης περιουσίας για τα δεδουλευμένα τους ύψους 1.000.000 ευρώ, η οποία και κερδήθηκε, καθώς, και σε ασφαλιστικά μέτρα. Κι ενώ όλα δείχνουν ότι αν και χάνουν τις δουλειές τους, τουλάχιστον οι εργαζόμενοι θα δικαιωθούν ως προς τις αποζημιώσεις τους δικαστικά, έρχεται στις 12/01/05 η απόφαση του Πρωτοδικείου Κιλκίς με την οποία η πρόεδρος (γνωστή του Ηλιάδη) θα δικαιώσει την εργοδοσία. Υπέρ των εργαζομένων θα καταθέσει και η Γενική Τράπεζα ενώ εμφανίζονται από τους λογιστές και τα κέρδη της επιχείρησης που αγγίζουν το 40%. Ωστόσο, η νομολογία θα δικαιώσει τον Ηλιάδη αφού μία Α.Ε. εφόσον είναι νόμιμη και πληροί τις προϋποθέσεις, μπορεί να κηρύξει πτώχευση οποιαδήποτε στιγμή ανεξαιρέτως κερδών ή ζημίας της. Το εξωφρενικότερο όλων είναι ότι ο Ηλιάδης θα παραδώσει στο Σωματείο μια λίστα με 35 ονόματα "καλών κι ήσυχων εργαζομένων" προκειμένου να απασχοληθούν στο "νέο" εργοστάσιο υπό την διεύθυνση της κόρης του! Ο όρος απλός: να υπογράψουν ότι παραιτούνται των χρημάτων αλλά κι όσων άλλων δικαιωμάτων απορρέουν από την πρότερη εργασία τους στα "ΒΑΦΕΙΑ ΚΙΛΚΙΣ"! Πρώτος - πρώτος στη λίστα ο πρόεδρος του Σωματείου τον οποίο οι εργαζόμενοι θα "πιάσουν" σε συνέλευση τους στο Εργατικό Κέντρο Κιλκίς να έχει ανοικτή ακρόαση του κινητού του με τον Ηλιάδη και τον οποίο θα αντικαταστήσουν! Από τους 35 "εκλεκτούς" του Ηλιάδη, οι 5 θα αρνηθούν όσο είναι άνεργοι κι απλήρωτοι οι συνάδελφοί τους και θα προσληφθούν ανειδίκευτοι. Τον αγώνα, μέχρι την δικαίωση τους από το Εφετείο Θεσσαλονίκης, δίνουν πλέον 77 από τους απολυμένους (ανάμεσά τους 9 γυναίκες και 10 αλλοδαποί). Απέναντι από την είσοδο του εργοστασίου όπου δούλευαν έχουν στήσει εδώ και 4 μήνες αυτοσχέδιο κιόσκι, περιμένοντας ίσως και την κατάληψή του, προκειμένου να γίνει η κατάσχεση υλικού κι η αποπληρωμή τους. Παράλληλα, σε συνάντηση του Σωματείου με εισαγγελέα της Θεσσαλονίκης, πέτυχαν την υποστήριξή του με αποτέλεσμα να γίνει έφεση προσβάλλοντας την πρωτόδικη απόφαση της προέδρου στο Κιλκίς από την εισαγγελία.

Το σχέδιο Ηλιάδη ήταν τέλεια οργανωμένο. Αφού πήρε τις επιδοτήσεις από κράτος και τράπεζες, κηρύσσει πτώχευση κι απολύει το προσωπικό απλήρωτο, αφού πρώτα έχει φτιάξει άλλη εταιρεία στο όνομα της κόρης του, στην οποία επινοικιάζει για 9 χρόνια κινητά κι ακίνητα μέρη του εργοστασίου για 3.000 ευρώ το μήνα! Με την πτώχευση επιτυγχάνει να μην πληρώσει τα χρέη στους προμηθευτές του και στους εργαζόμενους ενώ λειτουργεί κανονικά την επιχείρησή του με τα χρήματα που προοριζόταν για την πτωχεύσασα ΑΕ του!

Δυστυχώς, για μια ακόμα φορά οι εργαζόμενοι και στην περίπτωση του Κιλκίς, μόνοι τους δίνουν άνιση μάχη με αφεντικά που διαπλέκονται με τη Δικαιοσύνη αλλά και συνδικαλιστικές ενώσεις που διαρκώς "παίζουν άμυνα". Είναι χαρακτηριστικό ότι το μόνο που κατάφερε να επιτύχει το Εργατικό Κέντρο Κιλκίς ήταν ένα εφάπαξ βοήθημα 700 ευρώ από τον υφυπουργό Απασχόλησης, Γιακουμάτο, που τον περασμένο Δεκέμβρη τριγύριζε τους νομούς της Βόρειας Ελλάδας και μοίραζε επιδόματα κι υποσχέσεις, το οποίο εννοείται ότι ακόμα δεν έχει δοθεί. Για του λόγου το αληθές στις 2 πορείες διαμαρτυρίας που πραγματοποίησαν όλο αυτό το διάστημα στο κέντρο του Κιλκίς οι εργαζόμενοι, ο αριθμός της συγκέντρωσης δεν ξεπέρασε τα 100 άτομα, ενώ ελάχιστες ήταν οι υπογραφές συμπαράστασης που συγκέντρωσαν από συμπολίτες τους!

Οι εργαζόμενοι του Ηλιάδη έρχονται να προστεθούν στους συναδέλφους τους του Ομίλου Ηλιάδη από την "ΗΛΤΕΞ" και την "ΚΟΡΝΤΙΝΓΚ", στους 500 του Καματάκη που έχουν να πληρωθούν από το Φλεβάρη του 2004 αν κι έχουν κατασκάψει την πόλη με τις εργολαβίες που έχει πάρει στη Θεσσαλονίκη, στους απολυμένους της "Βαλκάν Εξπόρτ", της "Φλώρινα Χωναίος", της Ομοσπονδίας Γεωργικών Συνεταιρισμών

Το σχέδιο Ηλιάδη ήταν τέλεια οργανωμένο. Αφού πήρε τις επιδοτήσεις από κράτος και τράπεζες, κηρύσσει πτώχευση κι απολύει το προσωπικό απλήρωτο, αφού πρώτα έχει φτιάξει άλλη εταιρεία στο όνομα της κόρης του.

Θεσσαλονίκης, του Εκδοτικού Οίκου και βιβλιοπωλείων "ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ", της Δημοτικής Επιχείρησης Ιματισμού Θεσσαλονίκης, της κατασκευαστικής "ΕΜΠΕΔΟΣ", των κλωστοϋφαντουργικών "ΚΑΡΛΤΟΝ" και "ΑΡΑΞ" αλλά ακόμη κι αυτών των συμβασιούχων της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς. Πάντως, η μικρή συμμετοχή στην πορεία της 17ης Μάρτη (Θεσσαλονίκη) αποδεικνύει περίτρανα την χρεοκοπία των μερικών, θεσμικών διεκδικήσεων όπως εκφράζονται μέσα από ΓΣΕΕ κι ΑΔΕΔΥ αλλά και την αναγκαιότητα επιτέλους οι εργαζόμενοι, άνεργοι, απασχολούμενοι κλπ να πάρουν τις τύχες τους και την διεξαγωγή των αγώνων στα χέρια τους.

Σάκης Κηπουρός

ΠΑΝΩ ΑΠΟ 5 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΕΡΓΟΙ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

"Είμαστε όλοι άνεργοι!"

Η μεγαλύτερη μεταπολεμική μεταρρύθμιση στην αγορά εργασίας της Γερμανίας που τέθηκε σε εφαρμογή στις αρχές Ιανουαρίου - ο λεγόμενος νόμος Hartz IV, δείχνει τα πρώτα αποτελέσματα. Η πίεση που ασκείται στους ανέργους αυξάνεται - όπως και ο αριθμός των ανέργων!

Ο νόμος, ο οποίος έλαβε το όνομά του από τον επικεφαλής της επιτροπής που επεξεργάστηκε τις κοινωνικές περικοπές των τελευταίων χρόνων, Peter Hartz, διευθυντή προσωπικού της Volkswagen, μείωσε δραστικά τα επιδόματα που προσφέρονται στους μακροπρόθεσμα ανέργους και σήμανε επιπλέον την καθιέρωση της μισθωτής σκλαβιάς -στην κυριολεξία- για 1 ευρώ την ώρα. Βάσει του νόμου, τα επιδόματα για τους μακροχρόνιους ανέργους -όσους δηλαδή είναι άνεργοι για περισσότερους από 12 μήνες - συρρικνώνονται από το 53%-57% του μισθού τους πριν απολυθούν, στα 345 ευρώ το μήνα για την πρώην Δυτική Γερμανία και 331 ευρώ για την πρώην Ανατολική Γερμανία. Στα ζευγάρια ανέργων, καθένας λαμβάνει το 90% αυτού του ποσού, ενώ πάνω από 3οο.οοο άνεργοι, που μέχρι στιγμής έλαβαν κοινωνική βοήθεια χωρίς να υποχρεούνται να ψάχνουν δουλειά (π.χ. άτομα που ανατρέφουν τα παιδιά τους χωρίς σύζυγο), προστέθηκαν σε αυτούς που αναγκάζονται να δουλέψουν σε οποιαδήποτε εργασία για να μην περικόπτονται τα επιδόματά τους.

Τα μέτρα, όπως ισχυρίζεται η πράσινο-κόκκινη κυβέρνηση, στοχεύουν στο να ωθήσουν τους μακροχρόνια ανέργους σε μεγαλύτερη προσπάθεια για την εξεύρεση εργασίας! Όλοι/ες στη Γερμανία βέβαια ξέρουν πολύ καλά, ότι δεν υπάρχουν θέσεις εργασίας. Το ξέρει και η κυβέρνηση. Για αυτό το λόγο δημιουργούνται -προς το παρόν μόνο σε κρατικούς φορείς και κοινωνικούς οργανισμούς- θέσεις εργασίας που πληρώνονται με μόνο 1 ευρώ την ώρα! Όσοι αρνούνται να δουλέψουν για 1 ευρώ χάνουν το επίδομα ανεργίας.

Όλο το καλοκαίρι του 2004 πραγματοποιήθηκαν μεγάλες πορείες διαμαρτυρίας ενάντια στο νομοσχέδιο αυτό, ιδιαίτερα στην πρώην Ανατολική Γερμανία αλλά και στις μεγάλες πόλεις της πρώην Δυτικής Γερμανίας.

Το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα και τα επίσημα συνδικάτα που είναι στενά συνδεδεμένα με τους σοσιαλδημοκράτες έχασαν χιλιάδες μέλη. Η αναρχοσυνδικαλιστική FAU (Freie Arbeiter und Arbeiterinnen Union - Ελευθεριακή Ένωση Εργατών και Εργατριών), μαζί με Αυτόνομους και διάφορες οργανώσεις ανέργων και ριζοσπαστικών συνδικαλιστών, για να κλιμακώσει την αντίσταση, είχε καλέσει για τις αρχές Ιανουαρίου σε πιο ριζοσπαστικές δραστηριότητες. Στόχος ήταν, να παραλύσουμε τα πρακτορεία εργασίας, να καταλάβουμε με χιλιάδες κόσμο τα κτήρια, να αποτρέψουμε την εφαρμογή του νομοσχέδιου.

"Πολλοί άνθρωποι καταλαβαίνουν ότι αυτή η επίθεση του κράτους δεν αφορά μόνο τους άνεργους και τις άνεργες αλλά και όσους και όσες έχουν δουλειά. Αυτοί/ές που βρίσκονται στη μισθωτή εργασία εκβιάζονται για να δουλέψουν πιο πολύ για χαμηλότερο μισθό. Για αυτούς/ές χωρίς δουλειά ο "νόμος Hartz" σημαίνει πρόσθετες περικοπές επιδομάτων και εξαναγκασμό στη μισθωτή σκλαβιά για 1ευρώ. Επιπλέον αυξάνονται όλο και περισσότερο τα έξοδα για την ασφάλιση, την ιατρική περίθαλψη και το ταμείο συντάξεων (για μια όλο και μικρότερη σύνταξη).

Σε μια καθημερινότητα όπου μας απειλούν μαζί και ταυτόχρονα με εργασία και ανεργία, η διαφορά μεταξύ των ανέργων και των εργαζομένων χάνεται. Το γεγονός αυτό όμως περιέχει για μας τη δυνατότητα να συναντηθούμε στους δρόμους, ενωμένοι στη διαμαρτυρία και στην αντίσταση ενάντια στους "νόμους Hartz" και όχι μόνο.

Η επίκαιρη αναδιοργάνωση του κράτους πρόνοιας αλλάζει και τις αρμοδιότητες των νέων πρακτορείων εργασίας. Η κεντρική ιδέα της "φροντίδας-καταδίωξης" που εκφράζεται στο "νόμο Hartz" δείχνει ξεκάθαρα, ότι το τρέξιμο και η πίεση στον άνεργο "πελάτη" εμφανώς κερδίζει έδαφος σε σχέση με την παροχή συμβουλών σε αυτόν και την υποστήριξή του. Όταν όμως τα "πρακτορεία εργασίας" μετατρέπονται σε "αστυνομία εργασίας", αμφισβητούμε το δικαίωμα ύπαρξής τους. Υπ'αυτήν την έννοια, το κλείσιμο των πρακτορείων εργασίας μέσω των ενεργειών μας στις 3 Ιανουαρίου, εκφράζει επίσης την απαίτησή μας να διαλυθεί αυτή η υπηρεσία.

Το τι θα συμβεί στα πρακτορεία αυτά, εξαρτάται από τους ανθρώπους που θα συμμετάσχουν εκείνη την ημέρα. Εξαρτάται από την οργή τους και από το τι τολμούν να πράξουν." (Από μια προκήρυξη της αναρχοσυνδικαλιστικής FAU που μοιράστηκε τέλος Δεκεμβρίου)

Δυστυχώς ο περισσότερος κόσμος που απειλείται δε συμμετείχε εκείνη την ημέρα. Παρ' όλο που πραγματοποιήθηκαν προσπάθειες αποκλεισμού ή κατάληψης σε 86 πόλεις και συμπλοκές με τους μπάτσους στο Βερολίνο, στη Φρανκφούρτη και στην Κολωνία, ο απολογισμός δείχνει, ότι ο κόσμος δεν είχε εμπιστοσύνη στη δυναμικότητα του.

Αυτοί/ές που συμμετείχαν ανήκουν στη μεγάλη πλειοψηφία τους στον αναρχικό / αυτόνομο / ακροαριστερό χώρο. Ο "απλός άνεργος" έμεινε σπίτι.

Τώρα, οι πρώτες εκτιμήσεις δείχνουν ότι οι επιπτώσεις του νόμου Hartz είναι ακόμα μεγαλύτερες απ' ό,τι περιμέναμε.

Περίπου 4οο.οοο άτομα προβλέπεται να απολέσουν εξ ολοκλήρου το επίδομα ανεργίας που τους χορηγήθηκε ενώ περισσότερο από ένα εκατομμύριο από τους μακροχρόνια ανέργους θα δουν το επίδομά τους να μειώνεται δραστικά. Περίπου 1οο.οοο άτομα θα διωχτούν από τα διαμερίσματά τους επειδή δεν μπορούν να πληρώσουν το ενοίκιο και οι εκπρόσωποι των βιομηχάνων απαιτούν επίμονα την επέκταση της εργασίας για 1 ευρώ την ώρα και στον τομέα τους.

Όλα αυτά σε μια περίοδο όπου οι μεγάλες επιχειρήσεις και οι πολυεθνικές εισπράττουν τα μεγαλύτερα κέρδη των τελευταίων δεκαετιών και απολύουν ταυτόχρονα το προσωπικό τους.

Μόνο η μαζική αναίρεση της κοινωνικής ειρήνης μπορεί να σταματήσει τους καπιταλιστές.

Να οργανωθούμε! Η ζωή αξίζει περισσότερα από την εργασία!

Ralf Dreis - FAU Frankfurt

Euromayday 2005



Μετά από μια πρώτη συζήτηση που έγινε στα πλαίσια του "Beyond ESF" τον περασμένο Οκτώβρη στο Λονδίνο και έναν καλύτερο συντονισμό που επήλθε στις συναντήσεις του Γενάρη στο Βερολίνο και του Μάρτη στο Παρίσι, η διοργάνωση της "Euromayday 2005" έχει μπει στην τελική της ευθεία. Ακολουθεί λοιπόν το κοινό κάλεσμα που συντάχθηκε για την φετινές κινητοποιήσεις:

"Η περιστασιακότητα / αβεβαιότητα (precarity) είναι πια στην Ευρώπη η πιο διαδεδομένη κατάσταση εργασίας και ζωής. Επηρεάζει τον καθένα, καθημερινά, σε κάθε πτυχή της ζωής του: επιλεγμένη[1] ή επιβαλλόμενη, η περιστασιακότητα / αβεβαιότητα είναι μια γενικευμένη κατάσταση που βιώνεται ευρέως από την πλειοψηφία των ανθρώπων.

Οι "πρεκάριοι" (precarious people)[2] αποτελούν σήμερα τον ακρογωνιαίο λίθο της διαδικασίας παραγωγή πλούτου. Παρολ' αυτά, είμαστε αόρατοι και δεν μετράμε τίποτα στις παραδοσιακές μορφές κοινωνικής και πολιτικής εκπροσώπησης και στην Ευρωπαϊκή ατζέντα.

Ως "πρεκάριοι" της Ευρώπης, ως ευέλικτοι, προσωρινοί και εύκαμπτοι εργάτες, ως μετανάστες, φοιτητές, ερευνητές, ως απρόθυμοι μισθωτοί σκλάβοι, τσαντισμένοι και χαρούμενοι part-timers, ανασφάλιστοι εποχιακοί, πρόθυμα ή απρόθυμα άνεργοι, ενεργοποιούμαστε για να πάρουμε το παρόν στα χέρια μας και παλεύουμε για νέα συλλογικά δικαιώματα και για τη δυνατότητα μας να επιλέγουμε. Γι' αυτό χτίζουμε έναν Ευρωπαϊκό δημόσιο χώρο για να δείξουμε νέες μορφές κοινωνικής συνεργασίας, νέες ικανότητες να μοιραζόμαστε δεξιότητες και εμπειρίες ως πόρους ικανούς για να κατασκευάσουν και να βιώσουν ένα νέο πρόσωπο πρωταγωνισμού.

Καλούμε τον καθένα να συμμετάσχει στην διαδικασία της Euromayday στο Ελσίνκι, τη Βαρκελώνη, το Αμβούργο, τη Λιέγη, τη Λιουμπλιάνα, τη Σεβίλλη, το Μιλάνο, την Κοπεγχάγη, το Παρίσι, το 'Αμστερνταμ, τη Βιέννη, το Λονδίνο και τη Στοκχόλμη[3]. Στις 2 Απρίλη συμμετάσχετε στη δεύτερη διεθνή μέρα δράσης ενάντια στα κέντρα απελάσεων και για την ελευθερία της μετακίνησης και το δικαίωμα στην παραμονή.

Την 1η Μαΐου ελάτε στα Euromayday Parades και πάρτε μέρος στις δράσεις στους δρόμους της Ευρώπης.

Ενεργοποιούμαστε για να είμαστε οι πρωταγωνιστές στις ζωές μας. "Πρεκάριοι" του κόσμου, ας συνωμοτήσουμε!"

Μετάφραση / Επιμέλεια: Κ.Ι.

1) Σ.τ. Μ. Αυτό αναφέρεται για την περιστασιακότητα / ευελιξία ως επιλογή, ως κίνηση ενάντια στην πειθαρχική εργασία / έλεγχο, κάτι που έμπρακτα ζητήθηκε από τα κινήματα του '70 στην Δύση (και ειδικά στην Ιταλία).

2) Σ.τ.Μ. Θα πρέπει να αναφερθεί πως δεν υπάρχουν αντίστοιχοι όροι για τις έννοιες "precarity", "precarious people" στα ελληνικά. Μέχρι τώρα έχουν χρησιμοποιηθεί όροι όπως "πρεκάριοι", "επισφαλείς" αλλά και "ευέλικτοι", "απασχολήσιμοι".

3) Σ.τ.Μ. Οι πόλεις που αναφέρονται είναι αυτές στις οποίες είχε επιβεβαιωθεί πλήρως, την ώρα που γράφονταν το κάλεσμα, πως θα γίνουν δράσεις στα πλαίσια της Euromayday. Παρολ' αυτά, και μετά το κάλεσμα, έγινε γνωστό πως και σε πολλές άλλες πόλεις θα γίνουν δράσεις όπως στο Παλέρμο, τη Γενεύη, το Μάριμπορ κ.α.

Ανταπόκριση του Dennis Fox από την Ιερουσαλήμ, για την Βαβυλωνία*

Οι εκλογές δεν μπορούν ν' αλλάξουν κάτι στα κατεχόμενα



Κατά την διάρκεια του τελευταίου μου ταξιδιού στο Ισραήλ και την Δυτική Όχθη, γρήγορα επεσήμανα αυτό που μπορούσε να παρατηρήσει κανείς ως προφανές: Την διάχυτη ελπίδα πολλών Ισραηλινών και Παλαιστινίων ότι η πολυαναμενόμενη εκλογή του Μαχμούτ Αμπάς ως προέδρου της Παλαιστινιακής Αρχής θα έδινε τέλος στην βία και θα οδηγούσε προς την κατεύθυνση ίδρυσης του Παλαιστινιακού κράτους. Υπήρχε έντονη αισιοδοξία για το καλύτερο, αλλά η ροή των γεγονότων δεν μου επιτρέπει να συμφωνήσω.

*Ο Dennis Fox είναι αμερικανός ακαδημαϊκός, αναρχικός και πολιτικός ακτιβιστής.

Πλησιάζοντας προς τις εκλογές τόσο ή Ισραηλινή όσο και η Παλαιστινιακή ηγεσία ξεκίνησαν την αποκλιμάκωση της κατάστασης και τον τερματισμό της δεύτερης Ιντιφάντα. Η ισραηλινή ηγεσία γρήγορα διάκρινε τον Αμπάς ως το άνθρωπό τους στην απέναντι όχθη. Η διάθεσή του να επικρίνει την βίαιη αντίσταση, αλλά και, το πιο σημαντικό, η προθυμία του να αποδεχτεί την δημιουργία ενός "διασωληνωμένου", εγκλωβισμένου εντός του Ισραήλ και εξαρτημένου από αυτό, χωρίς καμιά πρόσβαση στον έξω κόσμο Παλαιστινιακού κράτους, συνηγορεί ως προς αυτή την κατεύθυνση. Από την άλλη οι Παλαιστίνιοι έλπιζαν ότι η εκλογή Αμπάς θα νομιμοποιούσε τις εθνικιστικές φιλοδοξίες τους και πολλοί καθησυχάστηκαν από την διαβεβαιώσεις κατά την διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας του Αμπάς, που παρέμεινε προσκολλημένη στις δημοφιλείς απαιτήσεις για ανεξαρτησία, με αποκορύφωμα την αποδοχή της Χαμάς -η όποια αντιτάσσεται στην λύση των δύο κρατών- να μειώσει τις επιθέσεις της ενάντια σε Ισραηλινούς στόχους. Σε όλη την Δυτική Όχθη οι προεκλογικές αφίσες παρουσίαζαν τους προεδρικούς υποψήφιους να ποζάρουν κάτω από παλαιστινιακές σημαίες και δίπλα στην φωτογραφία ενός "χαμογελαστού" Γιασέρ Αραφάτ. Αλλά παρόλη την εθνικιστική ευφορία, αυτή η υπερβολική αισιοδοξία για κάποιους δεν είναι παρά πηγή ανησυχίας. Και ο λόγος είναι προφανής. Πολλοί Παλαιστίνιοι πιστεύουν ότι πολύ σύντομα θα πηγαίνουν στην Ιερουσαλήμ για ψώνια όπως παλιά. Τι θα γίνει όταν η σκληρή πραγματικότητα διαψεύσει τα όνειρα και στο τέλος παραμείνει η απογοήτευση; Ο Αμπάς πρέπει να έχει θετικά αποτελέσματα το πολύ εντός των επόμενων δυο ετών. Προσωπικά δεν πιστεύω ότι θα τα καταφέρει.

Οι περισσότεροι Παλαιστίνιοι που ζουν κάτω από την οικονομική εξαθλίωση που επιφέρει η Ισραηλινή κατοχή, εμφανίζονται έτοιμοι να αποδεχτούν μια συμβιβαστική λύση με το Ισραήλ, αλλά δεν είναι διατεθειμένοι να αποδεχτούν ένα ενδεχόμενο πολιτικό ξεπούλημα. Θέλουν ένα Παλαιστινιακό κράτος, δίπλα στο Ισραήλ, με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ. Κατά συνέπεια οι Εβραίοι έποικοι θα πρέπει να φύγουν. Το προσφυγικό πρόβλημα θα πρέπει να επιλυθεί δίκαια, παρόλο που κανείς δεν έχει ιδέα τι μπορεί να σημαίνει αυτό. Εάν ο Αμπάς επιτύχει μια συμφωνία αυτού του είδους, η πλειοψηφία των Παλαιστινίων θα πάει μαζί του. Στην αντίθετη περίπτωση θα αναζωπυρωθεί η υποστήριξη για την Χαμάς και τις άλλες σκληροπυρηνικές οργανώσεις και θα σηματοδοτήσει την έναρξη για την τρίτη Ιντιφάντα.

Καθώς έγράφα αυτή την ανταπόκριση για την Βαβυλωνία από την Ιερουσαλήμ, ο Αριέλ Σαρόν, ο οποίος πιέζει για την απομάκρυνση των Εβραϊκών οικισμών από την Γάζα μέσα στο προσεχές καλοκαίρι, φιλοξενούσε τον Αμπάς. Αλλά είναι απόλυτα κατανοητό στους Παλαιστίνιους ότι η διάθεση του Σαρόν να εκκενώσει την Γάζα δεν σημαίνει τίποτα για την Δυτική Όχθη, που γι' αυτούς έχει μεγαλύτερη ιστορική, θρησκευτική, συναισθηματική και οικονομική αξία. Στην περίπτωση αυτή η Ισραηλινή αριστερά φαίνεται να είναι υπεραισιόδοξη όταν ελπίζει ότι ο Σαρόν θα δώσει τέλος στον Ισραηλινό επεκτατισμό. Η σημερινή φάση αποκλιμάκωσης μπορεί να σηματοδοτήσει την αρχή μια προσωρινής συνεργασίας μεταξύ των δυο μερών, αλλά μακροπρόθεσμα οι προοπτικές παραμένουν αμφίβολες.

Η επίμονη άρνηση του Σαρόν να συζητήσει για το ενδεχόμενο μιας τελικής συμφωνίας, πριν το ξέσπασμα ενός νέου κύκλου βίας ο οποίος θα σταματούσε τις συνομιλίες, καταδεικνύει ότι όλα τα ζητήματα ακόμα παραμένουν ανοικτά. Το γεγονός αυτό "οπλίζει" την ανυπομονησία της Χαμάς να πιέσει την σκανδάλη, ενδεχόμενο που θα χρησιμοποιούσε το Ισραήλ για να καθυστερήσει ή να σταματήσει εκ νέου οποιαδήποτε προσπάθεια για σοβαρές διαπραγματεύσεις.

Ακόμα και αν προχωρήσουν οι συνομιλίες, και οποιασδήποτε μορφής λύση για δυο κράτη επιτευχθεί, ένα είναι το σίγουρο: Το Ισραηλινό κράτος θα παραμείνει κυρίαρχο ενώ το Παλαιστινιακό εξαρτημένο. Ακόμα και η άνευ περιεχομένου υπόθεση εργασίας, ότι μια αδιαίρετη κοσμική δημοκρατία θεωρείται πιο νόμιμος στόχος παρ' όλες τις αδυναμίες της, αυτό θα συσπείρωνε εναντίον της όλους όσους, και από τις δυο πλευρές, προτιμούν θεοκρατικά καθεστώτα, φυλετικά καθαρά, παρά την συνύπαρξη.

Εν κατακλείδι, οι εθνικιστές και οι φονταμενταλιστές και από τις δυο πλευρές της πράσινης γραμμής θα παραμείνουν ένα διαρκές εμπόδιο για μια δίκαιη λύση. Και σε αυτή την φάση, η Παλαιστινιακή & η Ισραηλινή κοινωνία θα παραμείνουν έρμαιο στις επιλογές των δυο ακραίων πολιτικών ανταγωνιστών, του πανίσχυρου Ισραηλινού κράτους και της κατ΄ όνομα Παλαιστινιακής Αρχής.

2η Βαλκανική Αναρχική Έκθεση Βιβλίου

Ζάγκρεμπ, Κροατία, 18- 20/3/2005







Στο τριήμερο μεταξύ 18 και 20 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε στο Ζάγκρεμπ της Κροατίας η 2η Βαλκανική Αναρχική Έκθεση Βιβλίου. Στο κάλεσμα των Κροατών διοργανωτών ανταποκρίθηκαν άτομα και οργανώσεις κυρίως από την περιοχή των Βαλκανίων (πρώην Γιουγκοσλαβικές χώρες, Βουλγαρία και Ελλάδα) καθώς και από περιοχές της Ευρώπης (Γερμανία, Ιταλία, Αυστρία).

Στα πλαίσια της διοργάνωσης, εκτός από την έκθεση βιβλίων που λάμβανε χώρα σε κεντρικό σημείο της πόλης από το πρωί ως το απόγευμα κάθε μέρας, πραγματοποιήθηκαν και προγραμματισμένες συζητήσεις με εισηγήσεις και θεματικές που προτάθηκαν από τους συμμετέχοντες. Στις ανοιχτές αυτές συζητήσεις, κουβεντιάστηκαν τρόποι δράσης και μορφές οργάνωσης, έγιναν παρουσιάσεις από συντρόφους σχεδόν κάθε χώρας για την κατάσταση που επικρατεί στον τόπο τους, καθώς επίσης τέθηκαν ζητήματα κοινών δράσεων διεθνούς χαρακτήρα.

Στα πλαίσια αυτών των συζητήσεων, όσοι από την Αντιεξουσιαστική Κίνηση βρεθήκαμε εκεί, κάναμε ενημέρωση σχετικά με την πρόθεση διεξαγωγής του ερχόμενου No Border Camp στην Ελλάδα το καλοκαίρι του 2005 καθώς επίσης θέσαμε το θέμα των βιομηχανικών μονάδων που "μετακομίζουν" τα τελευταία χρόνια από την Ελλάδα προς τα Βαλκάνια σε αναζήτηση κυρίως φτηνότερου και ευκολότερα "εκμεταλλεύσιμου" ανθρώπινου δυναμικού, δίνοντας έμφαση στις δυνατότητες συντονισμένων δράσεων των Βαλκάνιων αναρχικών / αντιεξουσιαστών σχετικά με τα ζητήματα αυτά. Στις συζητήσεις, η συμμετοχή του κόσμου ήταν ικανοποιητική (περίπου 100 άτομα) αν αναλογιστεί κανείς τις κινηματικά "δυσμενείς" συνθήκες που επικρατούν στην Κροατία, ενώ αναπτύχθηκαν σημαντικές απόψεις και προβληματισμοί σχετικά με το παρόν και το μέλλον των κινήσεων των αναρχικών / αντιεξουσιαστών στην περιοχή των Βαλκανίων.

Γενικά, παρά τις όποιες ελλείψεις της διοργάνωσης, οι οποίες οφείλονται ως ένα βαθμό στην απειρία των διοργανωτών, είναι γεγονός ότι εγχειρήματα όπως αυτό της Βαλκανικής Αναρχικής Έκθεσης Βιβλίου είναι ιδιαίτερα σημαντικά τόσο όσον αφορά την άμεση επαφή, δικτύωση και ανταλλαγή απόψεων μεταξύ των συμμετεχόντων, όσο και εξ' αιτίας της "παρακαταθήκης" που αφήνουν τέτοιου είδους διοργανώσεις στα μέρη από τα οποία περνούν.

Τα γεγονότα αυτά άλλωστε αποκτούν ακόμα μεγαλύτερη σημασία για τις χώρες του πρώην "ανατολικού μπλοκ" αφού μπορούν να λειτουργήσουν ως μοχλός ώθησης για τα αντιεξουσιαστικά εγχειρήματα των περιοχών αυτών που κατά κανόνα μετρούν ως τώρα μόλις λίγα χρόνια "ζωής" και δρουν κάτω από εξαιρετικά δύσκολες κοινωνικές συνθήκες. Στο τέλος του τριημέρου, οι σύντροφοι από τη Βουλγαρία, ανανέωσαν το ραντεβού μεταξύ των βαλκάνιων αναρχικών/ αντιεξουσιαστών καλώντας ανοιχτή παμβαλκανική συνάντηση για το τριήμερο μεταξύ 8 και 10 Απριλίου στη Σόφια.

Κυριάκος Φαλελάκης

ΙΡΑΚ

Νέες καταγγελίες για κακοποιήσεις κρατουμένων

Τέσσερις στρατιώτες της αμερικανικής μονάδας που εξαπέλυσαν καταιγισμό πυρών κατά του αυτοκινήτου που μετέφερε την Ιταλίδα δημοσιογράφο Τζουλιάνα Σγκρένα, λίγο μετά την απελευθέρωσή της, και τον Ιταλό πράκτορα, Νικόλο Καλιπάρι, ο οποίος τελικά σκοτώθηκε, θεωρήθηκαν ύποπτοι για το βιασμό δύο Ιρακινών γυναικών. Ωστόσο, η υπόθεση έκλεισε χωρίς να απαγγελθούν κατηγορίες εναντίον των φερόμενων ως δραστών λόγω της έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων.

Η υπόθεση συμπεριλαμβάνεται, μαζί με άλλες 12 που αφορούν σωματική κακοποίηση αλλά δεν εκδικάστηκαν, σε έκθεση 1200 σελίδων με έγγραφα του αμερικανικού Πενταγώνου, την οποία έδωσε χτες στη δημοσιότητα η Αμερικανική Ενωση Κοινωνικών Ελευθεριών. Στην έκθεση περιλαμβάνεται μεταξύ άλλων η πληροφορία ότι Αμερικανοί στρατιώτες γύρισαν μια ταινία με τίτλο "Η τρέλα του Ραμαντί", στην οποία φαίνεται μεταξύ άλλων ένας Αμερικανός στρατιώτης να κλωτσά στο πρόσωπο έναν βαριά τραυματισμένο κρατούμενο. Σε ένα άλλο μέρος της ταινίας, διακρίνεται ένας Αμερικανός στρατιώτης να χαιρετά, κρατώντας το χέρι ενός πεθαμένου Ιρακινού οδηγού φορτηγού, ο οποίος φέρεται να σκοτώθηκε από τους Αμερικανούς στρατιώτες. Η ταινία γυρίστηκε τον Ιανουάριο του 2004 από μέλη της Εθνοφρουράς της Φλόριντα και περιλαμβάνει κεφάλαια με τίτλους όπως "αυτοί οι μικροί πανούργοι μπάσταρδοι" και "άλλη μια μέρα, άλλη μια αποστολή, άλλο ένα απόβρασμα". Το αμερικανικό Πεντάγωνο πίστευε ότι η ταινία είχε καταστραφεί αλλά η εφημερίδα "Παλμ Μπιτς Ποστ" μετέδωσε τμήματά της στη σελίδα της στο Διαδίκτυο. Σε μια άλλη περίπτωση, ένας λοχίας της αμερικανικής αντικατασκοπίας στο Ιράκ υποχρεώθηκε να υποβληθεί σε ψυχιατρική εξέταση και κατόπιν επέστρεψε στις ΗΠΑ όταν κατήγγειλε ότι μέλη της μονάδας του κακομεταχειρίζονται κρατούμενους στην πόλη Σαμάρα. Ωστόσο, καμία από τις υποθέσεις δεν εκδικάστηκε, καθώς οι δικαστικές αρχές χαρακτήρισαν ανάρμοστη αλλά όχι εγκληματική τη συμπεριφορά των στρατιωτών.

Επίσης, οι απαγωγείς της Σγκρένα ισχυρίστηκαν σε βιντεοταινία που μεταδόθηκε μέσω του Διαδικτύου ότι δεν έλαβαν τα λύτρα από την ιταλική κυβέρνηση, παρά το γεγονός ότι τους προσφέρθηκαν.

Δημήτρης Ουζουνίδης

ΑΟΡΑΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Πρόβα για την Πραγματικότητα

Ξέρω ότι δεν τους υπολογίζετε γιατί η Αυλή είναι οπλισμένη. Σας παρακαλώ όμως να μου επιτρέψετε να σας πω ότι πρέπει να τους υπολογίζετε πολύ, κάθε φορά που οι ίδιοι θεωρούν ότι είναι το παν. Να σε ποιο σημείο βρίσκονται: κι αυτοί αρχίζουν να μην υπολογίζουν τα στρατεύματά σας, γιατί το κακό είναι ότι η δύναμή τους υπάρχει μέσα στη Φαντασία τους. Και μπορούμε να πούμε με απόλυτη σιγουριά ότι, αντίθετα από όλα τα άλλα είδη ισχύος, όταν φτάσουν σε ένα ορισμένο σημείο, μπορούν να κάνουν ότι φαντάζονται ότι μπορούν να κάνουν.

Καρδινάλιος του Ρέτζ



Ο εφιάλτης

Ένα ωραίο και συνηθισμένο, ηλιόλουστο πρωινό, η πόλη του Σάο Πάολο ξύπνησε μπροστά σε ένα παράξενο όσο και αλλόκοτο θέαμα που έκανε τους πολίτες να ανατριχιάσουν. Όποιο δρόμο κι αν έπαιρνε κανείς, για να πάει στη δουλειά του ή για ψώνια ή για βόλτα, θα κατέληγε σε κάποια νεκρική πομπή που διέκοπτε την κυκλοφορία, δημιουργώντας πανζουρλισμό. Άνθρωποι καθημερινοί, συγγενείς και φίλοι, θρηνολογούσαν και έκλαιγαν γοερά, πίσω από ντουζίνες φέρετρων. Μια μαυρίλα είχε απλωθεί σε ολόκληρη την άλλοτε πολύχρωμη πόλη, παρουσιάζοντας ένα απίθανο contrast. Ό κόσμος, ανήσυχος συγκεντρωνόταν σε ομάδες γύρω από τις νεκρικές πομπές και ρωτούσε: "Ποιος πέθανε;" Και η απάντηση έφερνε στο νου ένα μακρύ κατάλογο από πρόσωπα γνωστά ή ακόμα χειρότερα αγαπημένα. Κάποιοι λιποθυμούσαν ακούγοντας το ίδιο τους το όνομα στη λίστα των νεκρών. Ήταν δυνατό να έχουν πεθάνει όλοι αυτοί; Τα ερωτήματα έπεφταν βροχή: "από τι πέθανε τόσος κόσμος; ", "τι διάολο έχει συμβεί;", "πέθανα και δεν το ξέρω;" "Αλίμονο σε εμάς τους ζωντανούς που θα ζούμε σαν ζόμπι στο εξής", "αλίμονο στην κακόμοιρη την πόλη μας", "να φύγουμε! να σωθούμε!" ακούγονταν οι απαντήσεις, σαν κραυγές, από τις νεκρικές πομπές. Πολλοί από τους περαστικούς έτρεχαν ανάστατοι σε τηλεφωνικούς θαλάμους για να μιλήσουν με τους δικούς τους, κι άλλοι έφευγαν τρομαγμένοι, μόνο και μόνο για να πέσουν στην επόμενη νεκρική πομπή, που διέσχιζε τον παραπάνω δρόμο, και να φρικάρουν για τα καλά. Κι αυτό συνεχιζόταν σε όλο το Σάο Πάολο πληροφορώντας τους πάντες για αυτό που υπήρξε η αιτία τόσων θανάτων, τέτοιου πόνου κι όλης αυτής της αναταραχής. Τι είχε αλήθεια συμβεί; Το "ασφαλές" πυρηνικό εργοστάσιο, λίγα μόλις χιλιόμετρα έξω από την πόλη είχε εκραγεί, σκορπώντας τον θάνατο σε χιλιάδες και απειλώντας τους υπολοίπους με μετάλλαξη. "Ήρθε το τέλος!", "Η Επόμενη Μέρα!", "Η πυρηνική Συντέλεια", μεταδιδόταν από στόμα σε στόμα, από την μία άκρη της πόλης στην άλλη, σκορπώντας τον τρόμο και το χάος.

Το ξύπνημα

Μόνο που κανένα εργοστάσιο δεν είχε εκραγεί. Απανωτά έκτακτα δελτία χρειάστηκαν για να διαψεύσουν την είδηση της έκρηξης. Ως το βράδυ όλο το Σάο Πάολο είχε αγγίξει τα όρια του παροξυσμού, ρωτώντας και ψάχνοντας ή παρακολουθώντας τηλεόραση. Ευτυχώς, τίποτα τέτοιο δεν είχε συμβεί ....προς το παρόν. Αν όμως συνέβαινε στο μέλλον; Και πώς να εξηγήσει κανείς τα φέρετρα και τις πομπές που αλώνιζαν ολόκληρη την πόλη; Ποιοι ήταν αυτοί, όλοι αυτοί που δημιούργησαν τέτοια αναταραχή; Ποιά ήταν η αλήθεια; Η επόμενη μέρα ξεκαθάρισε τη θολούρα. Η πόλη είχε γεμίσει από αφίσες που ζητούσαν να κλείσει το πυρηνικό εργοστάσιο και καλούσαν σε ομιλίες και συνελεύσεις σε διάφορα πανεπιστήμια της πόλης. Γιατί για όλο αυτό το αλλόκοτο σκηνικό, υπεύθυνοι ήταν ακτιβιστές ενάντια στη λειτουργία του πυρηνικού εργοστασίου, που σε συνεργασία με απλούς ανθρώπους που είχαν ενημερωθεί για την επικινδυνότητα του, αποφάσισαν από κοινού να "τρέξουν" ένα project που θα μπορούσε να έχει τον τίτλο "Το σκοτεινό μέλλον στο παρόν". Ήταν όλα στημένα; Και ναι και όχι. Ήταν ζήτημα χρόνου να σκάσει το πυρηνικό αυγό. Η αντιπυρηνική συμμαχία, απλά, έκανε το πρόβλημα απτό, με μια κίνηση σοκ. Οι εξουσιαστές και οι λακέδες τους μπορεί ναι μεν να διέψευσαν ότι εξερράγη ο αντιδραστήρας, όμως τα ερωτήματα για το πόσο ασφαλής είναι η "κερδοφόρα επένδυση" τέθηκαν με οξύ τρόπο, καθιστώντας τους υπόλογους στην κοινωνία. Γιατί ένα ευρύ κοινό που μέχρι τότε αποκοίμιζαν με τηλεοπτικά δελτία που αναρωτιόνταν για το πόσο βαθύ ήταν το ντεκολτέ της Χ σαπουνοστάρ στην Ψ χαζοδεξίωση, ξύπνησε για τα καλά και ήλθε σε επαφή με το πρόβλημα. Το θέμα άνοιξε και, όσο για το τέλος της ιστορίας, ας αναφέρουμε απλά ότι το εργοστάσιο τελικά έκλεισε, κάτω από το βάρος των κινητοποιήσεων. Επρόκειτο για μια επιτυχημένη χρήση της τελευταίας από τις τεχνικές του "Θεάτρου των Καταπιεσμένων", του Αοράτου Θεάτρου.

Ο Boal και το Θέατρο των Καταπιεσμένων

Κυρίαρχη μορφή και δημιουργός του Θεάτρου των Καταπιεσμένων, ο Augusto Boal, γεννήθηκε στο Ρίο ντε Τζανέιρο, και αφού πρώτα σπούδασε χημεία στο Κολούμπια, πολύ σύντομα μπλέχτηκε με το πειραματικό, αντιπαραδοσιακό κέντρο Arena Theater (Θέατρο της Αρένας). Σε μια από τις παραστάσεις, όπου το κοινό καλούνταν να πει την γνώμη του για το πως θα έπρεπε να ερμηνεύσουν οι ηθοποιοί, μια θεατής εξοργίστηκε τόσο πολύ, ώστε κατέβηκε η ίδια στη σκηνή και πήρε το ρόλο πάνω της. Το συμβάν αυτό αποτέλεσε την αφορμή, όπως αφηγείται ο ίδιος ο Augusto, για μια τεράστια θεωρητική και πρακτική αναζήτηση που θα έβγαζε το θέατρο από την εξουσιαστική-καταπιεστική παράδοση, μετατρέποντας το σε ένα όπλο στα χέρια των καταπιεσμένων. Επρόκειτο για την αποκάλυψη στον χώρο του Θεάτρου, αυτού που στην ζωή είναι αληθινό: την καταστροφή του διαχωρισμού ανάμεσα στον θεατή (Spectator) και τον ηθοποιό (Actor), δηλαδή την γέννηση του Spect-actor. Εξαιτίας της δουλειάς του ο Boal καταγράφηκε σαν πολιτισμικός ακτιβιστής. Αλλά το στρατιωτικό πραξικόπημα στην Βραζιλία κατά την διάρκεια της δεκαετίας του 60, εξέλαβε τέτοιου είδους δραστηριότητες ως απειλή. Πολύ σύντομα μετά την δημοσίευση του πρώτου βιβλίου του Boal "το Θέατρο των Καταπιεσμένων", ο Boal συνελήφθηκε, βασανίστηκε και τελικά εξορίστηκε στην Αργεντινή από όπου αυτοεξορίστηκε στην Ευρώπη. Σε αυτό το πρώτο βιβλίο ο Boal επιτίθεται στο θέατρο της εξουσίας και τους απολογητές του, στην Αριστοτελική παράδοση, που θέτει ως στόχο της παράστασης την "κάθαρση", δηλαδή την αποσόβηση των συγκρούσεων προς όφελος της διανοητικής και ψυχικής καθεστηκυίας τάξης καθώς επίσης την διάκριση ανάμεσα σε δρώντες ηθοποιούς και παθητικούς θεατές, που επικράτησε στην εξέλιξη του πολιτισμού. Διότι η ανάγκη της διονυσιακής ανάτασης που είναι η βασική πηγή της θεατρικής λειτουργίας είναι κοινή για κάθε ανθρώπινο ον, πράγμα που ήταν αποδεκτό σε όλες τις αρχαίες κοινωνίες, όπως δείχνει και το παράδειγμα του Διθύραμβου.

Με λόγια του ίδιου: "Το Θέατρο των Καταπιεσμένων είναι θέατρο με την πιο αρχαία σημασία του όρου. Με τη σημασία αυτή όλα τα ανθρώπινα πλάσματα είναι ηθοποιοί (παίζουν) και θεατές (παρατηρούν) .Είναι SPECT -ACTORS (θεατές - ηθοποιοί).Αυτό που κάνουν οι ηθοποιοί το κάνουμε στην ζωή μας, πάντα και παντού. Οι ηθοποιοί μιλούν, κινούνται, ντύνονται ανάλογα με την περίσταση, εκφράζουν ιδέες, αποκαλύπτουν πάθη όπως κάνουμε στην καθημερινή μας ζωή. Η μόνη διαφορά είναι ότι οι ηθοποιοί έχουν συνείδηση ότι χρησιμοποιούν την γλώσσα του θεάτρου και έτσι μπορούν να την διαχειριστούν καλύτερα, ενώ οι γυναίκες και οι άντρες στο δρόμο δε γνωρίζουν ότι κάνουν θέατρο". Κατά την παραμονή του στο Παρίσι ο Boal συνέχισε για μία δωδεκαετία να διδάσκει την επαναστατική του προσέγγιση στο θέατρο, εγκαθιδρύοντας πολλά Κέντρα για το Θέατρο των Καταπιεσμένων.

Αόρατο θέατρο ή η άρση των διαχωρισμών

Το Αόρατο Θέατρο αποτελεί ένα βασικό απελευθερωτικό εργαλείο, ένα όπλο στα χέρια των καταπιεσμένων, στον αγώνα τους ενάντια στην Εξουσία, σε όλο τον κόσμο, δεδομένου ότι αποτελεί το ακριβώς αντίθετο του εφηρμοσμένου θεάματος, από όποια σκοπιά κι αν το κοιτάξει κανείς. Έχει ως στόχο την αφύπνιση και όχι το νάρκωμα. Καταργεί τον διαχωρισμό ανάμεσα σε ηθοποιό και θεατή, σε πομπό και δέκτη, σε δρώντες και αδρανείς. Βασίζεται σε δημιουργία κολεκτίβας (η πολλών) με αντιιεραρχικά χαρακτηριστικά όπου μπορεί να συμμετάσχει ισότιμα ο καθένας. Στην θέση της διδασκαλίας του ρόλου μπαίνουν τα "Παιχνίδια για ηθοποιούς και μη". Στην θέση της λογοκρισίας και της αυτολογοκρισίας, τα παιχνίδια "Kill the cop in your Head" που απελευθερώνουν τους συμμετέχοντες. Στην θέση του πανίσχυρου σκυθρωπού σκηνοθέτη, ο Joker (Γελωτοποιός). Τα σενάρια γεννιούνται από κοινού και πρωτοβουλιακά, και δεν "τρέχουν" σε στούντιο και θέατρα, αλλά στον αληθινό χώρο και χρόνο, όχι απέναντι σε θεατές, αλλά σε καθημερινούς ανθρώπους που αγνοούν την θεατρική φύση του γεγονότος.

Καταργούνται τα όρια ανάμεσα σε φαντασία και πράξη. Τα υλικά μέσα, τέλος, δεν προέρχονται από έναν καπιταλιστή παραγωγό που ελέγχει την διαδικασία, αλλά από την συνεισφορά όλων των μελών της κολλεκτίβας και από δωρεές.

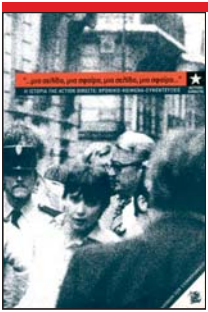
Το εύρος αξιοποίησης της τεχνικής αυτής είναι πραγματικά τεράστιο. Από την απλή εκτόνωση μέχρι τον σημειολογικό ανταρτοπόλεμο και τον Λευκό Θόρυβο, από την απλή έρευνα, του τι πραγματικά σκέφτονται οι γύρω μας, ως την δημιουργία πρωτότυπων ντοκυμαντέρ κι από τις καμπάνιες σοκ, για ζητήματα που καίνε, ως τη δημιουργία ταινιών, με κρυφές λήψεις, που παντρεύουν, καλλιτεχνικά, την μυθοπλασία με την πραγματικότητα.

Να γίνουμε Αόρατοι

Ήδη σε όλο τον πλανήτη υπάρχουν άπειρες ομάδες που έχουν δημιουργήσει δίκτυα μεταξύ τους και πειραματίζονται με την τεχνική του Αοράτου Θεάτρου σε πάμπολλες παραλλαγές. Το τελευταίο διάστημα έχουν ξεκινήσει προσπάθειες και στη χώρα μας για τη σύσταση κολλεκτίβας που κινείται προς αυτή την κατεύθυνση με αρχικό κέντρο την πόλη των Αθηνών. Παρακαλούμε στείλτε τα email σας στην ηλεκτρονική μας διεύθυνση aoratoi@hotmail.com ώστε σύντομα να συντονιστούμε για τον χώρο και το χρόνο της πρώτης μας συνάντησης, ή για όποια ερωτήματα προτάσεις και πληροφορίες υπάρχουν. Εννοείται ότι το κάλεσμα απευθύνεται στον κάθε ενδιαφερόμενο, ασχέτως προσωπικών ή άλλων ιδιαιτεροτήτων, που θα ήθελε να ασχοληθεί ενεργά. Γιατί μπορεί οι κυρίαρχοι να κατέχουν σχεδόν απόλυτα, τηλεόραση, αίθουσες προβολής και στάδια, αλλά οι δρόμοι, οι γειτονιές, οι πλατείες και οι χώροι θα είναι για πάντα δικοί μας. Όσο αυτοί μας βάζουν κάμερες, τόσο εμείς μπορούμε να γινόμαστε Αόρατοι. Κι όσο αυτοί δομούν ένα ψεύτικο κόσμο, τόσο εμείς θα αποδομούμε το εξουσιαστικό σύμπαν και θα αναδεικνύουμε τις δικές μας "αληθινές" μυθοπλασίες, αντλώντας από αυτό που οι Ρομαντικοί ονόμασαν "περιρρέουσα ζωή", και αποδίδοντας το αποτέλεσμα πάλι σε αυτή.

aoratoi@hotmail.com

πολιτική βία



"...μια σελίδα, μια σφαίρα, μια σελίδα, μια σφαίρα..."

Η Ιστορία της Action Directe: Χρονικό-Κείμενα-Συνεντεύξεις
Εκδόσεις: "*Δαίμων Του Τυπογραφείου*"
Σελίδες: 140



"Οι ανιδιοτελείς χειρώνακτες του μηδενός"

Σημειώσεις πάνω στον Σεργκέι Νετσάγιεφ και τους ρώσους μηδενιστές
Εκδόσεις: "*Δαίμων Του Τυπογραφείου*"
Σελίδες: 32

Δύο βιβλία από τις εκδόσεις "Δαίμων Του Τυπογραφείου" παρουσιάζουν εξαιρετικό ενδιαφέρον, το κάθε ένα για διαφορετικούς λόγους, αν και θα μπορούσαν ίσως να ειδωθούν με κοινό παρονομαστή το ζήτημα "πολιτική βία".

Το βιβλίο για την Action Directe έχει πραγματικά πολλούς λόγους ύπαρξης εν έτει 2005. Ένας από αυτούς είναι το γεγονός, ότι η ποσότητα των εκδόσεων που αφορούν στο ένοπλο κίνημα της Γαλλίας υπολείπεται αισθητά των ανάλογων εκδόσεων για τα αντίστοιχα κινήματα της Γερμανίας και της Ιταλίας. Ο δεύτερος είναι ότι αυτή την εποχή (από τον Φεβρουάριο του 2005) είναι δυνατές τυπικά αιτήσεις αποφυλάκισης για τα "ηγετικά" στελέχη της οργάνωσης μετά από 18 χρόνια φυλάκισης, αφού συνελήφθησαν τον Φεβρουάριο του 1987.

Και ο τρίτος λόγος για τον οποίο η έκδοση αυτή είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα έχει να κάνει με την πολιτική συγκυρία εδώ, στη χώρα μας. Η εποχή του "πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία" βρίσκει στην Ελλάδα έκφραση μέσα από τη γενικευμένη επίθεση του κράτους ενάντια στη δράση, την ιστορία και τη σκέψη μιας πλευράς της Αριστεράς που είναι η ένοπλη εκδοχή της. Γεγονότα που βιώσαμε τα τελευταία τρία χρόνια είχαν προηγηθεί στη δυτική Ευρώπη κατά μία εικοσαετία. Συλλήψεις, δίκες με συνοπτικές διαδικασίες, λευκά κελιά και απάνθρωπες συνθήκες κράτησης, απομονώσεις, προσπάθειες σπασίματος του ηθικού των αγωνιστών, μακρόχρονες, επανειλημμένες και εξαντλητικές απεργίες πείνας, εξοντωτικές ποινές. Αλλά και αλληλεγγύη από ένα κομμάτι του κινήματος που είτε αναγνωρίζει στα πρόσωπα των κρατουμένων μια έκφραση της πάλης για ελευθερία είτε δεν είναι διατεθειμένο να παραδώσει στο κράτος το έδαφος για να αναπτύξει και να ενδυναμώσει την καταστολή του απέναντι στην κοινωνία και στα κομμάτια της που αγωνίζονται. Η επαφή με όλη αυτή την εμπειρία είναι αν μη τι άλλο χρήσιμη για δικά μας κινήματα αλληλεγγύης και τη στάση μας απέναντι στην καταστολή και την εξουσία.

Στο βιβλίο υπάρχει ένα κατατοπιστικό χρονικό των γεγονότων από το 1977 μέχρι τις μέρες μας με όλα τα γεγονότα που αφορούν στη δράση της οργάνωσης (αλλά και γενικότερα της ένοπλης τάσης του κινήματος στη Γαλλία) και στις αλλεπάλληλες φυλακίσεις, απεργίες πείνας κλπ. των αγωνιστών.

Το κύριο μέρος του βιβλίου αποτελείται από μια επιλογή μέσα από τα πολυπληθή κείμενα των μελών της Action Directe που γράφτηκαν από το 1996 μέχρι το 2004 μέσα στη φυλακή. Κείμενα με σκέψεις και συγκλονιστικές μαρτυρίες που ζωντανεύουν μπροστά στα μάτια μας, αλλά και θέσεις και απόψεις για την εποχή μας, την επαναστατική βία, το κίνημα, την αντίσταση. Ξεχωρίζουν δύο συνεντεύξεις, μία συλλογική μελών της οργάνωσης και μία συνέντευξη του Ζαν - Μαρκ Ρουιγιάν στο τέλος του 2002. Το βιβλίο συμπληρώνουν βιογραφικά στοιχεία των μελών της οργάνωσης καθώς και μια ενημέρωση για την κατάσταση που επικρατεί αυτή τη στιγμή.

Δεν γίνεται όμως να μην αναφέρουμε το λεπτό αλλά άκαμπτο νήμα που διαπερνάει τις σελίδες του βιβλίου, τα κείμενα και τις συνεντεύξεις και που αποτελεί ίσως τον τέταρτο λόγο ύπαρξης μιας τέτοιας έκδοσης. Συμπυκνώνεται στη φράση: "Δεν μετανιώνουμε". Ακόμα και τη στιγμή που το γαλλικό κράτος έχει κάνει σαφές ότι αρκεί μια "δήλωση μετανοίας" για την αποφυλάκισή τους εκείνοι κάνουν με τη σειρά τους σαφές ότι την απελευθέρωσή τους την εννοούν μόνο σαν "πράξη αγώνα για την επαναοικειοποίηση της μνήμης και της γνώσης, για περισσότερη δύναμη, και μια στιγμή μάχης για την καταστροφή της αστικής εξουσίας".

Το δεύτερο βιβλίο ασχολείται με μία από τις πιο αμφιλεγόμενες προσωπικότητες που πέρασαν ποτέ από τις τάξεις του επαναστατικού κινήματος. Τον Σεργκέι Νετσάγιεφ. Πρόκειται για ένα ολιγοσέλιδο κείμενο που είχε γραφεί πριν από αρκετά χρόνια και παρουσιάζεται τώρα στη συγκεκριμένη του μορφή. Από την εισαγωγή γίνεται σαφές ότι σκοπός του δεν είναι βέβαια να ηρωοποιήσει ή να αγιογραφήσει τον χαρακτήρα του. Δεν υπάρχει καμιά άκριτη αποδοχή του "νετσαγεφικού μύθου", αλλά και καμία δαιμονοποίηση και καταγγελία του. Προτιμά να κρατήσει απόσταση από το αντικείμενό του και τα καταφέρνει! Χρησιμοποιούνται πολλά αποσπάσματα από λογοτεχνικά και φιλοσοφικά κείμενα και αυτά αφήνονται κυρίως να μιλήσουν. Η καταγραφή της πορείας του Νετσάγεφ διακόπτεται κάθε λίγο με αποσπάσματα από έργα των Σεμπρούν, Ζολά, Γκλύσμανν, Μπακέλι, Μπακούνιν, Μαρξ και, φυσικά, Καμύ και Ντοστογιέφσκι, καθώς και με λέξεις του ίδιου του Νετσάγιεφ.

Μέσα από τις σελίδες ξεδιπλώνεται, πέρα από τις βαθύτατες αποχρώσεις της ψυχής μιας τόσο ακραίας προσωπικότητας, το όλο περιβάλλον μέσα στο οποίο έδρασαν γενιές από ρώσους μηδενιστές, περιβάλλον που στοιχειώσαν με τη δράση και τις ιδέες τους και που δεν είναι τυχαίο το ότι ενέπνευσε λογοτέχνες σαν τον Ζολά και τον Ντοστογιέφσκι.

Ο Νετσάγιεφ είτε μας αρέσει είτε όχι δεν μπορεί να αγνοηθεί. Και αν επιλέξουμε να αποστασιοποιηθούμε από την πολιτική του πρακτική, δεν μπορούμε να μην αναρωτηθούμε για τους δαίμονες που κατοικούν στην ψυχή ενός τέτοιου ανθρώπου, για την προέλευση της κινητηρίου δύναμης που οδηγούν έναν άνθρωπο να είναι τόσο απάνθρωπα φανατισμένος για τον σκοπό του.

Επαναστάτης ή εγκληματίας, εξεγερμένος ή φανατικός, εξτρεμιστής ή απελπισμένος, υλιστής ή παράλογος, αναρχικός ή συνωμότης, ήρωας ή δολοφόνος ο υποστηρικτής τού "όλα Επιτρέπονται", ο προπαγανδιστής του "όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας" έφτασε στα όριά της την ανθρώπινη ορμή και λύσσα για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση, αλλά και την ενστικτώδη ζωώδη ροπή του προς την καταστροφή.

Ο άνθρωπος που ακόμα και μέσα στη φυλακή, καταδικασμένος μέσα σε ένα μπουντρούμι με εικοσαετή ποινή, κατορθώνει να οργανώσει τους δεσμοφύλακές του σε μυστική οργάνωση και να σχεδιάζει μέσα από εκεί τη δολοφονία του τσάρου! (Εξήντα υπάλληλοι της φυλακής θα δικαστούν αργότερα ως συνεργοί του).

Ο άνθρωπος που γοήτευσε έναν Μπακούνιν, ή σωστότερα, που τον έθεσε για κάποιο διάστημα υπό την επιρροή του, αυτός που ο φανατισμός του τον έφτασε στο σημείο να απαρνηθεί τη φύση του ανθρώπου με την άρνηση των επιθυμιών, απολαύσεων και συναισθημάτων, που ίδρυε συνεχώς όπου βρισκόταν και όπου στεκόταν νέες συνωμοτικές οργανώσεις, πραγματικές ή φανταστικές, και που περιφρόνησε όλους τους νόμους και ανθρώπινους περιορισμούς που εμποδίζουν το σκοπό του, ο άνθρωπος που διακήρυττε τις μαζικές εκκαθαρίσεις ως μέσο για τη δημιουργία της νέας κοινωνίας. Μπορείς να τον μισήσεις ή να παραμυθιαστείς. Μπορείς να τον θεωρήσεις πρόγονο των μεταγενέστερων ένοπλων οργανώσεων της Δύσης ή πρόγονο των απάνθρωπων καθεστώτων τύπου Πολ Ποτ. Μπορείς να τον αποκηρύξεις ως τρελό και εγκληματία ή να τον θεωρήσεις έξοχο δείγμα μελέτης του αχανούς τοπίου της ανθρώπινης ψυχής. Δεν μπορείς όμως να τον αγνοήσεις.

Στο βιβλίο περιλαμβάνεται και το πρώτο μέρος της "Κατήχησης του Επαναστάτη" για πρώτη φορά στα Ελληνικά.

Σωκράτης Αβραμόπουλος



Αποσπάσματα από την εισήγηση του Κυριάκου Μαζοκόπου στην εκδήλωση με γενικό τίτλο "Εμπειρίες του διεθνούς και ελληνικού κινήματος αλληλεγγύης" που οργανώθηκε στα πλαίσια του διήμερου αντιτρομοκρατικού φεστιβάλ, στο Πάντειο Πανεπιστήμιο στις 5 και 6 Φεβρουαρίου.

"Η αλληλεγγύη είναι μια δραστηριότητα στενά συνδεδεμένη με το μεταπολιτευτικό πολιτικοκοινωνικό κίνημα. Ιδιαίτερα η αναρχική και αντιεξουσιαστική έκφραση αυτού του κινήματος έχει σχεδόν διαμορφωθεί στην Ελλάδα γύρω από δραστηριότητες αλληλεγγύης.
Από την εποχή του κύκλου της Διεθνούς Βιβλιοθήκης με την υπόθεση της έκδοσης του Ρόλφ Πόλε. Με πρώτη τη δίωξη του Γ. Σερίφη μετά τη δολοφονία του Χρ. Κασίμη, που πιστεύω πως και η επιτροπή και οι γενικότερες εκφράσεις και δράσεις αλληλεγγύης, αν και βρισκόμαστε σε μια εποχή που το κίνημα, το ευρύτερο κίνημα, χωρίς συγκεκριμένη ταμπέλα, επέδειξε σε εποχή εφηβείας του ακόμα πολιτική ωριμότητα, τόσο στο πλαίσιο της επιτροπής όσο και της γενικότερης δραστηριότητας για την υπόθεση εκείνη και πέτυχε.
Η αλληλεγγύη λοιπόν δεν είναι εφεύρημα των ημερών μας, των ημερών της ελληνικής εκδοχής του πολέμου κατά της τρομοκρατίας.
Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης που έχει επιβληθεί, όσο είναι δυνατόν να λειτουργεί συσπειρωτικά και θετικά για τις δράσεις μας. Άλλο τόσο η συσπείρωση αυτή δεν είναι αυτονόητη και δεν επιτυγχάνεται σαν αυτόματη αντίδραση στην πιεση του καθεστώτος. Απαιτείται μεγάλο ποσοστό ευθύνης, πολιτικής ωριμότητας αλλά και φαντασίας, ρήξεις με ιδεολογικές συνήθειες. Αυτά και άλλα σχετικά με αυτά είναι τα χαρακτηριστικά που θα μας βοηθήσουν να αναμετρηθούμε με τα προβλήματα.

Η διαδικασία της αλληλεγγύης είναι ακόμη πιο σύνθετη και γι' αυτό για να την περιγράψω θα επιλέξω μια μορφή θετικής υπόθεσης: Η ιδανική αλληλεγγύη θα ήταν αυτή που θα χωρούσε όλους, θα έδινε χώρο δράσης και παρέμβασης, απο τους οικείους των διωκομένων και κρατουμένων μέχρι την πιο ριζοσπαστική κινηματική αντίληψη, όλες τις διαφορετικές πολιτικές προσεγγίσεις που θεωρούν ότι πρέπει να αντιδράσουν και να υπερασπιστούν. Θα μπορούσε να δράσει το ίδιο καλά τόσο γι' αυτούς που έχουν αναλάβει την ευθύνη της δράσης τους όσο και γι' αυτούς που δεν την έχουν αναλάβει γιατί δεν έχουν καμία ευθύνη για να αναλάβουν. Θα μπορούσε να υπερασπιστεί τόσο αυτούς που η δίωξη τους είναι διαπραγματεύσιμη (έννοια που τη χρησιμοποιώ νομικά) όσο και αυτούς που η δίωξή του είναι αδιαπραγμάτευτη με την έννοια ότι ήδη αποτελεί νομική και πολιτική αυθαιρεσία. Παράδειγμα η τελευταία δίωξη του Γ. Σερίφη, που δεν την περιγράφω έτσι γιατί συγκρίνω βαθμούς ενοχής με άλλες διώξεις, αλλά γιατί οι νομικές μεθοδεύσεις και οι παλινωδίες του εισαγγελέα Μύτη είναι τόσο φανερές που την κατατάσσουν αυτόματα σε μια τέτοια κατηγορία. Θα έλεγα χωρίς υπερβολή πως οι διώξεις Σερίφη από μόνες τους αποτελούν μια ξεχωριστή κατηγορία διώξεων και έχουν ιδιαίτερο συμβολισμό για τους μηχανισμούς.

Στο φάσμα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς υπάρχουν δυνάμεις που βρίσκονται σε σχέση με τα ζητήματα αυτά αλλού. Κανένα σχόλιο γι' αυτές. Εκείνο που πρέπει να σχολιαστεί αφορά εκείνα τα κομμάτια αυτού του πολιτικού φάσματος που προσεγγίζουν το θέμα αλλά η δραστηριότητά τους εξαντλείται σε μια καταγγελία, στην προσυπογραφή ενός κειμένου, σε μια εκδήλωση που προκύπτει με μεγάλη δυστοκία, άτολμη πολιτικά και κατά τέτοιο τρόπο οριοθετημένη ως προς το πολιτικό της περιεχόμενο που δεν περιλαμβάνει όλες τις πτυχές του ζητήματός μας.
Η πραγματικότητα αυτή έτσι όπως περιγράφεται είναι όχι χωρίς εξαιρέσεις -και σαν εξαιρέσεις δεν εννοούμε άτομα αλλά συλλογικότητες με μακρά διαδρομή και συμβολή στα κινήματα αλληλεγγύης. Η αναφορά αυτή στην εξωκοινοβουλευτική ή επαναστατική Αριστερά δεν θα μπορούσε να κλείσει χωρίς αναφορά και στην άλλη Αριστερά και στη σχέση που αυτή έχει με τις υποθέσεις που μας αφορούν.
Αν τμήματα της επαναστατικής Αριστεράς εμποδίζονται από τις πολιτικές τους αγκυλώσεις και την ρεφορμιστική τους πρακτική από την πλευρά του αναρχικού αντιεξουσιαστικού χώρου, ενός χώρου που έχει εγγεγραμμένο στο πολιτικο του DNA και την καταστολή και την αντίσταση σε αυτή, ενός χώρου που η πρωτογενής του αντίδραση συνέβαλε αποφασιστικά στην ανατροπή του κλίματος που επέβαλε η κατασταλτική συγχορδία κράτους - ΜΜΕ, όπως στη διαδήλωση του Οκτώβρη, ενός χώρου που πήρε πρωτοβουλίες δράσεις κατά τη διάρκεια της απεργίας πείνας που όμως πολλές από αυτές, και ένα σημαντικό κομμάτι του χώρου που αυτές εξέφραζαν ακολούθησαν ένα μονήρη δρόμο αρνούμενες τον συντονισμό με τις υπόλοιπες δραστηριότητες εκείνης της περιόδου.

Η υπόθεση του ΕΛΑ και ως προηγούμενη καταδίκη που αποτελεί ακραία έκφραση νομικής αυθαιρεσίας και πολιτικού αυταρχισμού και η παρούσα συμπληρωματική δίωξη, που θέλει να πάει ακόμη πιο μακριά και να εδραιώσει αυτά τα νομικά και πολιτικά διωκτικά χαρακτηριστικά και αποτελέσματα που έχει, δεν είναι "ιδιοκτησία" κανενός αθώου και να μην κατηγορηθούμε για μονομέρεια και κανενός ενόχου. Αντίθετα μέσα από αυτές τις μεθοδεύσεις και ακριβώς λόγω αυτών των μεθοδεύσεων και των αποφάσεων που προέκυψαν από αυτές και κάνουν τον κάθε νομικό που εξακολουθεί να έχει μια πίστη στην επιστήμη του να τραβάει τα μαλλιά του, ο πήχυς των κεκτημένων αποτελεσμάτων της καταστολής έχει μπει ακόμη πιο ψηλά. Γι' αυτό το λόγο και με αυτή την έννοια η υπόθεση μας αφορά όλους.
Το κίνημα αλληλεγγύης δεν τσουβαλιάζει τους κρατούμενους αντιλαμβάνεται τις ιδιαιτερότητες. Και αυτό, γιατί όπως έχουμε πει, έχει συγκεκριμένους στόχους και προσδοκά σε συγκεκριμένα αποτελέσματα. Κατά συνέπεια δεν μπορεί παρά να αντιλαμβάνεται τις ιδιαιτερότητες. Μαζί με την πολιτική και στη νομική του διάσταση.
Το πρόβλημα αρχίζει να διαφαίνεται όταν κάποια ιδιαίτερη υπερασπιστική τακτική αρχίζει να μας κάνει να σκεφτόμαστε ότι έχουμε πρόβλημα πολιτικής ηθικής. διεγείροντας εν υπνώσει αντιπαλότητες, και προσωπικές μικροφιλοδοξίες που βλέπουν στο χώρο της αλληλ. ένα πρόσφορο έδαφος για την ανάπτυξη προσωπικών ανταγωνιστικών διαδρομών και ψιλικατζήδικων διενέξεων αποτελεί μια προβληματική κατάσταση όσο μικρή έκταση κι αν έχει που δεν μπορει παρά να αντιστρατεύεται την αλληλ. και σαν έννοια και σαν αναγκαιότητα.
Αντικειμενικά και συγκρούσεις "συμφερόντων" θα υπάρχουν και τριβές και αντιπαραθέσεις και φυσικά προβλήματα και προβληματισμοί. Έχουμε πει, όχι τυχαία άλλωστε, προηγούμενα πως η αλληλεγγύη είναι μια δύσκολη και σύνθετη υπόθεση."